

辟寒金

แนวเชิ
นริเดรรัก

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

蓬莱客 เฝงโหลเค่อ เขียน
Honey Toast แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังจากฝากความประทับใจไว้กับ 'ปรีกษ์จำนน' และ 'ข้าพเจ้า... วาสนาดีเกินใคร' ปิ่นท่านเผิงไหลเค่อก็มีผลงานใหม่สุดน่าประทับใจออกมาอีกครั้งแล้วค่ะ

ถึงแม้เรื่องนี้จะป็นอีกเรื่องที่มีกรกล่าวถึงการย้อนเวลากลับชาติอีกครั้ง แต่เรื่องราวที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดออกมาก็แตกต่างจากที่ท่านนักอ่านเคยอ่านกัน จะเป็นอย่างไรเมื่อชาติก่อน 'สามี' ผู้ที่เคยรักยิ่งได้ทิ้งรอยแผลไว้กลางใจ ความเลียดเย็นของเขาทำให้ 'มู่ผู้หลัน' สาบานว่าจะไม่ขอข้องเกี่ยว ยามนางตื่นขึ้นมาตอนอายุสิบหกปี แต่งงานกับเขาแล้ว นางก็หนีกลับบ้านเดิมของตนเองทันที

แน่นอนว่าการกระทำของนางสร้างความงุนงงสับสนให้กับ 'เซี่ยฉางเกิง' ผู้ยังไม่ทันได้ทำอะไรผิดอย่างมาก เหตุไฉนภรรยาตัวน้อยจึงตั้งแง่รังเกียจเขานัก แต่เขาก็มีศักดิ์ศรีของเขา การปล่อยให้นางได้ตัดสินใจว่าเขาสมควรจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

สุดท้ายแล้วที่มาที่ไปของเรื่องราวความแค้นที่มู่ผู้หลันมีต่อเซี่ยฉางเกิง มันเริ่มมาจากจุดใดกัน ความสัมพันธ์ของพวกเขาจะยังดำเนินไปได้หรือไม่ ไปร่วมติดตามกันภายในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ผู้หญิงหันเริ่มตื่นกลัว นางเพียงรู้สึกหนึ่งศีรษะขาวบึงหลับตาผืนทนครูหนึ่ง ทว่าในห้วงความคิดกลับมีภาพตอนแรกพบกับเขาที่ต้นสนเก่าแก่บนเขาจวินซานในชาติก่อนผุดขึ้นมาจับปล้นส่งผลให้นางทรมานไปทั้งสรรพางค์กายคล้ายจะเป็นไข้ สะบัดร้อนสะบัดหนาว หลังเห่อชุ่มแผ่นหลังนางไม่อยากจะลื่นกับปากของตนสัมผัสกับเขา ไม่อยากแม้สักน้อยนิด

นางลืมตาพริบ ผลักบุรุษที่จุ่มพิศแทรกกลืนเข้าปากตนเองอยู่ออกแล้วหันหลังวิ่งทะยานไปทางห้องชำระกาย

แต่ตัวนางยังไม่ทันได้เข้าไปก็ก้มตัวเริ่มอาเจียน

เซี่ยฉางเกิงมองแผ่นหลังของหญิงสาวที่เกาะขอบประตูโง่งมอาเจียนอย่างตะลึงลาน เขาเดินไปหยุดยืนข้างหลังนาง ลังเลใจเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม "เจ้าเป็นอะไรไป"

เมื่อความรู้สึกใกล้ชิดจากการถูกรุกรานด้วยปากกับลิ้นของเขาที่ชวนให้อึดอัดอย่างสุดแสนนั้นหายไป ผู้หญิงหันพลันรู้สึกสบายตัวขึ้น นางยืดตัวขึ้นยืนหลังตรงซำๆ เดินเข้าไปบ้วนปากข้างในพอออกมาก็มีมองเขาเฉยๆ ไม่เปล่งวาจาสักคำ

เซี่ยฉางเกิงกระจ่างแจ้งในบัดดล

เพราะโดนเขาจูบ สตรีผู้นี้จึงมีท่าที่รุนแรงถึงขั้นนี้เชียวหรือนี่

”

แนะนำตัวละคร

- * มู่ฝูหลั่น ท่านหญิงแห่งแคว้นฉางซา แต่งงานกับเซี่ยฉางเกิง เคยตายมาแล้วชาติหนึ่ง ชาติใหม่ความมุ่งหวังเดียวคือหย่าขาดกับสามี
- * เซี่ยฉางเกิง ผู้บัญชาการทหารที่หนุ่มที่สุดเท่าที่ราชสำนักเคยมีมา อดีตเคยเป็นหัวหน้าโจร มีความฝันคือการได้ครอบครองแผ่นดิน
- * ซีเอ๋อว์ บุตรชายของมู่ฝูหลั่นกับเซี่ยฉางเกิงในชาติก่อน ชาติใหม่เป็นเด็กกำพร้า มู่ฝูหลั่นรับเป็นบุตรบุญธรรม
- * หยวนฮั่นตึง ลูกชายอดีตเสนาบดีของแคว้นฉางซา มีตำแหน่งเป็นแม่ทัพใหญ่ แอบรักมู่ฝูหลั่น
- * มู่เซวียนซิง ฉางซาอ๋อง พี่ชายแท้ๆ ของมู่ฝูหลั่น รักน้องสาวมาก
- * จ้าวซีไท่ บุตรชายของฉีอ๋อง เป็นคุณชายขี้อวด เป็นเพื่อนเล่นสมัยเด็กของมู่ฝูหลั่น
- * ซีหลิงเฟิง น้องสาวอดีตคู่หมั้นเซี่ยฉางเกิง คอยดูแลปรนนิบัติฮูหยินผู้เฒ่า แอบรักเซี่ยฉางเกิง
- * หลิวไทเฮา ไทเฮาองค์ปัจจุบัน อยากกำจัดบรรดาเจ้าแคว้นต่างๆ มองเซี่ยฉางเกิงเป็นขุนนางคู่ใจ

7

เนิ่นนานหลายปีให้หลังตราบนมู่ฝนแล้งใหญ่ นางยังคงไม่อาจลืมเลือนเหตุการณ์ในปีที่ปางเข้าวัยหกขวบตอนอาหญิงลาจากไปชั่ววันจันทร์ในวังเพ็งอี รวมถึงทุกถ้อยคำที่อีกฝ่ายได้กล่าวกับนางก่อนสิ้นใจในราตรีนั้น

อาหญิงเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของแคว้นฉางซา นอกจากรูปโฉมแล้วนางยังมีชื่อเสียงขจรขยายไปไกลด้านคุณธรรมและความสามารถ ต่อมาไทเฮาคัดเลือกนางให้รั้งตำแหน่งฮองเฮาของราชวงศ์ผู้ครองวังเพ็งอี

ดูไปแล้วนี่เป็นเรื่องทรงเกียรติชั้นใดเล่า

ตั้งแต่แผ่นดินนี้ก่อตั้งขึ้นจวบจนบัดนี้เป็นเวลาสองร้อยปีแล้วเมื่อแรกก่อร่างสร้างเมืองมีการแต่งตั้งพระราชทานครั้งใหญ่ทั่วหล้าไม่เพียงแต่งตั้งเชื้อพระวงศ์ให้เป็นเจ้าแคว้นต่างๆ ทั่วทุกสารทิศยังพระราชทานบรรดาศักดิ์อ่องต่างสกุล* ให้แก่ขุนนางที่สร้างคุณูปการ

* อ่องต่างสกุล คือบรรดาศักดิ์ที่กษัตริย์แต่งตั้งให้ผู้มีความดีความชอบซึ่งไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ ผู้ได้รับบรรดาศักดิ์นี้เป็นคนแรกคือหลิวปัง ปฐมจักรพรรดิราชวงศ์ฮั่น

หลายตระกูลเป็นกรณีพิเศษตามความดีความชอบ

บรรพบุรุษสกุลมู่เป็นหนึ่งในผู้ได้รับเกียรตินี้เช่นกัน ด้วยสร้างคุณความชอบใหญ่หลวงจึงได้รับแต่งตั้งเป็นฉางชาอ๋อง ปกครองอาณาเขตเยวี่ยโจวและถ่านโจวสองแห่ง นับจากนั้นสกุลมู่ก็โยกย้ายรกรากสู่แดนใต้ลงหลักปักฐานอยู่ที่ริมทะเลสาบตั้งถึงมาทุกชั่วอายุคน

ฉางชาอ๋องหลายรุ่นต่อมอล้วนจดจำคำสั่งสอนของบรรพชนได้ขึ้นใจ 'หน้าที่ต่อแคว้นแคว้น ดูแลความสงบเรียบร้อย รักใคร่ชาวเมืองดุจลูกหลาน

หน้าที่ต่อแผ่นดิน คำจุนราชสำนัก จงรักภักดีต่อฮ่องเต้'

เมื่อแผ่นดินดำรงอยู่สืบมาจนทุกวันนี้ ท่านอ๋องต่างสกุลของราชวงศ์หลายๆ ตระกูลบ้างถูกปลด บ้างถูกยึดอาณาเขตเพราะความผิดฐานต่างๆ กันไป ส่วนคนอื่นที่เหลือก็ตกอยู่ในสถานการณ์จ่งอันแน่น ล่อแหลมเต็มที

ยกแคว้นแคว้นฉางชาเพียงแห่งเดียวที่แม้เป็นแคว้นแคว้นเล็ก ทว่าอดีตเจ้าแคว้นหลายรุ่นต่างใส่ใจดูแลงานบ้านงานเมือง รักใคร่ราษฎร และช้อนคมงำประกาย กอปรกับพื้นที่ตั้งอยู่ไกลไปทางทิศใต้ ยังได้อาศัยทะเลสาบตั้งถึงที่กว้างใหญ่ถึงแปดร้อยหลี่* กับแม่น้ำฉางเจียงเป็นปราการธรรมชาติ จึงห่างไกลจากความวุ่นวายขัดแย้งของจงหยวน** สุขสงบร่มเย็นประหนึ่งเมืองในจินตนาการ อีกทั้งน้องสาวของฉางชาอ๋องผู้เป็นที่ชื่นชมยกย่องของหมู่ราษฎรก็ได้รับคัดเลือกจากเชื้อพระวงศ์

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบได้ประมาณ 500 เมตร

** จงหยวน หรือตงวัน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ในเมืองหลวงให้รับตำแหน่งผู้ครองตำแหน่งในอีก

สำหรับชาวฉางซาแล้ว นี่เป็นเรื่องเชิดหน้าชูตาน่าภาคภูมิใจ
เพียงใดเล่า

ปีที่อาหญิงออกจากเมืองเยวี่ริมทะเลสาบตั้งถึงถูกส่งตัวไปยัง
เมืองหลวงเพื่อเป็นฮองเฮานั้น มู่ฝูหลันยังไม่เกิด

นับแต่นางรู้ความเป็นต้นมา มิใช่ครั้งเดียวที่ได้ยินพวกนางข้าหลวง
เก่าแก่ในเรื่องพูดว่าตนเองมีประพิมพ้ประพายคล้ายอาหญิง ยามเอ๋ยถึง
ภาพความยิ่งใหญ่เมื่อครั้งที่น้องสาวของท่านฮ่องออกเดินทางจากตั้งถึง
ใบหน้าของทุกคนยังมีร่องรอยลำพองใจในเกียรติยศที่ได้รับในวันนั้น
หลงเหลืออยู่ให้เห็น

มาตรว่าอาหญิงไม่เคยเห็นหน้ามู่ฝูหลัน แต่น่าจะเคยได้ยินได้ฟัง
เรื่องราวของหลานสาวซึ่งมีหน้าตาคล้ายคลึงกับตนเองผู้นี้มาบ้าง ส่งผล
ให้นางเอาใจใส่มู่ฝูหลันไปเสียทุกเรื่องมาโดยตลอด

หลังจากมู่ฝูหลันตัวน้อยถือกำเนิดก็มีของขวัญจากเมืองหลวง
ไม่ขาดสาย นางเองยังไฝฝั่นถึงเสด็จอาหญิงตามคำเล่าขานซึ่งอยู่ไกลถึง
ในพระราชวังที่เมืองหลวงท่านั้น วาดหวังเต็มอกอยากได้พบหน้า
อาหญิงของตนเสมอ

นางเฝ้าอธิษฐานขอพรต่อท่านเทพจวินซาน* อยู่บ่อยๆ

และแล้วราวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ยินคำภาวนาของนาง

ปีที่นางอายุย่างหกปี ความปรารถนาในใจก็กลายเป็นความจริง

ปีนั้นฮองเฮาทรงพระครรภ์ ฉางซาฮ่องกับชายาได้รับอนุญาตให้

* จวินซาน เป็นภูเขานบนเกาะกลางทะเลสาบตั้งถึง

เข้าวังหลวงถวายพระพร

บิดากับมารดาพาหมู่ผู้หลันพร้อมด้วยพี่ชายเดินทางรอนแรมขึ้นเขาลงห้วยนานเกือบหนึ่งเดือนกว่าจะไปถึงเมืองหลวง

ตอนแรกหมู่ผู้หลันนึกว่าเมืองเยวียที่นางอยู่มาตั้งแต่เล็กจนโตนั้นเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในแผ่นดิน ส่วนเรือนริมทะเลสาบที่ถูกชาวฉางซาเรียกขานว่า 'ตำหนักหลวง' นั้นเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดบนพื้นปฐพี

จวบจนมาถึงเมืองหลวงแล้วได้ประสบพบเจอความรุ่งเรืองเฟื่องฟูของนครแห่งโอรสสวรรค์ ยังได้เห็นที่อยู่ของอาหึงซึ่งเรียกว่า 'พระราชวัง' แห่งนั้น หมู่ผู้หลันถึงลวงรู้ว่าความคิดของตนในกาลก่อนตรงกับคำกล่าวที่ว่า 'กบในกะลา' ปานใด

พระราชวังเบื้องหน้าก่อสร้างอย่างงดงามวิจิตร กว้างใหญ่ไพศาล สุดลูกหูลูกตาเสียจนไม่อาจมองเห็นว่ามันไปสิ้นสุดตรงจุดใด นั่นเป็นภาพของความหรรหาวราตระการตาและยิ่งใหญ่อลังการสุดจะพรรณนาได้

วังเพ็ญที่อาหึงพำนักอยู่นั้นยิ่งโอ่อ่าภูมิฐาน ตกแต่งประดับประดาด้วยฝีมือบรรจงประณีต

ท่ามกลางหมู่ตำหนักที่แผ่ประกายอร่ามสง่างามมั่งมีสิ่งจับตาจับใจ หมู่ผู้หลันได้พบกับอาหึงของนาง...สตรีสูงศักดิ์ที่สุดในพระราชวังแห่งนี้

อาหึงแต่งกายละม้ายชาวสวรรค์ รูปร่างงามสะคราญทัดเทียมเทพธิดา ดวงหน้าของนางมีรอยยิ้มยามให้หมู่ผู้หลันตัวน้อยนั่งตักตนเองโดยไม่ฟังเสียงทัดทานจากมารดาของเด็กหญิง ยังประทับจูบอบอุ้นบนพวงแก้มเล็กๆ ที่หนึ่ง

นางเป็นดังเช่นที่หมู่ผู้หลันนึกภาพไว้ทุกประการ

อาหึงชมชอบมู่ผู้หลัน มู่ผู้หลันก็ชมชอบอาหึงเฉกเดียวกัน
ภายหลังเมื่อบิดามารดาพาพี่ชายกลับฉางซา อาหึงก็รั้งตัวมู่ผู้หลันไว้
อยู่เป็นเพื่อนในพระราชวัง

ในช่วงเวลาอันสุขใจที่มีหลานสาวคอยอยู่เคียงข้างนี้ ครรภ์ของ
อาหึงก็ใหญ่ขึ้นทุกวันตามลำดับจนกระทั่งถึงวันคลอด

หากสิ่งที่มู่ผู้หลันคาดไม่ถึงคืออาหึงคลอดยาก เป็นเหตุให้เกิด
อาการตกเลือดตามมา

สำหรับพระโอรสพระองค์นั้น หลังลืมตาดูโลกไม่นานก็ไม่อาจ
รักษาชีวิตไว้ได้

ส่วนอาหึงนอนไม่ได้สติดูอยู่บนแท่นบรรทมในวังเพ็งอี่มาสสามสี่วัน
แล้ว

ตลอดเวลาที่มู่ผู้หลันตั้งจิตอธิษฐานต่อท่านเทพจวินซานที่ทะเลสาบ
ตั้งถึงบ้านเกิดของตน วิญญาณขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ปกป้องคุ้มครองอาหึง
ให้รอดพ้นเคราะห์ภัยนี้ไปได้

ในใจของเด็กหญิงตัวน้อย ท่านเทพจวินซานคือเทพเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
อำนาจสูงสุดและเมตตากรุณามากที่สุดแห่งฟ้าดิน

วันชุนเฟิน* ของทุกปี บิดามารดาจะตระเตรียมเครื่องเซ่นไหว้เป็น
เนื้อสัตว์ห้าชนิด พานางกับพี่ชายและขุนนางของฉางซาเดินเท้าจาก
เชิงเขาถึงยอดเขาไปบวงสรวงท่านเทพจวินซานโดยไม่นั่งเสลี่ยงหาม
เพื่อแสดงความศรัทธา

เพราะว่ามีเทพเจ้าปกป้องรักษา แคว้นฉางซาถึงฝนตกต้องตาม

* วันชุนเฟิน หรือวันวสันตวิษุวัต จะตรงกับช่วงวันที่ 20-22 มีนาคม เป็นช่วงกลางของฤดูใบไม้ผลิ เวลา
กลางวันกับกลางคืนยาวนานเท่ากัน อากาศอบอุ่นและเริ่มมีฝน จึงเหมาะกับการเพาะปลูก

แล้วก็เพราะท่านเทพบันดาลให้สมปรารถนา นางจึงมาถึงเมืองหลวงได้พบหน้าอาหิง

กลางดึกของวันนั้น นางรำให้จนเหนื่อยอ่อนนอนฟุบอยู่ข้างกาย
อาหญิง แต่แล้วเด็กหญิงซึ่งหลับสนิทอยู่ก็ตื่นขึ้นกะทันหัน

'...ทิศหรรดีมีคุณหมิง เห็นท้องสมุทรปรากฏนาคายทอง...ไข่มุกแท้
แว่นสนมองเต่า ถ่มเศษทองคำดงเมล็ดข้าว...'

ยามนั้นผู้พล้นตัวน้อยไม่รู้ว่าบทเพลงที่ตนได้ยินแฝงความหมายใด
นางเพ็งมาเข้าใจในภายหลังเมื่อเจริญวัยขึ้น

12

นกชนิดนี้ไม่กลัวความหนาว* นั่นเอง

โถงตำหนักเจียบเจียบ บทเพลงนี้แว่วมาพร้อมพระพายราตรีโชยพัด
เปลวเทียนข้างตัวไหววูบวาบ เสียงโหยละห้อยแผ่วๆ คล้ายล่องลอยมา
จากแดนปรโลก ยามดึกสงัด ภายในห้องที่ไร้สัมผัสเสียงจึงฟังดูน่าสะพรึงกลัว
เป็นพิเศษ

ครึ่งปีที่อยู่ในพระราชวัง มู่ฝูหลันเคยได้ยินนางกำนัลน้อยแอบเล่า
ให้ฟังลับๆ ว่ามีผีสาวที่พวกนางมองไม่เห็นสิงสถิตไม่ยอมไปผุดไปเกิด
อยู่ในที่ที่เรียกกันว่า 'ตำหนักเย็น' มาหลายร้อยปีแล้ว ถึงขั้นที่ว่าบางครั้ง
ยามค่ำมืดดึกดื่น นางกำนัลที่โดนภูตผีวิญญาณตามหลอกหลอนยัง
ได้ยินเสียงเพลงโหยหวนดังมาจากทิศทางนั้น

ตอนแรกมู่ฝูหลันไม่เชื่อ

เป็นไปได้อย่างไรที่สถานที่สูงส่งเจิดจรัสอย่างวังหลวงจะมีวิญญาณ
อาฆาตไม่ยอมไปทีใด

แต่ช่วงเวลานี้นางกำลังตื่นกลัวเมื่อพบว่าคลับคล้ายมีเสียงเพลง
พิลึกพิลั่นลอยมาเข้าหูตนจริงๆ

หากที่สร้างความรู้ันพริ้งให้นางยิ่งกว่าคือนางกำนัลและนางข้าหลวง
ผลัดตึกที่อยู่ใกล้ๆ พวกนั้น

พวกนางไร้ทำที่อันใด บางคนพึงเสาะแอบสับหงเพราะอ่อนเพลีย
เต็มที่ บางคนนำตารินอยู่ข้างแท่นบรรทมเฝ้ามู่ฮองเฮาจากแคว้นฉางซา
ที่ติดต่อกันเป็นนิชซึ่งตอนนี้อยู่สลบไสลอยู่

ทว่าบทเพลงโหยหวนราวกับยังดังชัดเป็นห่วงๆ อยู่ที่ริมหู

* พิทาน แปลว่าไม่กลัวความหนาว

ในเวลานี้เอง มู่ฝูหลันเห็นแพขนตาที่หลบลงของอาหญิงซึ่งหมดสติไปหลายวันกะพริบเบาๆ คราหนึ่ง ก่อนดวงตาจะลืมขึ้นอย่างช้าๆ

นางพินขึ้นแล้วเหม่อมองมาคลุมผ้าตัวนุ่งปักลายหงส์กลางดงโบตันเหนือศีรษะด้วยแววตาเลือนลอย ชั่วจิตใจต่อมามู่ฝูหลันเห็นกลีบปากของนางเผยอ้าออก พุดพึมพำอะไรสักอย่าง

ลุ่มเสียงของนางเบาหวิวจนแทบไม่ได้ยิน แต่มู่ฝูหลันกลับอ่านจากริมฝีปากของนางได้ว่าเป็นคำร้องของเสียงเพลงแว่วๆ เมื่อครั้นเข้าไปเข้ามา

'ไม่มีทองพื้หนาดกแต่งกาย ไหนเลยจะมัดพระทัยกษัตริย์...ไม่สวมเครื่องประดับฝั่งทองพื้หนาด ไหนเลยจะได้รับความโปรดปราน'

'อาหญิง!'

มู่ฝูหลันร้องเรียกเสียงหนึ่งแล้วเอื้อมจับมือของอาหญิงไว้ นัยน์ตาซึ่งมีน้ำตาปรึ้มซึมแผ่ความยินดีหลายส่วน

นางกำนัลและนางข้าหลวงด้านข้างได้ยินเสียงก็พากันล่อมวงเข้ามา

ใบหน้าของอาหญิงซีดเผือดราวกับหิมะขาวโพลนที่โปรยปรายเหนือยอดเขาจวินซาน

ชั่วครู่ถัดมานางค่อยๆ หันหน้ามาเอนิ้วมือเย็นเฉียบวางแตะบนมือเล็กของมู่ฝูหลันเบาๆ เปล่งเสียงอ่อนระหอยสั่งให้ทุกคนในห้องออกไปให้หมด

เหล่านางกำนัลและนางข้าหลวงถอยออกจากตำหนักด้านในอย่างปราศจากลุ่มเสียง

เสียงเพลงที่ตั้งอยู่ข้างโสตประสาทนั้นลอยแว่วมาอย่างไรร้องรอยและเงิบหายไประหว่างแว่ว

สรรพเสียงรอบด้านเจียบลง หูโหล่งสงบ

อาหญิงกล่าวเสียงเบา 'หลันเออร์ ร้องเพลงที่ชาวฉางซาของเราร้อง
ตอนพ่อของเจ้าไต่เขาจวินซานขึ้นไปบวงสรวงขอให้พืชผลอุดมสมบูรณ์
สักเพลงเถอะ อาหญิงไม่ได้ยินมานานหลายปีแล้ว อยากฟัง...'

ผู้หลันเห็นน้ำตาออกเป็นการใหญ่แล้วผงกศีรษะแรงๆ จากนั้น
ขับร้องลำน้าเพลงที่คุ้นปากนางเสียเหลือเกินเพลงนั้น

'ไต่ตี* ผู้ยิ่งใหญ่ ปราดเป่รื่องดุษเทพ ทรงประทานพืชพรรณ
หล่อเลี้ยงบำรุงชีวิตข้า...ไต่ตีผู้ยิ่งใหญ่ เก่งกาจเทียมฟ้า ทรงแบ่งสี่ฤดู
บันดาลความสมบูรณ์แก่ข้า'

เสียงเล็กๆ ของเด็กหญิงที่ตั้งสะท้อนก้องอยู่ในห้องกว้าง
อันเจียบเรียบของวังเฟิงอีไสกระจ่างไพเราะประหนึ่งเสียงสวรรค์

มุมปากของอาหญิงโค้งขึ้นน้อยๆ อย่างเชื่องช้า

ผู้หลันร้องต่อกันไปเพลงแล้วเพลงเล่า ร้องเพลงนี้จบก็ร้องอีก
เพลงหนึ่งให้อาหญิงฟังเรื่อยๆ

เริ่มแรกอาหญิงนั่งฟังอย่างตั้งใจ ต่อมานางค่อยๆ หลับตาลง
เหมือนว่าเหนื่อยแล้ว

ผ่านไปชั่วครู่ ผู้หลันได้ยืนนางพุดังมั่ง 'เสนาบดีหยวน ตอนนี้
สบายดีหรือไม่'

ผู้หลันอิงไป เสียงร้องเพลงหยุดลง

นางเคยได้ยืมมารดาเล่าให้ฟังด้วยน้ำเสียงระลึกราวว่าเสนาบดีหยวน

*ไต่ตี คือหนึ่งในห้ากษัตริย์ในยุคบรรพกาลตามนิทานปรัมปรา เป็นหลานของหวงตี้ (กษัตริย์เหลือง) บุตรของ
เซาเฮา ตอนเขาถือกำเนิดออกมาก็สามารถบอกชื่อของตนเอง รูปลักษณะนิมิตสามัญ มีศีรษะเป็นวิหคแต่กลับมี
เขาคูหนึ่ง ร่างกายคล้ายวานร มีขนทั่วตัวและมีขาข้างเดียว จึงถือไม่เข้าไว้ตลอดเวลา

ของแคว้นฉางชาเป็นแขนขาของบิดา แต่เขาป่วยตายไปเมื่อสองสามปีก่อน
ชั่วชีวิตของเสนาบดีหยวนมิได้ตกแต่งภรรยา หลังเขาล่วงลับไป
ก็เหลือเพียงบุตรบุญธรรมทั้งไว้คนเดียว ว่ากันว่าเก็บได้ช้างวังหามาปา
ในภูเขาเล็กตอนวัยหนุ่ม ตั้งชื่อให้ว่า 'ฮั่นตึง' มารดารับเด็กคนนั้นมา
เลี้ยงดูประหนึ่งลูกในไส้ เขาอายุมากกว่าผู้พลันหลายขวบ แต่กลับ
โอนอ่อนผ่อนตามนางทุกอย่างเสมือนพี่ชายอีกคนหนึ่งของนาง

'อาหญิง เสนาบดีหยวน...เขาล้มป่วยจากไปแล้วเจ้าคะ'

ผู้พลันไม่กระจ่างแจ้งว่าเหตุใดจึงอาหญิงก็เอ่ยถามถึงเสนาบดีหยวน
นางซึ่งใจเล็กน้อยแล้วกล่าวตอบเสียงค่อย

อาหญิงไม่ขยับตัว ทว่าแพขนตาพลันกะพริบเป็นคำรบที่สอง นาง
ลืมหืมตาช้าๆ คล้ายสติแจ่มใสอีกครั้ง

'นั่นสิ เขาจากไปแล้ว...ข้าลืมนี่ไป'

นางพึมพำกับตนเองคำหนึ่งด้วยสຸ້มเสียงที่แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

'อาหญิง ท่านต้องหายดีนะเจ้าคะ'

กลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่างไหลบ่าท่วมตัวเด็กน้อยผู้พลันตั้งสายน้ำ
เชี่ยวกรากก็ไม่ปาน

เด็กหญิงเกาะขอบเตียง มือเล็กๆ กำฝ่ามืออ่อนนุ่มเย็นขึ้นข้างนั้น
ของอาหญิงไว้มั่น หลังน้ำตาพลางเรียกขานนางไม่หยุด

อาหญิงยกมือข้างหนึ่งขึ้นอย่างยากลำบาก ใช้ปลายนิ้วปาด
หยดน้ำตาที่ไหลพรากๆ บนหน้าเด็กหญิงออกเบาๆ นัยน์ตาคู้งาม
เพ่งมองผู้พลัน กล่าวเสียงแผ่วต่ำ 'พวกเขาล้วนบอกว่าอาหญิงเป็น
หญิงงามอันดับหนึ่งของแคว้นฉางชา แต่แวบแรกที่อาหญิงเห็นเจ้า

ก็รู้ว่ารอเมื่อไหร่เออร์ดิบใหญ่ขึ้นต่างหากจึงจะเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของแคว้นฉางซาโดยแท้'

นางยิ้มน้อยๆ พุดไปที่ละคำๆ 'หลันเออร์ ตลอดชีวิตของเจ้าต้องโชคดีกว่าอาหญิงแนนนอน อาหญิงจะขอพรให้เจ้าและคัมครองเจ้า'

นางออกแรงกุมมือของมู่ฝูหลันไว้

ละม้ายว่าต้องทำเช่นนั้นเท่านั้นถึงจะถ่ายทอดความปรารถนาในใจตนให้สวรรค์รับรู้ได้

นางข้าหลวงพาหมอลงจรดมาถึงอย่างเร่งร้อนจากทางเบื้องหลัง ท้ายที่สุดอาหญิงก็ไม่อาจยืนหยัดผ่านด่านนั้นมาได้ นางไม่ต้องการให้มู่ฝูหลันเห็นวาระสุดท้ายของตน บอกให้คนรับใช้อุ้มเด็กหญิงที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นออกไป

ตอนฟ้าสาง มู่ฝูหลันได้ยินนางกำนัลบอกว่าอาหญิงของนางจากไปแล้ว จากไปอย่างสงบยิ่ง สีหน้าเหมือนหลับไหลไปเฉกเช่นยังมีชีวิตอยู่

พริบตาเดียวผ่านไปสิบปีแล้ว

บางทีอาจจะมากกว่าสิบปีก็เป็นได้

นานแสนนานปานนั้น วันเวลาก็ล่วงเลยไปเช่นนั้น

นางมิใช่เด็กหญิงตัวน้อยที่ร้องเพลงให้อาหญิงฟังในอดีตอีก กระนั้นทุกถ้อยทุกวาจาที่อาหญิงพูดกับนางในราตรีนั้น จวบจนบัดนี้เมื่อมู่ฝูหลันนึกขึ้นมาก็ยังดังวนเวียนอยู่ในหู ทว่าคำอวยพรในช่วงวาระสุดท้ายของอาหญิงยังคงไม่เป็นจริง

คนในยุคนี้กล่าวว่าสตรีสกุลมู่ของแคว้นฉางซาทุกรุ่นต้องมีรูปโฉม

ถ้าเลิกคนหนึ่ง

แม้รูปโฉมงดงามไม่เป็นสองรองใคร แต่เส้นทางชีวิตกลับแสนขรุขระ
ไม่ได้พบจุดจบที่ดี

ชะรอยว่านี่คงเป็นชะตากรรมของสตรีสกุลมู่

จากทะเลสาบตั้งถึงเข้าสู่แม่น้ำฉางเจียงลัดเลียบริมฝั่งทวนกระแส
ขึ้นไปทางทิศตะวันตก ข้ามอำเภอเจียงหลิง เขตสยาโจว เขตกุยโจว
ผ่านอำเภอปาตง เลาะไปตามอำเภออุซซาน ไม่ไกลจากเส้นทางอันทุรกันดาร
ของแดนสู่ก็จะเป็นเขตชุยโจว ที่นี่มีอำเภอเก่าแก่แห่งหนึ่ง เล่าขานว่า
ความเป็นมาของอำเภอสามารถไล่เลียงย้อนกลับไปถึงเมื่อแรกบุกเบิก
แผ่นดินของราชวงศ์ฉิน ชาวสกุลเซียสหายหนึ่งของราชวงศ์ก่อนรอนแรม
อพยพมาตั้งถิ่นฐาน ณ ที่แห่งนี้เพื่อหลบหนีภัยภัย และให้กำเนิดลูกหลาน
เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จวบจนทุกวันนี้ผู้คนในอำเภอนี้ยังคงแซ่เซียเป็นส่วน
ใหญ่ จึงเป็นที่มาของชื่อ 'อำเภอเซีย'

แสงแรกของอรุณรุ่งทอดลงหน้าต่างฉลุลายตัวอักษร 'วัน'* กรูกระดาศ
ค่อนข้างเก่าคร่ำคร่าบานหนึ่ง สาดส่องไปทั่วห้องให้สว่างไสวขึ้นทีละเล็ก
ทีละน้อย

ในห้องโถงกลางของคฤหาสน์สกุลเซียวันนี้ นายหญิงเซียนั่งขัดสมาธิ
อยู่ริมตั่งเช่นเคย นางกำลังรอคอยมู่ฝูหลันลูกสะใภ้มาแสดงคำนับ
ยามเช้า จากนั้นช่วยสวมรองเท้าและสาธยายให้ วันใหม่ก็จะเริ่มต้นขึ้น
อีกครั้ง

* อักษร 'วัน' (万) หมายถึงหมื่น

มูชื้อ* เป็นธิดาของนางซาอ่องที่ล่องลัไปเมื่อสามปีที่แล้ว และเป็นน้องสาวของนางซาอ่องคนปัจจุบัน

ไม่ว่าศักดิ์ฐานะเดิมจะสูงหรือต่ำ เมื่อออกเรือนมาอยู่กับตระกูลสามีแล้ว การแสดงค่านับเข้าเฝ้าก็เป็นสิ่งจำเป็น เพราะนี่เป็นหลักแห่งความกตัญญูต่อทวิของผู้มีความสัมพันธ์เป็นลูกสะใภ้กับมารดาสามี

กระนั้นการสวมรองเท้าสามมให้มารดาสามีทุกวัน สำหรับสตรีสกุลมูแล้วอาจมีเสียงติติงว่าเป็นการลดเกียรติอย่างเลื่องได้ยาก

ดังนั้นพอลูกสะใภ้เสนอตัวจะปรนนิบัตินางในเรื่องเหล่านี้จึงทำให้นายหญิงเสียใจเห็นความคาดหมาย อีกทั้งยังตะขิดตะขวงใจอยู่บ้าง

แต่ตอนนั้นมูชื้อแต่งเข้ามานานครึ่งปี นิสัยใจคอนุ่มนวลอ่อนโยนสมเป็นแม่ศรีเรือน ให้ความเคารพนับถือและปรนนิบัติพด้นางได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง มิเคยวางท่าถือตนเป็นธิดาอ่องให้เห็นแม้สักกระพริบไม่ว่าทางกริยาหรือวาจา จากที่เคยสงวนท่าทีในครั้งแรก นายหญิงเสียค่อยๆ คุ่นชินจนเห็นเป็นเรื่องปกติ ถึงขั้นรู้สึกว่าเป็นสมควรถูกต้องดีอยู่แล้ว

นายหญิงเสียตื่นเช้าเป็นนิสัย ลูกสะใภ้ก็ทำตามอย่างนาง ลูกจากเตียงตั้งแต่ท้องฟ้ายังไม่สว่างมาคอยอยู่ที่โถงเรือนยามเหม่า** ทุกวันเสมอ แต่วันนี้เลยเวลามาแล้วยังไม่เห็นมูชื้อปรากฏตัว แม่นมมูที่เรือนปีกตะวันออกซึ่งติดตามมารับใช้ผู้เป็นนายที่ตระกูลสามีเพียงส่งสาวใช้นางหนึ่งมาแจ้งว่าเข้านี้ฮูหยินน้อยตื่นสายสักหน่อย ฝากคำขอขมามาให้ฮูหยินผู้เฒ่าก่อน อีกประเดี๋ยวถึงมาแสดงค่านับ เป็นเหตุให้นางเริ่ม

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

** ยามเหม่า คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

ไม่พึงใจอย่างช่วยไม่ได้ หัวคิ้วก็ย่นเข้าหากันทีละน้อย

ชีววิสาวใช้ที่มีหน้าตาสะสวยอยู่หลายส่วนของสกุลที่ถูกส่งมารับใช้นายหญิงเสียเมื่อหลายปีก่อนหน้ายืนอยู่ด้านข้าง นางมีนามเดิมว่า 'ชีวหลัน' แต่ต้องเปลี่ยนใหม่เพื่อเลี่ยงไม่ให้ชื่อซ้ำกับประมุขหญิงของเรือน หลังนางจับน้ำเสียงและพิศดูสีหน้านายหญิงแล้ว ก็กระซิบพูดเบาๆ "ฮูหยินผู้เฒ่าเจ้าคะ มิใช่บ่าวจะปากมาก แม้ว่าฮูหยินน้อยออกเรือนมาจากแคว้นฉางซา แต่วันนี้ไม่เป็นเช่นวันวานแล้ว สามปีก่อนตอนเพิ่งหมั้นหมายกัน แคว้นฉางซายังนับว่าดีอยู่ แต่หลังท่านฉางซาฮ่ององค์เดิมสิ้นไปอำนาจก็เสื่อมถอยลงปีแล้วปีเล่า ส่วนคุณชายของเราหลายปีนี้กลับก้าวหน้ารุ่งโรจน์ อย่างเมื่อตอนต้นปีที่แต่งงานกับนางทางราชสำนักก็แต่งตั้งคุณชายเป็นผู้บัญชาการกองทัพเหอซี บ่าวได้ยินมาว่าแม้แต่หลวงไทเฮาเมื่อได้พบกับคุณชายของเรายังต้องแย้มสรวลให้ตรัสวาทด้วยอย่างมีไมตรีเพื่อตั้งตัวไปเป็นพวกนะเจ้าคะ รอครวานี้คุณชายปราบกบฏได้สำเร็จ ยิ่งต้องได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นเป็นแน่เจ้าคะ"

ใบหน้านายหญิงเสียถึงมีรอยยิ้ม

"ฮูหยินผู้เฒ่าเจ้าคะ ท่านเห็นฮูหยินน้อยเป็นดังลูกในไส้ สงสารที่นางลำบากลำบากนอกเรือนมาอยู่ต่างถิ่น ให้ความใกล้ชิดมากกว่าบุตรสาวแท้ๆ แต่นางเพิ่งแต่งเข้ามาที่นี่ไม่ทันไร กลับไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา ปล่อยให้ผู้อาวุธต้องคอยนานสองนานเสียแล้ว"

นางเดาะลิ้นเสียงจิกจักดังกังวาน

"บ่าวรู้แต่ว่าลูกสะใภ้ปรนนิบัติแม่สามีเป็นสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม เป็นหนแรกที่ได้เห็นคนพึงใบบุญของสกุลเดิมให้แม่สามีรอลูกสะใภ้เฉยโฉม"

รอยยิ้มบนหน้านายหญิงเสียเลือนหายไป สีหน้าเริ่มฉายแววไม่ชอบใจอยู่สักหน่อย นางกล่าวว่า "เจ้าไปดูทางนั้นซิว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ สายตะวันตกแดงแดงกลางหลังคาแล้ว หรือว่านางยังไม่ตื่นนอน?"

ชีวจี้ซานตอบเสียงใส เดินสายสะโพกตัวปลิวไปตามระเบียบยาว จนถึงเรือนปีกตะวันออกอย่างว่องไว

บรรพบุรุษของสกุลเซียเป็นลูกหลานแซ่เซียสายตรงที่ย้ายมาอยู่ที่นี้ในราชวงศ์ก่อน ในรุ่นปู่เทียดเซียยังเป็นคนบดีใหญ่ในท้องถิ่น จะพูดว่ามีที่นาอุดมสมบูรณ์นับหมื่นจิง* กินอาณาเขตเกือบครึ่งหนึ่งของอำเภอเซียก็ไม่เกินจริงเลยสักนิด เรือนประจำตระกูลหลังนี้ก็เคยเป็นคฤหาสน์หรูหราโอ่อ่าที่สุดของอำเภอ แต่ภายหลังปู่ทวดเซียติดพนัน ส่งผลให้สกุลเซียเริ่มตกอับ จนมาถึงรุ่นบิดาของเซียฉางเกิง นายท่านเซียก็ตกต่ำกลายเป็นหัวหน้าจุดพักม้าในอำเภอ อาศัยเบี้ยหวัดน้อยนิดประทังชีพเลี้ยงดูครอบครัว หลังจากเซียฉางเกิงก่อคดีแล้วหนีไปตอนอายุสิบสี่ คฤหาสน์สกุลเซียก็ถูกทิ้งร้างอยู่นานระยะหนึ่ง จนกระทั่งสองสามปีก่อน สกุลเซียกลับมาผงาดอีกครั้ง นายหญิงเซียจะย้ายกลับเรือนถึงได้ซ่อมแซมต่อเติมคฤหาสน์ ส่วนเรือนปีกตะวันออกนี้ก็ปรับปรุงใหม่อีกที ตอนต้นปีที่เซียฉางเกิงแต่งงานกับมู่ซื่อ

เซียฉางเกิงแต่งงานกับธิดาอ๋องสกุลมู่ของแคว้นฉางชาตอนต้นฤดูใบไม้ผลิ

ผ่านไปครึ่งปีกว่าแล้ว ขณะนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง แม้แผ่นตัวอักษรมงคลคู่ยังติดอยู่บนประตูหน้าต่าง ทว่ามันมีอาทณแดดและลมฝนได้

* จิง เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีน 1 จิงเท่ากับ 100 หมู (1 หมู เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 667 ตารางเมตร)

สีแดงเข้มสัญลักษณ์แห่งสิริมงคลแต่เดิมค่อยๆ ซีดลงกลายเป็นสีอ่อนจาง
รางเลือน

"แม่นมมู่ สุหยินผู้เฒ่าตื่นตั้งแต่เช้า รอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นสุหยินน้อย
เลยใช้ให้ข้ามาดูทางนี้ ถ้าหากสุหยินน้อยปวดหัวตัวร้อน แม่นมก็บอก
กล่าวข้าสักคำ ข้าจะได้กลับไปบอกต่อ ไม่ต้องให้สุหยินผู้เฒ่าจับเจ้า
เฝ้ารอไปเรื่อย ๆ นะเจ้าคะ"

ชีวิตที่ยืนอยู่ตรงหัวมุมระเบียบที่เชื่อมสู่เรือนปีกตะวันออก พุดกับ
แม่นมมู่ น้ำเสียงของนางอาจฟังดูนอบน้อม แต่จริงๆ แล้วแฝงความ
ไม่เคารพอยู่ในที่

ในกาลก่อนแม่นมมู่เป็นคนระดับใดเล่า

ธิดาองค์ระหกระเหินเดินทางมาแต่งงานในที่ห่างไกลกันดารเขก
อำเภอยี่สิบตามคำมั่นสัญญา ทว่าในคืนงานพิธีมงคล เชื้อนางเกิง
เพ็งก้าวเข้าห้องหอ ราชสำนักก็ส่งม้าเร็วถือพระราชโองการมาเรียกตัว
อย่างเร่งด่วนที่สุด เขาถอดชุดเจ้าบ่าวแล้วออกจากเรือนไปอย่างรีบร้อน
ในราตรีเดียวกัน มุ่งหน้าไปปราบกบฏเจียงตู้องจันบัดนี้ยังไม่หวนคืนมา

ครึ่งปีที่ผ่านมาธิดาองค์ซึ่งได้รับความรักใคร่โปรดปรานล้นเหลือ
จากครอบครัวในกาลก่อนคอยปรนนิบัติพิศุขน่ายหญิงเชื้อทั้งเข้าเย็น
อย่างละเอียดถี่ถ้วน ทุกๆ เรื่องต้องลงมือทำเองโดยไม่ปรึกษาบ่นสักคำ
นางล้วนมองเห็นกับตา

หากนายหญิงผู้รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นก็แล้วไป เฝอญูนาง
เป็นคนจิตใจตื่นเชิน เห็นธิดาองค์สุภาพอ่อนน้อมและจิตใจดี อาศัย
บารมีน้อยนิดของบุตรชายก็เชิดหน้าวางปึง หลงสำคัญตนผิดเสียแล้ว

นับวันยังไม่ให้เกียรติศาอ้งมากขึ้นทุกที

แม่นมมู่ล่งรู้ว่าหัวใจของศาอ้งผูกติดอยู่กับสามีสกุลเชื้ออย่าง
มากถึงได้ยอมทนคับข้องหมองใจ ดังคำกล่าวที่ว่า 'เมื่อรักเรือนย่อมรักอีกา
บนหลังคาเรือน*' แม้ว่าในใจขุนเคื่องเป็นทุกข์ แต่เมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับ
ความสัมพันธ์ระหว่างสองสามีภรรยา เรื่องบางเรื่องจะพูดอย่างโจ่งแจ้งก็
ไม่ถนัดปาก ปกติยามอยู่ต่อหน้าศาอ้งนางจึงทำได้เพียงพูดสะกิดเตือน
ทางอ้อม ครั้นเห็นผู้เป็นนายหาได้ใส่ใจไม่ นางเองก็ได้แต่อดกลั้นไว้

ตลอดเวลาที่ผ่านมารศาอ้งตื่นแต่เช้าทุกวันไม่ว่าฝนตกแดดออก
มีวันใดบ้างที่มีได้ไปพื้หน้าเรือนใหญ่แต่เช้าตรู่รอประตูเปิดแล้วเข้าไป
ปรนนิบัติมารดาสามี

มีแต่วันนี้วันเดียวเท่านั้น ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใดศาอ้งถึงได้ชักช้า
ไม่ลุกจากเตียงสักที เมื่อครู่นางกลัวนายหญิงเชียวจะรอนานจึงส่งคน
ไปบอกความแล้ว

ทว่าเวลาผ่านไปยังไม่ถึงหนึ่งถ้วยชา** ก็มาเร่งแล้ว ไม่เพียงเท่านั้น
แม้แต่สาวใช้ต่ำต้อยที่มาจากสกุลซึ่งยังถึงกับกล่ามพูดจาเยี่ยงนี้ที่นี้ด้วย
นี่ถ้าเป็นเมื่อครั้งวัยสาว เกรงว่าแม่นมมู่คงสะบัดฝ่ามือตบหน้า
อีกฝ่ายไปขาดหนึ่งแต่แรก

สาวใช้สองสามคนที่รอรับใช้ศาอ้งหลังตื่นนอนตรงหน้าประตู
ได้ยินวาทะนี้ก็พากันทำสีหน้าซึ่งเคียด

* เมื่อรักเรือนย่อมรักอีกาบนหลังคาเรือน เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อรักใคร่สักคนย่อมรักไปถึงคนหรือสิ่งของที่
เกี่ยวข้องกับคนคนนั้นด้วย

** หนึ่งถ้วยชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวนาน บางตำรากล่าวว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ
10-15 นาที

จอร์ซึ่งอารมณ์ร้อนมากที่สุดยากจะخمไฟโทสะไว้ได้ นางกล่าวเสียงเย็นชา "อยู่ดี ๆ ก็พูดแข่งท่านหญิงของข้าตั้งแต่เช้า อันใดคือสุกรคลุกโคลนสุนัขขี้เรื้อน* วันนี้ถือว่าข้าได้ประสบพบเห็นแล้ว"

ชีวจวีสะอีกไป ใบหน้าแดงกำทันทวัน ขณะที่นางตั้งท่ากล่าวต่อเพื่อกู่หน้าคืน แม่นมมูกก็เอ่ยปากขึ้น "ปล่อยให้สุนัขผู้เฒ่ารอนานเป็นความบกพร่องของพวกข้าเอง แต่เมื่อครูส่งคนไปบอกความแล้ว ไม่นับว่าเสียมารยาทจนเกินไป อย่าลืมนะถึงเป็นในราชสำนัก โอรสสวรรค์ก็พระราชทานอนุญาตให้ขุนนางมีเหตุติดขัดลาหยุดได้ นับประสาอะไรกับคนครอบครัวเดียวกันอย่างแม่สามีกับลูกสะใภ้"

นางกล่าวจบก็หันหน้าไปสั่งงานต้นจูสาวใช้อีกคนที่สุขุมหนักแน่นกว่า "เจ้าไป! นำคำพูดเมื่อครูของข้าบอกต่อสุนัขผู้เฒ่าแล้วค่อยกล่าวขอขมาอีกที ท่านผู้อาวุโสคงไม่ถึงกับถือสาหาความเรื่องเล็กน้อยพวกรนี้"

ต้นจูขานรับแล้วหมุนกายจะเดินออกนอกเรือน

ด้านชีวจวีนั้นปกติก็กริ่งเกรงแม่นมมูกที่มาจากวังของนางซาอ่องผู้นี้ อยู่บ้าง ขณะได้ยินอีกฝ่ายกล่าวเช่นนั้น สายตายังจับจ้องตนเองนิ่งๆ ก็กลืนถ้อยคำที่ปลายลิ้นกลับลงไปไม่กล้าเอื้อนเอ่ยออกจากปากอีก นางก้มหน้าหมุนกายตั้งท่าจะกลับ ก็ได้ยินเสียงเอี้ยดอาดดังมาจากเรือนปีกตะวันออกเลยเบนสายตาไป เห็นประตูเปิดอำออกมาแล้ว มูซื่อปรากฏตัวที่หน้าห้อง

ใบหน้าของนางขาวซีด ดวงตาคู้งามแดงซ้ำเล็กน้อย แต่สีหน้าแววตาสงบนิ่งอย่างยิ่งยวด

* สุกรคลุกโคลนสุนัขขี้เรื้อน เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่มิว่าจและทำทางหยาบคาย

ทั้งที่เป็นคนคนเดียวกัน แต่ไม่รู้สาเหตุไหนดูท่าทางกลับคล้ายเป็น
คนละคนกับเมื่อวาน

สายตาของนางมองตรงมาที่ตัวชีววิ

"เจ้าอยู่ที่นี่พอดี ไปบอกท่านแม่ให้ทราบว่ามันจะออกเดินทาง
กลับบ้านเกิด รอเก็บสัมภาระเรียบร้อยข้าจะไปคารวะอำลาที่เรือนท่านแม่
อีกที" ว่าแล้วก็หันไปทางแม่นมมู่กับพวกสาวใช้นอกประตูที่ได้ยินแล้ว
ตกใจใหญ่

"เก็บข้าวของโดยเร็วที่สุด เตรียมรถม้าและจัดกำลังคน ออกเดินทาง
วันนี้เลย ข้าจะกลับทะเลสาบตั้งถึง"

นางกำชับจบแล้วก็หันหลังกลับเข้าห้อง

แม่นมมู่เหมือนเพิ่งตื่นจากฝัน นางก้าวเท้าตามเข้าไปอย่างลึกลับ
ลึกลน

2

ธิดาต้องเดินทางออกจากทะเลสาบตั้งถึง รอนแรมข้ามน้ำข้ามภูเขาตามเส้นทางแดนสู่ไปถึงขุขใจเพื่อแต่งเข้าสกุลเชื้อ สำหรับเรื่องที่ในคืนเข้าหอเจ้าบ่าวทอดทิ้งนางจากเรือนไปอย่างรีบร้อนนั้นไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงอีก ด้วยนับเป็นเหตุสุดวิสัย ทว่าครั้งปีกว่ามานี้การอดทนเพื่อทุกฝ่ายของธิดาต้อง และการที่นายหญิงเชื่อมองไม่เห็นความดีของนางมีเหล่าคนรับใช้ที่ติดตามออกเรือนมายังสกุลเชื้อคนใดบ้างที่ไม่เห็นอยู่กับตา นึกสงสารอยู่ในใจ

ไม่คิดไม่ฝันว่าตื่นเช้าขึ้นมา ธิดาต้องกลับเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน พออ้าปากก็บอกว่าจะกลับทะเลสาบตั้งถึง แทบจะเป็นเรื่องดีที่สวรรค์ประทานให้เลยทีเดียว

พวกสาวใช้บางคนตามเข้าห้องไปเก็บสัมภาระ บางคนวิ่งออกไปบอกให้ผู้ดูแลและคนกำลังคนงาน รีบจัดรถม้าเตรียมเดินทางอย่างว่องไว

ทันใด แต่ละคนทำงานกันด้วยความสำราญบานใจเต็มที่

ด้านแม่นมมู่นั้นต่างจากพวกสาวใช้ที่คึกคักว่าแรง แม้นางรู้สึก
คับข้องหมองใจแทนธิดาต้องเป็นอันมาก และรู้สึกไม่พึงใจต่อสกุลเชื้อ
อยู่บ้าง แต่การตัดสินใจนี้ของธิดาต้องออกจะกะทันหันเกินไปจริงๆ อีกทั้ง
ดูผิดปกติสักหน่อย

นางนึกไปถึงดวงตาเปื้อนคราบน้ำตาอย่างปิดไม่มีมิติของธิดาต้อง
ตอนเพิ่งเปิดประตูปรากฏตัวออกมา ในใจยิ่งกระวนกระวายมากขึ้น
นางเข้าห้องไปเห็นธิดาต้องกำลังลงมือพับอาภรณ์ตัวในสองสามชิ้นเอง
แล้วสองจิตสองใจเล็กน้อยก่อนจะเดินไปใกล้ๆ เอ่ยถามเสียงเบา "เมื่อเช้า
ท่านหญิงร้องไห้หรือเจ้าคะ จะบอกกับแม่นมได้หรือไม่ว่าเหตุใดจู่ๆ
ถึงอยากกลับทะเลสาบตั้งถึง"

ผู้พลัดเป็นอนาถาก็ปะทะเข้ากับสายตาเปี่ยมไปด้วยความห่วงใย
ของแม่นมมูที่เพ่งมองตนอยู่ พาเอาความปวดร้าวพุ่งขึ้นกลางอกอีก
ระลอก

มันเป็นความรู้สึกรวดร้าวที่แผ่ความคับแค้นอันไร้ที่สิ้นสุดไว้ แต่ก็
คละเคล้าไปด้วยความซาบซึ้งใจอย่างไม่สิ้นสุดเช่นกัน

บิดามารดาของนางรักมั่นคงต่อกัน แม้บิดาจะครองตำแหน่ง
นางชาอ่อง แต่ตลอดชีวิตของท่านมีมารดาเป็นชายาแค่เพียงคนเดียว
หลังจากมารดาล้มป่วยลงกลับไปตอนนางอายุสิบขวบ อาการบาดเจ็บ
เรื้อรังจากการรบทัพจับศึกในวัยหนุ่มของบิดาก็กำเริบขึ้นอีก ส่งผลให้
สุขภาพย่ำแย่ลงทุกวัน จนในปีที่นางอายุสิบสาม หลังบิดาเลือกคู่ครอง
ให้นางได้ไม่นานก็ติดตามมารดาไป

มาตราบว่าในชาตินี้บิดามารดาจะจากไปแล้วทั้งคู่ นางก็ยังชอกช้ำกับความสูญเสียที่ละม้ายอยู่ในห้วงฝันลวงตานั่น หากในใจกลับรับรู้ได้จริงๆ ว่าทั้งหมดนี้น่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เป็นที่รักในภพก่อน แล้วก็มีความเจ็บปวดแทบขาดใจเยี่ยงนั้นที่ทำให้นางตื่นขึ้นแล้วหยุดร้องไห้ไม่ได้เมื่อเช้านี้

ทว่านางยังโชคดียิ่ง

นางได้กลับมาเป็นตนเองตอนอายุสิบหกปี

แต่การย้อนเวลากลับมาเริ่มต้นชีวิตใหม่นี้ นางกับเลือดในอกเมื่อชาติที่แล้วต้องอยู่กันคนละภพ ไม่อาจพบกันได้อีกชั่ววันจันทร์ถึงกระนั้นนางยังคงมีโอกาสไปช่วยเหลือพี่ชายกับพี่สะใภ้ของตนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน ยังมีคนที่ดีต่อนางอย่างแม่นมมู่อีก ซึ่งนางจะปกป้องคนในครอบครัวด้วยชีวิต

นางกลักรับน้ำตาอุ่นจัดที่คลอเบ้ากลับลงไปอย่างสุดกำลังก่อนเอ่ยขึ้น "ข้าไม่เป็นไร แค่ฝันร้ายเมื่อคืน แม่นมไม่ต้องเป็นห่วง"

หญิงสาวหยุดเว้นจังหวะแล้วกล่าวต่อ "แม่นมมู่ ข้าจะกลับทะเลสาบตั้งถึง ข้าตัดสินใจแน่วแน่แล้ว"

ตั้งแต่เล็กจนโต ธิดาต้องเป็นคนอ่อนโยนนุ่มนวลและว่านอนสอนง่ายมาโดยตลอด นี่เป็นครั้งแรกที่แม่นมมู่เห็นนางตัดสินใจเรื่องหนึ่งด้วยท่าทีเด็ดขาดไม่เปิดโอกาสใดๆ ให้ต่อรองเช่นนี้

ถึงยังไม่หายงุนงง แต่แม่นมมู่ไม่คิดไต่ถามอีก เพียงพุดเสียงนุ่ม "ได้เจ้าค่ะ ท่านหญิงอยากกลับทะเลสาบตั้งถึง พวกเราก็กลับกัน"

มุ่งสู่หลันเดินไปที่ข้างใต้ะ หยิบสารที่ตนเขียนเสร็จแล้วผนึกครั้ง

ยื่นส่งให้

"แม่นมมู่ ท่านหาคนฝีมือดีๆ สักคนถือสารฉบับนี้ไปส่งถึงมือพี่สะใภ้ข้าโดยเร็วที่สุดให้ได้ ข้ามีเรื่องสำคัญจำเป็นต้องบอกให้นางทราบ พวกเรามีคนมาก ถึงเดินทางได้เร็วปานใดข้าก็กลัวว่าจะล่าช้าเสียเวลา สารนี้สำคัญอย่างยิ่งยวด ห้ามพลาดเป็นอันขาด!"

นางเน้นเสียงหนักกล่าวย้ำอีกรอบ

แม่นมมู่ไม่เข้าใจมากขึ้น แต่เห็นผู้เป็นนายทำหน้าที่ซึ่งขังก็พยักหน้าแล้วรับสารไว้ จากนั้นหมุนกายออกไปอย่างรวดเร็ว

มู่ผู้หลันมองตามแผ่นหลังของนางพลางพริ้มหายใจออกซ้าๆ เอื่อหนึ่ง

"ท่านหญิง พอลกลับไปคราวนี้ ตอนกลับมาอีกทีคงอากาศหนาวแล้ว เป็นแน่ จะนำเสื้อขนสุนัขจิ้งจอกตัวนี้หรือว่าเสื้อคลุมตัวนั้นไป หรือจะเอาไปทั้งสองตัวเจ้าคะ"

ต้นจู้ชี้อารมณ์ดูหนาวหลายตัวพร้อมถามไถ่ความชอบของนาง

มู่ผู้หลันหันกลับมาบอก "หยิบหนึ่งเสื้อรวมถึงตำราแพทย์ แล้วก็โกสามาหลายตัวขุย* บนชั้นวางคู้้นั้นที่ข้านำติดตัวตอนมา จัดใส่หีบห่อเอากลับไปทั้งหมด ส่วนพวกเสื้อผ้าอารมณ์อย่างไรก็ได้ มีให้ผลัดเปลี่ยนระหว่างทางเท่านั้นเป็นพอ"

ต้นจู้จึงไป

ตอนธิดาออกออกรเรือนมาที่นี่ นอกจากสินเจ้าสาวก้อนโตแล้วยังนำหนังสือของนางมามากมาย รวมถึงตำราแพทย์ด้วย

* ตัวขุย เป็นสัตว์ประหลาดในตำนานของจีน ลักษณะคล้ายมังกร มีขาเดียว

สำหรับโกสามขาลายตัวขยุยคุราขวงคีใจเป็นของรักของหวงของ
อดีตนางซาอ่องผู้ล่วงลับไปแล้ว นางซาอ่องคนปัจจุบันรักใคร่น้องสาว
ถึงเพิ่มมันลงไปในสินเจ้าสาวให้น้องสาวเป็นที่ระลึก

ต้นจูนึกว่าธิดาอ่องจะกลับไปอยู่แค่ชั่วคราว ไม่รู้เพราะเหตุใด
ถึงทิ้งเสื้อผ้าเอาไว้ แล้วให้เก็บของหนักๆ ที่นำติดตัวไม่สะดวกเหล่านี้
ไปแทน

"ท่านหญิง?"

นางชักฉงนใจ

"เก็บของตามที่ข้ากำชับเป็นพอ"

มู่ฝูหลันส่งยิ้มบางๆ ให้นาง

สาวใช้ได้แต่พยักหน้าแล้วสั่งให้คนเก็บสัมภาระต่อ

"สูหยินผู้เฒ่า ข้าสัสนิดเจ้าคะ ระวังบันไดด้วย"

เสียงสนทนาดังมาจากหน้าประตูในฉบับพลัน

มู่ฝูหลันหันศีรษะไป

นายหญิงเขี่ยเดินมาจากทางเรือนกลางด้วยฝีเท้ารีบเร่ง นางไม่ให้
จิ่วจวีระคอง สาวท่าหลายก้าวขึ้นบันไดด้วยตนเองมาหยุดที่หน้าเรือน
ปีกตะวันออกแต่ไม่เข้าไป เพียงยืนอยู่นอกธรณีประตู กวาดสายตาเห็น
หีบกล่องเปิดอ้าอยู่หลายใบบนพื้นห้องแล้วสียหน้าก็ขีมิลง

"มู่ชื่อ นี่เจ้าหมายความว่าอันใด เมื่อครู่จิ่วจวีบอกกับข้า ข้ายังไม่เชื่อ
นี่เจ้าจะกลับสกุลเดิมจริงๆ หรือ!"

พวกต้นจูนกับจิ่ววี่เห็นนายหญิงเขี่ยมาถึง พวกกันหยุดงานในมือ
แล้วมองไปทางมู่ฝูหลัน

มู่ผู้หญิงจ้องมองนายหญิงเสีย นางเดินไปต้อนรับที่หน้าประตู กล่าวอย่างนอบน้อม "ท่านแม่เข้ามานั่งสิเจ้าคะ เพราะเดินทางชุลละหูก อยู่สักหน่อย แล้วมีข่าวของต้องจัดเก็บมาก จึงไม่ได้ไปบอกกับท่านด้วย ตนเอง ย่าได้ตำหนิเลยนะเจ้าคะ"

นายหญิงเสียขมวดคิ้วมุ่น พูดเสียงฮึดฮัด "แม้บุตรชายข้าจะจาก เรือนไปในคืนพิธีมงคล แต่นั่นเป็นพระบัญชาของฮ่องเต้ยากฝ่าฝืน หาใช่ตัวเขาเองมียากรั้งอยู่ เจ้าออกเรือนมาที่ตระกูลข้าก็ยอมเป็นคนของสกุลเสียแล้ว อีกอย่างข้าไม่ได้ยื่นกรานไม่ยอมให้เจ้ากลับ สกุลเดิมเสียหน่อย แต่ว่านี่เพิ่งผ่านมานานเท่าใดกันเชียว เจ้าก็จะกลับไปแล้ว?"

มู่ผู้หญิงนั่งเงียบไม่กล่าวตอบ

นายหญิงเสียหยุดเว้นจังหวะ

"ยายเฒ่าโหดเดี๋ยวอย่างข้าไม่มีวาสนาได้รับการปรณินัติจาก ลูกสะใภ้หรอก เรื่องนี้ข้าปลงได้แล้ว เพียงแต่บุตรชายข้าน่าจะกลับมา ในเร็ววันนี้ พอเขามาถึงเรือนแล้วเจ้าไม่อยู่ มันเป็นเรื่องงามหน้า หรือเปล่า"

มู่ผู้หญิงกล่าว "เป็นความผิดของข้าเอง ท่านแม่จะรับโทษะด้วย เจ้าคะ"

นอกจากคำพูดนี้แล้วก็ไม่มีถ้อยคำอื่นใดอีก

ท่าทางมีสัสมาคารวะดุจเก่า ทว่าแสดงความตั้งใจแจ่มชัดยิ่งนัก

นั่นก็คือตอนนี้ต้องกลับสกุลเดิมแน่นอน

สตรีสกุลมู่แต่งเข้ามานานครึ่งปีกว่า ยามอยู่เบื้องหน้าตนล้วน

"เจ้ามาอยู่ในสกุลเซียได้นานระยะหนึ่ง เรื่องบางเรื่องเจ้าน่าจะรู้แล้ว สมัยบุตรชายข้าเป็นเด็กหนุ่ม สกุลเซียมีชีวิตความเป็นอยู่ลำบากอยู่บ้าง ดีที่นายท่านสกุลเซียขึ้นชมเขา อีกทั้งไม่รังเกียจสกุลเซีย ยอมยกบุตรสาว คนโตให้ ภายหลังนางเคราะห์ร้ายจากไป แม้การหมั้นหมายถูกยกเลิก ทว่าหลายปีนี้บุตรชายข้าออกไปเผชิญโลกภายนอก ประสบความ ยากลำบากมากมาย ตัวข้าเองโชคดีได้สกุลเซียคอยดูแลถึงวันนี้ได้ บัดนี้ ถึงเจ้าออกเรือนมาที่นี่ แต่บุตรชายข้ากับเฟิงเอ๋อร์ผูกสมัครรักใคร่กันมา แต่ไหนแต่ไร ส่วนเฟิงเอ๋อร์ก็รู้ฐานะของตนดี ยินยอมเป็นอนุ ความตั้งใจ

ของข้าคือรอบบุตรชายข้ากลับเรือนก็จะจัดการเรื่องนี้..."

ผู้หลั่นแลมองริมฝีปากที่อ้าๆ หุบๆ กับสายตาที่ลอบพินิจตนเองของนายหญิงเซี่ยพลางฟังเสียงพูดที่คล้ายจะระมัดระวัง หากแท้จริงแล้วตั้งต้นเต็มเปี่ยมแล้วเริ่มใจลอยที่ละน้อย

นั่นสิ นางจะไม่รู้ได้อย่างไร

หลังจากออกเรือนมาไม่นาน นางก็ปะติดปะต่อเรื่องราวต่างๆ ในช่วงเวลาที่สิ้นไร้ไม่ตอกของสามีก่อนแต่นางเป็นภรรยาได้จากถ้อยคำรำพึงรำพันเป็นนิจละม้ายไร้เจตนาของนายหญิงเซี่ยได้แล้ว

ยามนั้นนายท่านเซี่ยเป็นหัวหน้าจุดพักม้า เพราะเขาไปลวงเกินขุนนางที่ผ่านทางมาคนหนึ่งจึงโดนรุมทุบตีทำร้าย หลังกลับถึงเรือนก็กระอักเลือดเสียชีวิต บุตรชายซึ่งได้รับความยำเกรงจากผู้คนแต่วัยเยาว์ผู้นั้นของเขายังเป็นเด็กหนุ่มวัยสิบสี่ ก็ไล่ตามพวกขุนนางที่ยกขบวนกลับไปแล้วปลิดชีวิตคนทั้งสิบคน จากนั้นฝากฝังมารดา กับสกุลซี ส่วนตนเองหนีจากอำเภอเซี่ยไปเป็นโจรป่า

เดิมที่ไม่ปรารถนาจะย่อนความทรงจำในภพก่อน แต่เสี้ยวขณะนี้จู่ๆ มันก็ถาโถมเข้าใส่นางอีกคราหนึ่ง

ผู้หลั่นจดจำได้อย่างชัดเจนแม่นยำว่าเป็นช่วงเวลาเดียวกันนี้เมื่อนางแต่งเข้าสู่สกุลเซี่ยได้ครึ่งปีกว่า ต่อมาไม่นานนักสามีของนางก็กลับคืนเรือน หลังจากเข้าหอกันแล้วนางยังไม่ทันสลัดคราบสาวน้อยไม่ประสากลายเป็นหญิงสาวเต็มตัว ยังไม่ทันถึงสติคืนจากความปิติยินดี เขาก็เอ่ยเรื่องสตรีสกุลซีขึ้นมา

ถึงแม้ก่อนออกเรือน มิใช่แค่ครั้งเดียวที่นางวาดหวังว่าวันหน้านาง

กับบุรุษสกุลเชื้อที่นางแต่งงานด้วยจะเป็นเช่นเดียวกับบิดามารดาของตน มีความรักมั่นคงลึกซึ้งดุจนกปี่อ^{*} ยามอยู่นอนร่วมเตียง ยามตายฝังร่วมหลุม

แต่ช่วงขณะที่เขาเอ่ยปาก นางยังคงสะกดความผิดหวังเต็มอกไว้ ผืนป่านหน้ายิ้มแย้มตกลากรับคำโดยไม่อึดอัด

นางในเวลานั้นช่างไร้เดียงสาปานใด ถึงกับคิดว่า...เหล็กกล้าหลอมไฟ ร้อยครั้งยังอ่อนลงพันรอบนิ้วได้ฉันใด ภรรยาเอกย่อมอยู่ร่วมกับบ่อนุของสามีได้ฉันนั้น

ภายหลังนางถึงล่วงรู้ว่าในสายตาของเชื้อฉางเกิงมีเพียงราชบัลลังก์ และแผนการครองแผ่นดินเท่านั้น

บางทีสตรีนามหญิงเฟิงของสกุลชีผู้นี้กับเขาต่างหากจึงเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน มีแต่ตนเองที่โง่เขลา

เดิมทีตายก็ตายไปแล้ว ทั้งยังเป็นการตายอย่างไม่น่าเสียดาย แต่เมื่อปรากฏภาพเด็กหนุ่มรูปงามในห้วงฝันซึ่งเฝ้าอยู่หน้าป้ายวิญญาณของมารดาผู้ล่วงลับนานหลายปี ใ้ใช้กระบี่ของบิดาซึ่งถ่างทอคลายเลือดให้เขาครั้งหนึ่งปาดคอจบชีวิตตนจนชุดขาวบนร่างโชกเลือด ถ้อยคำที่เขาเปล่งเสียงถามก่อนสิ้นใจนั้นราวกับดังขึ้นที่ข้างหูอีกคราว่า 'ท่านแม่ ลูกกระทำเช่นนี้ ถูกต้องหรือไม่กันแน่' ก็คล้ายมีมิติที่อู ๆ เล่มหนึ่งกริดที่หัวใจในทรวงอกของผู้พลันซ้แล้วซ้เล่าเป็นแผลหวนหวนเลือดไหลนอง

หางตาของนางแดงระเรื่อ ปลายเล็บจิกลึกลงเนื้อกลางอุ้งมือ

"ท่านทำไปตามที่เห็นควรเถอะ ข้าไม่มีอันใดขัดข้องเจ้าค่ะ"

* นกปี่ หรือนกเคียงปี่ก เป็นนกในตำนานจีน รูปร่างคล้ายเป็ดป่า แต่มีสองเพศในร่างเดียว หัวทั้งสองแยกกัน บริเวณอก แต่ละหัวมีตาเพียงหนึ่งข้าง ปีกที่ใช้ร่วมกันเป็นที่มาของชื่อขนชนิดนี้ ต่อมากลายความหมายเป็นนกตัวผู้ตัวเมียที่บินเคียงคู่กัน สื่อถึงคู่รัก

นางกล่าวเสียงเรียบ แต่สีหน้ากลับเย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็ง
 นายหญิงเสียคาดเดาแต่แรกแล้วว่าลูกสะใภ้ไม่กล้าคัดค้าน ครั้น
 อีกฝ่ายตกปากรับคำทันทีที่รู้สึกสนใจหมายในที่สุด นางปรายตามอง
 หีบหลายใบในหีบ ช่มความไม่พึงใจไว้กล่าวว่า "รีบไปรีบกลับเถอะ
 บุตรชายข้าน่าจะชนะศึกกลับเรือนมาในเวลาอันสั้นนี้แล้ว"

3

ทะเลสาบตั้งถึงแปดร้อยสี่ ม่านเมฆไร้ขอบเขตประหนึ่งภาพฝัน
นับแต่โบราณกาล ณ กลางทะเลสาบมีภูเขาสูงหนึ่งนามจวินซาน ที่แห่งนี้
ยามฟ้าหม่นปกคลุมด้วยเมฆหมอก ยามฟ้าใสอาบไปด้วยแสงสีรุ้งหมื่นจั้ง*

คนท้องถิ่นทุกคนเชื่อว่ามีเทพเจ้าประจำเขาจวินซาน

หลังได้รับพระราชทานอาณาเขตฉางซา บรรพบุรุษของสกุลมู่
ไม่เพียงสร้างตำหนักศาลบนภูเขาเป็นที่สักการบูชาท่านเทพผู้ยิ่งใหญ่
ยังสร้างเมืองไกลออกไปทางทิศตะวันออกของทะเลสาบฝั่งตรงข้าม
เขาจวินซาน ชื่อว่าเมืองเยวี่ และตั้งเป็นเมืองหลวงของแคว้น

สองร้อยปีที่ผ่านมาเมืองเยวี่ได้รับการบูรณะขยายเขตแดนโดย
ฉางซาอยู่หลายรุ่น ปัจจุบันนี้กำแพงเมืองทิศเหนือได้แตกหักทั้งสี่ฟาก
มีความยาวนับพันจั้ง ในเมืองมีผู้คนอยู่อาศัยมากกว่าสิบหมื่นคน

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

มาตรฐานเปรียบกับจังหวดที่รุ่งเรืองเฟื่องฟูแล้วยังห่างชั้นกันไกล และยังไม่ว่าจะทัดเทียมนครแห่งอโรสสวรรค์ แต่กำแพงเมืองก็มั่นคงแข็งแรง ยากทำลายลงได้โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับราษฎรที่ต้องเดือดร้อนทุกข์เข็ญ เพราะการก่อกบฏของเจ้าแคว้นอื่นๆ อย่างไม่หยุดหย่อนในช่วงตลอดหลายปีนั้น เรียกได้ว่าชาวบ้านของแคว้นฉางซาซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ อันห่างไกลนี้มีชีวิตที่สุขสงบและร่มเย็นผาสุก

รุ่งเช้าของวันนี้ สำหรับชาวฉางซาที่อาศัยอยู่ในตัวเมืองแล้วถือเป็นวันธรรมดาๆ วันหนึ่ง พอล่วงเข้าสู่ปลายฤดูใบไม้ร่วง ใบเฟิง* นอกเมืองจะเปลี่ยนเป็นสีแดงเพลิง หลังจากประตูเมืองเปิด ดวงตะวันลอยเคลื่อนสูงขึ้น ภายในเมืองจะพลุกพล่านขวักไขว่ไปด้วยรถม้าและผู้คนที่ยศูจรไปมา

เมื่อคนบนท้องถนนเข้าไปใกล้วังของท่านอ๋องสกุลมู่ที่พวกเขาเรียกขานว่า 'ตำหนักหลวง' หลังจากนั้น ไม่มีใครไม่ผ่นฝีเท้าช้าลง สีหน้าแววตาเผยความเลื่อมใสศรัทธา

พวกเขาหาได้รู้ไม่ว่าสองคืนมานี้ตำหนักหลวงที่ภายนอกดูภูมิฐานสงบเงียบดังเคย จริงๆ แล้วข้างในโกลาหลไปหมด

ยามนี้เหล่าขุนนางคนสำคัญของแคว้นฉางซาล้วนชุมนุมกันอยู่ในตำหนักหลวง แต่ละคนร้อนรุ่มใจอย่างสุดแสน

วันก่อนฉางซาอ๋องมู่เซวียนซิงพาองครักษ์กองหนึ่งออกไปล่าสัตว์ ท่านอ๋องหนุ่มท่องป่ามาอย่างโชกโชน นึกครึ้มออกครึ้มใจควบม้าแยกจากผู้ติดตามไปตามลำพัง พอฟ้ามีดอาชาประจำกายวิ่งกลับมาเอง แต่เขา

* ใบเฟิง หมายถึงใบเมเปิ้ล

กลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

เมื่อส่งข่าวไปถึงตำหนักหลวง ขยายอึ้งลู่ซื่อเป็นห่วงเหลือประมาณ เรียกตัวหยวนฮั่นตั้งบุตรบุญธรรมของเสนาบดีผู้ล่วงลับไปแล้วมาทันทัน นางบอกข่าวที่ทันท้องหายสาบสูญไปตอนล่าสัตว์ และให้เขานำกำลังคน ออกตามหา

การเสาะหาดำเนินไปโดยไม่หยุดตั้งแต่ราตรีก่อนจนถึงเช้าวันนี้ ต่อเนื่องมานานหนึ่งวันสองคืนแล้ว

ทว่าจนแล้วจนรอดยังคงไม่มีเบาะแสของมู่เซวียนซิง

บริเวณที่เขาล่าสัตว์นั้นเป็นพื้นที่ภูเขาสูงป่าทึบสลบซับซ้อน ใครๆ พากันคาดเดาว่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่อาจจะเกิดเหตุไม่คาดฝันกับเขา กลางทาง จวบจนขณะนี้ตัวเขาอยู่ที่ใดก็สุดจะรู้ได้

อีกทั้งเวลาผ่านไปนานปานนี้แล้ว...

ทุกคนล้วนมีสีหน้าสลดหม่นหมองราวกับบิดามารดาตายจาก สำหรับพวกเขา ข่าวนี้ดังฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เป็นข่าวร้ายแรงมหันต์ ฉางซาอ่องผู้หนุ่มแน่นยังไร้ทายาทสืบทอดตำแหน่ง ทันทที่ที่เกิดเรื่องขึ้น กับเขา เป็นไปได้ว่าแคว้นฉางซาอาจประสบชะตากรรมสิ้นแคว้นได้

หากทางราชสำนักยังให้ความสำคัญเมตตา หลังจากนั้นคนในสกุลมู่ก็น่าจะอาศัยอยู่ที่แห่งนี้ต่อไปได้ และมีส่วนในการพระราชทานปูนบำเหน็จ ดังเก่า แม้จะสูญเสียบรรดาศักดิ์เจ้าแคว้นไปแล้ว

ทว่าสำหรับขุนนางแคว้นฉางซา เกรงว่าหนทางในวันข้างหน้าของพวกเขาจะมีตมมเลือนรางเสียแล้ว

ทันใดนั้นเสียงฝีเท้าถั่วพลันดังมาจากนอกโถง

ทุกคนหันหน้าขวับ องค์กรักษคนหนึ่งวิ่งถลันเข้ามา
"ว่าอย่างไร ทางแม่ทัพหยวนได้ข่าวท่านอ่อนแล้วหรือ"

ลู่อลินหรือเสนาบดีลู่อ เป็นท่านอาในสกุลเดิมของชายาอ่องลู่อชื่อ
ตันที่รู้เรื่อง เขาสั่งให้คนปิดข้าวไว้ชั่วคราวเป็นอันดับแรก ป้องกัน
มิให้แพร่ออกไปจนผู้คนขวัญเสีย ส่วนตนเองเฝ้าอยู่ที่นี้มาสองคืนอย่าง
กระสับกระส่ายดูจดบนกระทะร่อน เขาไม่รององค์กรักษเข้ามาข้างในก็
วิ่งก้าวยาวๆ ไปหน้าประตูโถงเอยปากถามอย่างร้อนรน

องค์กรักษสันตืระชะพลางคุกเข่าลง ชูสองมือขึ้นยื่นกระบอกใส่สาร
กระบอกหนึ่งส่งให้พร้อมพูดเสียงดัง "มีผู้ถือสารมาถึง บอกว่าเป็นท่านหญิง
ส่งมา มีสารด่วนจะถวายแก่พระชายาขอรับ!"

ลู่อลินได้ยินว่ามีเพียงสารของธิดาอ่องที่ออกเรือนไปชุยโจวตอน
ต้นปีมาถึงเท่านั้นก็ผิดหวังยกใหญ่ เขาบอกให้คนถือสารเข้าไปแล้วส่งคน
ไปสอบถามข่าวคราวจากหยวนฮั่นตั้งอีก

ลู่อชื่อเป็นสหายกับมู่เซวียนชิงมาแต่วัยเยาว์ หลังแต่งงานครองคู่กัน
แล้วก็ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง จู่ๆ ได้ยินว่าเกิดเรื่องขึ้นกับสามี นางจึง
ร้อนใจทั้งวันทั้งคืน เมื่อวานยังมีฝนตกลงมาตอนดึก พอรู้ว่ายังไรคำตอบ
จากหยวนฮั่นตั้งที่ออกไปตามหา เกรงว่าจะประสบเคราะห์ร้ายมากกว่า
เคราะห์ดี ส่งผลให้ทนรับไว้ไม่ไหวชั่วขณะจนสิ้นสติไป เวลานี้ดวงตาทั้งคู่
ของชายาอ่องแดงซ้ำ นางกำลังเค้นแรงจะชันกายลุกขึ้น พลันเห็นสาวใช้
เดินลืๆ เข้ามาถวายสารฉบับหนึ่ง บอกว่าท่านหญิงส่งผู้ถือสารมา

ลู่อชื่อมีไมตรีอันดีต่อน้องสาวสามีมาเสมอ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายส่งสารมา
กะทันหันต้องการจะบอกอะไร นางฝันข่มความเจ็บปวดสิ้นหวังในใจไว้

เปิดสารออกอ่าน

น้องสาวสามมีเขียนสารมาสั้นๆ ไม่กี่ประโยคเท่านั้น

แต่ทันทีที่ดวงตาของนางจับจ้องอยู่ที่ถ้อยความบนสารก็นิ่งซึ้งไป

สองตาของนางเป็นประกายฉับพลัน ท่ามกลางสายตาของสาวใช้
รอบข้างที่จับจ้องมองตามอย่างประหลาดใจ นางก็ผุดลุกวิ่งด้วยฝีเท้าเร็วรี
ออกไปที่โถงหน้าโดยไม่หยุดพักหายใจ ตะโกนบอกลู่อลินที่ย่ำเท้าวนไป
วนมาอย่างกระวนกระวายใจอยู่ "ท่านอา เรียกคนไปแจ้งแม่ทัพหยวน
โดยเร็ว ให้ไปค้นหาที่ช่างใต้โตรกธารอิงจู่ตรงเนินชีหยวนเดี๋ยวนี้เลย
เจ้าคะ ไม่แน่ว่าเย็นชิงอาจอยู่ที่นั่นก็เป็นได้!"

ลู่อลินกับขุนนางสองสามคนตะลึงงัน พวกเขามองหน้ากันไปมา
อย่างงัดงัดไม่ทันชั่วขณะ

"ที่ช่างใต้โตรกธารอิงจู่ ยังไม่รีบไปอีก!"

เมื่อเรื่องเกี่ยวพันถึงความมั่นคงความตายของสามี เวลานี้ลู่อ
ผู้อ่อนหวานมาโดยตลอดราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน นางตะคอกใส่
ลู่อลินเสียงห้วน

ลู่อลินตึงสติคืนมา หมุนกายวิ่งผละผละออกไปพร้อมกับขุนนาง
คนอื่น ๆ

สองมือสั่นระริกของลู่อผู้ถือกำสารของน้องสาวสามีแน่นๆ นางอ่านซ้ำ
อีกรอบ แม้จะรู้สึกเหลือเชื่อ แต่ไฟแห่งความหวังที่อยู่ในใจลึกๆ ซึ่งเดิม
ริบหรี่ลงทีละน้อยก็ปะทุขึ้นมาอีกครั้ง

"ท่านแม่ ท่านพ่อยังไม่กลับมาอีกหรือเจ้าคะ"

ลุ่มเสียงแกล้งของเด็กหญิงดังขึ้นเบื้องหลัง

ลู่อื่อเหลียวหน้าไปเห็นอาหู่ บุตรสาววัยสี่ขวบวิ่งโผมาหาตนเอง
สาวใช้หลายคนที่ไม่เฝ้าอาหู่ไว้ให้ตีวิ่งไล่กวาดตามหลังนางมา
พากันคุกเข่าลง "พระชายาโปรดประทานอภัยด้วยเจ้าค่ะ"

ลู่อื่อทอดร่างบุตรสาวไว้แล้วช่วยเช็ดน้ำตาให้ นางกระซิบปลุกปลอบ
"อย่าร้องให้ พ่อของเจ้าใกล้จะกลับมาแล้ว"

หลังจากปลอบบุตรสาวแล้วให้สาวใช้พากลับห้องไป ตัวลู่อื่อเอง
จะนั่งเฉยอยู่ได้อย่างไร นางเรียกให้คนเตรียมมรดมั่วแล้วออกจากวังอ่อง
รุดไปที่เนินชี่หยวนอย่างเร่งร้อน

ด้านมู่ฝูหลันมาถึงเมืองเยวี่ในอีกสองสามวันถัดมา
ชาติที่แล้วพี่ชายของนางมู่เซวี่ยนซิงหรือฉางซาอ่องผู้หนุ่มแน่นต้อง
เคราะห์ร้ายจากไปในวัยยี่สิบสองปีเท่านั้น เพราะประสบเหตุไม่คาดฝัน
ในตอนนั้นี่เอง

ตอนที่พบพี่ชาย ร่างของเขาก็อยู่ใต้โตรกธารถูกพงหญ้ารกชัฏบดบัง
ไว้นานเจ็ดแปดวัน เดว่าเขาคงสิ้นไถลพลัดตกลงไป และเสียเลือด
มากเกินไปจนจบชีวิตลง

นับแต่นั้นแคว้นฉางซาก็สูญเสียท่านอ่องคนสุดท้ายไป พี่สะใภ้
กับอาหู่หลานสาววัยเพียงสี่ขวบของนางก็สูญเสียสามีและบิดาไป
ตลอดกาล

มาตราว่าภายหลังราชสำนักจะประทานความกรุณาต่อสกุลมู่ให้
พำนักอาศัยที่เมืองเยวี่ต่อไปได้ อีกทั้งยังคงเป็นเจ้าของวังอ่องและ
ได้รับภาษีในเขตเมืองเยวี่ดังเก่า แต่จากนี้แคว้นฉางซาก็ไม่มีอยู่อีกแล้ว

พี่สะใภ้ทุกซัระทมมากเกินไป ไม่ก็ปีต่อมาก็ตรอมใจตายตามพี่ชาย
ของนาง

มู่ฝูหลันไม่รู้ว่าชาตินี้เรื่องราวจะเป็นอย่างที่ตนเองรู้หรือไม่ แล้ว
ผู้ถือสารไปทันเวลาหรือไม่กันแน่ พี่ชายของนางจะพ้นเคราะห์ได้แน่หรือ
นางร้อนใจเหลือจะกล่าว เร่งเดินทางเข้าจรดคำโดยไม่หยุดพัก
จนเข้าสู่แคว้นฉางซาในวันนี้ เหลือระยะทางอีกแค่ร้อยหลีก้ก็จะถึง
เมืองเยวี่ย

ผู้คนริมทางแต่งกายไม่ผิดแผกไปจากปกติ บนหน้าไร่วีแววโศกเศร้า
และไม่เห็นร่องรอยการแสดงควมไว้อาลัยต่อเจ้าแคว้นในหมู่ราษฎร

เวลานี้มู่ฝูหลันถึงคลายใจลงได้บ้างเล็กน้อย นางสั่งให้ผู้ติดตาม
เร่งเดินทางต่อ มุ่งหน้าเข้าเมืองโดยเร็วที่สุด

เวลาเที่ยงวัน ตอนอยู่ห่างจากเมืองเยวี่ยอีกไม่กี่สิบหลีก้ บนถนนหลวง
ฝั่งตรงข้ามมีคนกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้น พวกเขาขี่ม้าไล่เข้ามาเรื่อยๆ จนพบกับ
ขบวนเดินทางของมู่ฝูหลัน

"แม่ทัพหยวน!"

มู่ฝูหลันที่นั่งอยู่ในรถม้าพลันได้ยินเสียงตะโกนเรียกของผู้ดูแลที่
ร่วมทางมาด้วยกันดังมาจากด้านหน้า นางแหวกม่านยื่นหน้าออกไป
เห็นกลุ่มคนที่ม้าสวนทางมา คนหน้าสุดเป็นชายหนุ่มวัยฉกรรจ์เรือนกาย
สูงใหญ่ ผิวกายคล้ำเข้ม รูปร่างคมคาย นัยน์ตาแจ่มกระจ่าง เขาคือ
หยวนอันตั้งบุตรบุญธรรมของเสนาบดีหยวนผู้ล่วงลับนั่นเอง นางรีบสั่งให้
สารถีหยุดรถม้าแล้วร้องเรียกเสียงดัง "พี่หยวน!"

ปกติหยวนอันตั้งเป็นคนเงียบขรึม แต่พอเห็นมู่ฝูหลันชะงักตัวออก

จากรถม้าร้องทักทายตนเอง ใบหน้าก็เผยรอยยิ้มยินดีแถมประหลาดใจ เขาพลิกกายลงจากหลังอาชาอย่างว่องไว สวาทำจับๆ ไปหยุดฝีเท้าที่ข้างรถม้าของหญิงสาว จากนั้นเรียกขานนางอย่างเคารพนอบน้อม

"ท่านหญิง พระชายาแจ้งว่าท่านกำลังจะกลับมา หลายวันนี้ข้าไม่มีงานใดจึงออกมาตระเวนดูรอบๆ คิดไม่ถึงว่าจะพบท่านตรงนี้จริงๆ ระหว่างทางที่มาท่านสบายดีหรือไม่"

ผู้พลัดหลังพยักหน้าแล้วได้ถามเขาอย่างทนรอไม่ไหว "พี่ชายของข้าเล่าพักนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง"

นางมองหยวนฮั่นตั้ง รอคอยคำตอบของเขาอย่างกระวนกระวายใจ วันนั้นหยวนฮั่นดิ่งนำกำลังคนลงไปข้างใต้โตรกธารจนพบตัวผู้เขวียนซิง เขาสลบไสลมาเป็นเวลานาน เหลือเพียงลมหายใจอ่อนรยรินเอือกสุดท้ายแล้ว

ชายหนุ่มหัวน้ใจว่าเล่าเรื่องทั้งหมดจะทำให้นางตกใจ เขาซึ้งใจครู่หนึ่งก่อนกล่าวอย่างใคร่ครวญ "พี่ชายของท่านเสด็จออกล่าสัตว์เมื่อหลายวันก่อน เกิดเหตุไม่คาดฝันเล็กน้อย แต่พบตัวได้ทันท่วงทีจึงไม่เป็นอะไรมาก ระยะนี้กำลังพักรักษาอาการบาดเจ็บอยู่"

สุดท้ายเรื่องน่ากลัวที่นางเป็นห่วงที่สุดก็หลบเลียงพ้นไปได้ด้วยความโชคดี

ทุกอย่างดำเนินไปในทิศทางที่ดีแล้ว

อารมณ์ที่ว้าวุ่นวิตกมาหลายวันสงบลงทันควัน เมื่อร่างกายและจิตใจผ่อนคลาย ดวงตาของนางก็แดงเรื่ออย่างห้ามไม่อยู่จนน้ำตาพานจะไหล

หยวนฮั่นตั้งเต็บโตมาพร้อมกับนางจึงรับรู้ความรู้สึกของนางได้อย่างละเอียดลออ เห็นนางดูคล้ายจะรำไห้ก็เริ่มแตกตื่น เขากล่าวอย่างลนลาน "ท่านไม่ต้องกลัวนะ อาการบาดเจ็บของท่านอ๋องไม่เป็นอะไรมากจริงๆ ก่อนหน้าแค่เสียโลหิตมากเกินไป พักฟื้นอีกสักพักหนึ่งก็หายดีได้แล้ว"

มู่ฝูหลันเบือนหน้าไปอีกทาง รอให้อารมณ์สงบลงบ้างถึงค่อยหันกลับมาพยักหน้าพุดยิ้มๆ กับเขา "ซา้รู้แล้ว ไม่เป็นไรก็ดี ขอขอบคุณพี่หยวนที่มารับซา้ พวกเราเข้าเมืองกันเถอะ"

นางเป็นคนที่มีรูปโฉมงามล้ำเหลืออยู่แต่เดิม ยามนี้ประกายน้ำตงทางตายังไม่เลือนหายไป ยิ่งขับให้ดวงหน้าแค้นยิ้มชวนพิศมากขึ้น

หยวนฮั่นตั้งไม่กล้ามองนาง เขาผงกศีรษะพุดว่า "ได้" แล้วรีบหมุนกายขึ้นมานำทางขบวนรถม้าด้านหลังไปยังตัวเมือง

คนกับม้ากลุ่มหนึ่งเคลื่อนตัวผ่านประตูเมืองเข้าสู่ด้านใน

ผู้คนตามถนนหนทางส่วนใหญ่รู้จักหยวนฮั่นตั้ง เห็นเขาพารถม้าขบวนหนึ่งไปทางวังอ๋องก็แลมองผู้ที่นั่งอยู่ในนั้น คลับคล้ายจะเป็นแขกสตรีที่พากันหยุดฝีเท้าชมดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นอยู่บ้าง

หยวนฮั่นตั้งส่งคนไปรายงานลู่ซือล่วงหน้าแล้ว นางจึงพาอาหุมาต้อนรับที่หน้าประตูใหญ่ด้วยตนเอง เมื่อพีสะไ้กับน้องสามได้พบหน้ากันต่างก็ปลื้มปิติยินดีอย่างไ้ที่ล้นสุด ส่วนอาหุก็แสนคึกคักว่าเรึง นางแหงนโบหน้าเล็กๆ ขึ้นร้องเรียกมู่ฝูหลันไม่หยุดปากว่า "อาหุอิง"

สำหรับมู่ฝูหลันแล้ววันนี้เป็นการกลับบ้านหลังผ่านไปชาติหนึ่งอย่าว่าแต่ได้เห็นหยวนฮั่นตั้ง พีสะไ้ และหลานสาวตัวน้อยเลย แม้แต่

เห็นสิงโตหินหน้าตาเคร่งขรึมน่ายำเกรงสองตัวที่ตั้งอยู่ด้านซ้ายขวา
ตรงหน้าประตูวังอ่อง ก็ทำให้นางเต็มตื่นตรงกลางออกอย่างสุดระงับได้

หญิงสาวสงบบอกสงบใจลง จูงมือหลานสาวไว้แล้วตกลอยในวังค์
ราวกับมองเห็นตนเองกับอาหญิงตอนเป็นเด็ก

นางจับจูงมือเล็ก ๆ ของอาหญิงแน่นมากขึ้น ก้าวเท้าเดินตามพีสะไ้
เข้าไปข้างใน

ลู่อื้อสั่งให้คนจัดที่พักของนางไว้เมื่อหลายวันก่อนแล้ว ยังคงเป็น
ห้องเดิมของนางก่อนออกรเรือน

พอลู่อื้อเข้าห้องมาด้วยกัน มู่ฝูหลันก็ถามถึงพี่ชาย อีกฝ่ายตอบว่า
เขากินยาแล้วนอนหลับอยู่ตอนนี้ ยังกล่าวต่อทันทีว่า "หลันเออร์ ดีที่วันนั้น
ได้รับสารของเจ้าถึงได้พบตัวพี่ชายของเจ้าทันเวลา หาไม่วแล้ว..."

ลู่อื้อหวนคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น แม้จะผ่านไปแล้วทว่ายัง
หวาดผวามิหาย นางบอกให้สาวใช้พาบุตรสาวออกไปก่อน ค่อยคว้ามือ
น้องสาวสามีมาจับแน่นๆ

"พีสะไ้ไม่รู้จะขอบคุณเจ้าเช่นไรดี หลันเออร์ วันหน้าไม่ว
มีเรื่องใดเจ้าบอกมาได้เต็มที่ ขอแค่ไม่เหลือปากว่าแรง พี่ชายเจ้ากับข้า
จะช่วยเหลือเจ้าแน่นอน"

นางทั้งตื่นตื่นทั้งซาบซึ่งใจสุดจะเปรียบ พุดไปแล้วในดวงตา
ก็มีน้ำตารินขึ้นเป็นประกายวาวๆ

มู่ฝูหลันกล่าวอย่างยื้มยั้ม "ขอแค่พี่เซวียนชิงปลอดภัยสบายดี
ก็เป็นบุญอันยิ่งใหญ่ของข้าแล้ว ประเดี๋ยวข้าก็จะไปเฝ้าพี่เซวียนชิง"

นางรู้ว่าพีสะไ้ยังอยากรู้อถามตนเองว่ารู้เรื่องนี้ได้อย่างไรจึงเป็นฝ่าย

พูดขึ้นเองโดยไม่รอให้อีกฝ่ายเอ่ยปาก "ข้าบังเอิญโชคดีถึงช่วยเขาได้
แล้วก็ป็นสวรค์คุ้มครองพี่เชวียนชิง วันนั้นข้าฝันเห็นท่านเทพจวินซาน
มาพูดกำชับกำชากับข้า พอตื่นขึ้นก็จดจำให้ขึ้นใจ และเพื่อป้องกันไว้ก่อน
ข้าถึงส่งคนถือสารกลับมา หากพี่สะใภ้อยากขอบคุณ ก็สมควรไปขอบคุณ
ท่านเทพจวินซานเจ้าค่ะ"

ลู่อื้อตื่นเต้นยินดีเหลือเกิน นางพยักหน้าทันใด "ดี! วันพรุ่งนี้
ข้าจะเตรียมเครื่องเซ่นไหว้ให้พร้อมสรรพแล้วไปขอบคุณท่านเทพที่
เขาจวินซาน"

มู่ฝูหลันกล่าว "ข้าไปด้วยเจ้าค่ะ"

ลู่อื้อตอบตกลงแล้วได้ถามทุกข์สุขอีกหลายคำ ถามนางว่าตอนอยู่ที่
เรือนสกุลเซียะมารดาสามีปฏิบัติตนางอย่างไร แล้วชีวิตของนางเป็น
เช่นไรบ้าง

มู่ฝูหลันตอบสองสามคำอย่างคลุมเครือ

ลู่อื้อเห็นนางเหมือนไม่มีใครเต็มใจเอ่ยเรื่องสกุลเซียนักจึงกล่าวเตือน
"น้องเขยทอดทิ้งเจ้าในคืนเข้าหอเพื่อไปปราบกบฏเจียงตู่ออง อาจจะ
น่าคับข้องหมองใจจริงๆ แต่ว่าหลายปีมานี้เหล่าท่านอ่องเจ้าแคว้น
ในแผ่นดินพากันกระด้างกระเดื่องยกใหญ่ เกิดศึกสงครามไม่หยุดหย่อน
ชายแดนก็ไม่สงบ ทั้งนี้ยังเป็นพระราชโองการด่วนจากราชสำนัก ต่อให้
เขาไม่ยินยอมพร้อมใจก็สุดวิสัยจะทำอะไรได้ เจ้าอย่ากล่าวโทษเขาเลย
พักก่อนข้าได้ยินว่าเจียงตู่อองพ่ายศึกติดๆ กัน เห็นที่เขาคงควบคุม
สถานการณ์ได้สงบเรียบร้อยในเร็วๆ นี้ ถึงเวลาพวกเจ้าก็ได้พบกันแล้ว"

ขณะลู่อื้อพูดเตือนถึงโน้มน้าวใจก็มีสาวใช้มารายงานว่าท่านอ่อง

ตื่นแล้ว พอรู้ว่าน้องสาวของตนกลับมา เขาถึงกับดีใจเป็นการใหญ่และ
อยากจะมาหานาง

ผู้พลัดถิ่นรีบลุกขึ้นไปเยี่ยมพี่ชายพร้อมกับลู่อื้อ

รูปโฉมของชาวสกุลมู่ล้วนโดดเด่นอย่างยิ่งยวด มู่เซี่ยนซิงยังถึงขั้น
มีกลิ่นอายสูงศักดิ์เฉพาะตัวของลูกหลานเชื้อพระวงศ์แผ่รอบกาย

วันนั้นเขาไล่ตามจับเหยื่อจนพลาดพลั้งตกอยู่ในอันตรายโดย
ไม่ระวัง หลังจากถูกช่วยมาได้แล้วพักฟื้นหลายวัน อาการบาดเจ็บก็ดีขึ้น
ไม่น้อย เหลือแต่ขาที่ยังเดินเหินไม่ค่อยสะดวก ตอนนี้องพี่น้องได้
พบหน้ากัน ต่างยินดีปรีดาไม่หยุด ครั้นถูกน้องสาวตำหนิว่าหุ่นหัน
พลันแล่น เขายังผวากลัวอยู่สักหน่อยและลอบซุ่มเคืองใจตนเอง
จนเมื่อได้ยินนางกล่าวว่ากลับมาหานี้ตั้งใจจะพำนักอยู่ที่นี้ก่อน เขา
ไม่หยุดคิดใคร่ครวญก็พยกหน้าทันที

"น้องพี่อยากอยู่นานเท่าใดก็เท่านั้น! นางข้าของข้าคือบ้านของเจ้า
ชั่วนิรันดร์"

ดูเหมือนหมันตฤปัญีนี้ น่าจะมาเยือนเร็วเป็นพิเศษ

สตรีสกุลมู่ออกเดินทางไปครั้งเดือนแล้ว นับวันอากาศก็หนาวเย็นขึ้น
ทุกที ท้องฟ้าขมุกขมัวครึ้มฝนติดต่อกัน สายลมพัดวูบมาพาไอหนาว
ลอดเข้ามาในคอเสื้อไม่หยุด หลังเที่ยงวันนายหญิงเชิญกินอาหารแล้ว
ง่วงงุน คนรับใช้จึงพานางไปนอนในห้อง ชิวจิ๋วหลบอยู่นอกห้องกำลัง
แกะเมล็ดแตงอยู่ สาวใช้ทำงานต่ำต้อยในเรือนนามว่า 'อาเมา' คนนั้น
ก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา เสียงฝีเท้าดังตึงตัง

ในห้องคลับคล่ำมีเสียงพลิกตัวของนายหญิงเซียที่สะดุ้งตื่น
จิ๋วจ๊วโยนเมล็ดแตงทั้ง รับประทานข้าวต้มร้อนประตุไป ยกมือขึ้น
ดึงหูของอาเมาแล้วบิดเต็มแรง นางลดส้อมเสียงลงก่นด่า "หูของเจ้า
หายไปไหน บอเจ้าตั้งกี่ครั้งก็หนแล้ว เดินเบาๆ หน่อย สุหยินผู้เฒ่า
กำลังนอนหลับอยู่"

"ไม่ใช่ๆ"

อาเมาวิ่งมายังหายใจไม่ทัน ทางหนึ่งกุมหูของตนเอง ทางหนึ่ง
กล่าวอธิบาย "คุณชายของพวกเรากลับมาแล้ว ท่านมาถึงหน้าประตูแล้ว!"

จิ๋วจ๊วนิ่งชะงักแล้วคลายมือออก จากนั้นรีบวิ่งออกไป แต่วิ่งไป
ไม่กี่ก้าวก็กลับมาอีก นางเปิดหีบค้นช่องขึ้นสองดูใบหน้า ใช้ปลายนิ้วแตะ
ขาดแต่กลับปากอย่างรวดเร็ว พอเห็นจอมผมรุ่มร่ายก็เอาน้ำมันสนหอม
ทาลงไปอย่างเอาเป็นเอาตาย

ขณะเอียงคอง่วนอยู่หน้าคั่นช่อง นางได้ยินเสียงฝีเท้าที่เหมือน
ย่ำผ่านน้ำเข้ามาจากด้านนอกกระลอกหนึ่งก็ปิดหีบค้นช่องทันที หมุนกาย
วิ่งออกไปกระวีกระวาดต้อนรับ

ในลานเรือนมีร่างร่างหนึ่งในเสื้อฟางเยื้องย่างมา

เสมือนคนอยู่ท่ามกลางม่านหมอกในม้วนภาพวาด บุรุษผู้นั้น
สวมหมวกสานสีเดียวกับเสื้อฟางเก่าๆ ผ่าสายฝนสารทฤดูที่โปรยปราย
ไม่ขาดสาย สองเท้าย่ำน้ำฝนซังเป็นหย่อมบนพื้นลานจนแตกกระเซ็น
เดินก้าวยาวๆ ตรงมาทางนี้

เรือนกายของชายหนุ่มสูงเพรียว ใบหน้าได้หมวกสานคมคาย
เรียวคิ้วได้รูป นัยน์ตาสุกใส ถ้าหากมีเด็กรับใช้ติดตามอยู่ด้านหลังสักคน

มองปราดแรกก็คล้ายบัณฑิตหนุ่มที่เดินทางไปร่วมสอบราชการเพิ่งกลับถึงเรือน

เขาก้าวขึ้นบันไดแล้วหยุดยืนได้ชายคา

น้ำฝนไหลมาตามขอบหมวกสานและชายเสื้อพาดก่อนหยดลงบนปลายเท้าเขาดังแปะๆ ไม่ขาดสาย ทำให้พื้นรอบๆ เปียกในเวลาอันสั้น

คนผู้นี้ก็คือเชี่ยฉางเกิง อายุยี่สิบสองปี เป็นผู้บัญชาการกองทัพอหีที่หนุ่มแน่นที่สุดของราชวงศ์นี้

เขาถอดหมวกสานออกแขวนกับตะขอบนผนัง ดวงตาทั้งคู่ดูวัดมองชีวิตซึ่งใบหน้าชัดสีแดงระเรื่อที่เพ่งวิ้งออกมาจากห้องอย่างเฉยเมยพลางเอ่ยถาม "ท่านแม่ข้าเล่า"

4

นายหญิงเขียนในห้องได้ยินเสียงแล้วลืมหูลืมตาขึ้น ลูกขึ้นนั่ง หยิบเสื้อคลุมร่างแล้วลงจากเตียง นางเดินลิ่วๆ ออกมาปากก็ร้องถาม "ลูกข้ากลับมาแล้วหรือ"

เขียนฉางเกิงถอดเสื้อฟางเปียกชุ่มออกส่งให้อาเมาถึงที่วังมาหาตน จากนั้นก้าวข้ามธรณีประตู สาวเท้าเร็วรี่ไปหามารดา

ชีวิตวัยเย็นมือเก้อ นางเห็นอาเมาถึงที่หอบเสื้อฟางไว้ในอ้อมแขนอย่างดีอกดีใจแล้วมองตนด้วยท่าทางลำพองใจก็ทำหน้าตึง มองน้ำมูกที่ไหลยืดค้างอยู่ตรงจมูกของอีกฝ่ายอย่างรังเกียจ

"ยังไม่เก็บขึ้นอีก บนพื้นเปียกหมดแล้ว ระวังสุขภาพผู้เฒ่าเดินไปเดินมาจะสิ้นลมได้"

อาเมาไม่โกรธเคือง นางสูดน้ำมูกกลับแล้วยิ้มกริ่ม ชี้ออกเสื้ออีกฝ่าย "ตรงคอเสื้อเจ้า..."

ชีวิตก็หันหน้ามองถึงพบว่า มีเปลือกเมล็ดแดงติดบนคอเสื้อตนหลายชิ้น นางหน้าแดงกำทันทวน รีบปัดทิ้ง พอเหลือบตาขึ้นเห็นอาเมาทำหน้าสาแฎ่ใจก็พูดดาเสียงเบา "เจ้าระวังตัวให้ดีเถอะ ขึ้นแสรงทำบ้าไปแกล้งคนอีก คอยดู ลักวันข้าจะตัดจมูกเฝ้าๆ ของเจ้าทิ้งเสีย!"

ตอนอายุห้าขวบอาเมล้มป่วยถูกทิ้งไว้ข้างจุดพักม้า ขณะนั้นเป็นเดือนสิบสองอากาศหนาวเหน็บ นางสาวมเสื่อผ้าเก่าขาดนอนซดตัวอยู่บนพื้นหิมะคล้ายลูกแมวตัวหนึ่งก็ไม่ปาน ท่าทางใกล้จะหนาวตายรอมร่อนายท่านเสียพบเห็นเข้าแล้วบังเกิดความสงสารพานางกลับเรือนมา นายหญิงเขียนว่ายากหนึ่ง แต่ก็เลี้ยงดูนางจนเติบโตใหญ่ ในเรือนจึงมีสาวใช้ทำงานต่ำต้อยเพิ่มขึ้นอีกคน

อาเมเป็นคนที่มีชื่อ สมองไม่ใคร่จับไว้นัก อาจเพราะตอนเล็กๆ จมูกโดนความหนาวจนผิดปกติเลยมีน้ำมูกไหลทุกครั้งทีอากาศเปลี่ยนเมื่อก่อนอาการหนักกว่านี้ แต่หลังจากสูญยีนน้อยมาอยู่ที่นี่แล้วตรวจร่างกายให้ หลังจากนั้นนางต้องกินยานานระยะหนึ่งก็ค่อยๆ ฟื้นฟูบำรุงถึงไม่อาจรักษาให้หายขาด แต่เทียบกับที่ผ่านมาก็ถือว่าดีขึ้นมากแล้ว

นางไม่เกรงกลัวชีวิตวิเศษกัน แค้นเยาะเสียงหนึ่งก่อนพูดอุบิบ "พอคุณชายกลับมา ก็ทำแก้มแดงเหมือนกันวามรอย่างโรอย่างนั้นงามนักหนาละ"

ชีวิตีตื้นน้ำยักษ์ ตั้งท่าจะเข้าไปปิดหูอาเมอีก นางจึงปาดน้ำมูกสะบัดใส่ ชีวิตีหน้าเปลี่ยนสี ผงะถอยอย่างลนลาน

อาเมทำเสียงฮึ่ขีดคางขึ้นแล้วกดเสื้อฟางไว้กับอกแน่นๆ หมุนกายออกวิ่งไป

ชีวิตวัยซบเซาเคี้ยวฟันด้วยความโมโหโทโส ในใจอยากสับเด็กสาว
โง่งมคนนี้เป็นหมื่นๆ ขึ้นให้หายแค้นใจแทบขาด แต่พอนู๋ได้ยินเสียง
พุดคุยของนายหญิงเกี่ยวกับเชี่ยนนางเกิงจากข้างใน นางถึงข่มความโกรธไว้
แอบชำเลืองมองไปที่ประตูพลางเงี่ยหูฟัง

เชี่ยนนางเกิงยื่นมือไปประคองมารดาที่เดินพรวดพราดออกมา
ใบหน้ามีรอยยิ้มปรากฏขึ้น

"ท่านแม่ ลูกเอง ลูกกลับมาแล้ว"

นายหญิงเชี่ยนปลาบปลื้มยินดีเหลือล้น จับข้อศอกของบุตรชายที่
ไม่ได้พบหน้ามาครึ่งปีกว่าไว้แล้วมองสำรวจเขาขึ้นๆ ลงๆ พลางพรับ่นว่า
เขาซบเซาผอมดำคล้ำลงไม่หยุดปาก ครั้นเห็นอาการบ่นกายกับรองเท้า
ของบุตรชายเปียกน้ำฝน นางก็ตะโกนขึ้น "ชีวิตวี รีบเข้ามาปรนนิบัติ
คุณชายพลัดอาการสิ!"

"เจ้าคะ" ชีวิตวีส่งเสียงตอบคำหนึ่ง นางกุลีกุจอเดินเข้ามา กล่าวด้วย
รอยยิ้ม "คุณชาย ท่านนั่งลงเร็วเข้าเจ้าคะ ข้าจะช่วยถอดรองเท้าให้ก่อน"
ว่าแล้วก็ทรุดตัวลงนั่งยองๆ ยื่นมือไป

เชี่ยนนางเกิงไม่ยับยั้ง เพียงบอกให้นางจุดกระถางไฟไปหนึ่งในห้อง
ให้มารดา

ชีวิตวีก็ถ่มน้ำลายก่อนดึงมือกลับมาซ้ำๆ นางขานรับเสียงต่ำแล้ว
ลุกขึ้นเดินออกไป

"ท่านแม่ อากาศหนาวแล้ว สุขภาพท่านเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

เชี่ยนนางเกิงประคองมารดาไปนั่งบนเตียง

"แม่สบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง เจ้าอยู่ข้างนอกก็ระวังเนื้อระวังตัวให้ดี"

เป็นพอ" นายหญิงเชี่ยยกกล่าวพร้อมรอยยิ้มระรื่น

"ไหนมีเจ้ากลับมาคนเดียว"

นางชะเง้อมองไปที่นอกประตูแวบหนึ่ง

ข้างนอกเงียบสงัดไร้สรรพเสียงอื่นใด

"เหตุใดพวกขุนนางประจำเมืองกับประจำอำเภอพวกนั้นไม่ตามเจ้ามาด้วย หรือว่าการศึกไม่ราบรื่น?"

นายหญิงเชี่ยเคยชินกับภาพที่บุตรชายกลับมาแล้วมีขุนนางท้องถิ่นมากมายร่วมทางมาด้วยทุกครั้ง พอเห็นหนนี้ต่างไปจากเดิม นางจึงอดกังวลใจน้อยๆ ไม่ได้

"ท่านแม่วางใจได้ การศึกราบรื่นดี ลูกไม่ยากทำให้คนอื่นรุ่มรวยก็เลยกลับมาเองขอรับ"

นายหญิงเชี่ยถอนหายใจโล่งอก

"เป็นเช่นนี้ก็ดี เกิงเออร์ เจ้าหิวแล้วกระมัง ดูเจ้าสิผอมลงเพียงนี้ เจ้านั่งพักก่อน แม่จะไปทำอาหารให้กิน"

นายหญิงเชี่ยลุกขึ้นจะออกจากห้อง แต่เชี่ยฉางเกิงรั้งตัวไว้บอกว่าไม่หิว เขาหันหน้ามองไปทางปีกตะวันตก ออกสองจิตสองใจครู่หนึ่งก่อนเอ่ยถาม "ท่านแม่ ภรรยาของลูกเล่า เมื่อครู่เดินผ่านหน้าเรือนปีกตะวันตก ดูเหมือนด้านในจะไม่มีใครสักคน"

นายหญิงเชี่ยได้ยินบุตรชายถามถึงมู่ซือ อารมณ์ที่เบิกบานเต็มเปี่ยมเมื่อครู่พลันหายวับไป นางแค้นเสียงเยาะหยัน "ไปแล้ว! เมื่อครึ่งเดือนก่อนก็กลับสกุลเดิมไป แม่รั้งอย่างไรก็รั้งไม่อยู่"

เชี่ยฉางเกิงอึ้งไป

นายหญิงเซี่ยระบายทุกข์ครั้งใหญ่

"ลูกแม่ แม่จะบอกอะไรให้呢 เรื่องของภรรยาเจ้าคนนี่เล่าสามวันก็ไม่จบสิ้น แม่ไม่รู้ว่าจะสมควรว่ากล่าวนางเช่นไรดี หลังจากเจ้าไปแล้ว ช่วงแรกๆ นางยังนับว่าประพฤติตัวดี มาหาแม่ทุกเช้าเย็น แม่ก็ทบทวนตนเองแล้วว่ามิได้ปฏิบัติต่อนางอย่างไม่เป็นธรรม จู่ๆ ครั้งเดือนที่แล้วอยู่ดีๆ นางก็ถึงกับชักสีหน้าใส่แม่ อ้าปากบอกว่าจะกลับสกุลเดิม! แม่พูดกล่อมนางว่าเจ้าไม่ได้เจตนาจะทอดทิ้งนาง และน่าจะไถ่กลับมาแล้วขอให้นางรออีกสักหน่อย แต่นางดื้อดึงพูดไม่รู้ฟัง ทิ้งแม่ไว้แล้วจากไปวันนั้นเลย ยังพาดคนกลับไปทั้งหมดด้วย"

ยามย้อนคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น นายหญิงเซี่ยก็เหือดดาลยิ่งนัก เซี่ยฉางเกิงตรึงตรองครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ยถาม "นางได้บอกหรือไม่ว่า เพราะเหตุใดถึงกลับไปอย่างกะทันหันขอรับ"

นายหญิงเซี่ยส่ายหน้า "ก็เพราะนางไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น อยากจะไปก็ไป แม่ถึงได้โมโหแทบแย่ เกิงเออร์เจ้าว่ามีลูกสะใภ้เช่นนี้ด้วยหรือนี่มิใช่เป็นการอาศัยบารมีของสกุลเดิมของนางหรือไร แล้วแม่จะทำอันใดได้ ก็ได้แต่ปล่อยให้นางไป"

เซี่ยฉางเกิงย่นหัวคิ้วเข้าหากันน้อยๆ ไม่เอื้อนเอ่ยวาจาต่อ

นายหญิงเซี่ยใคร่ครวญเล็กน้อยแล้วเริ่มกล่าวปลอบบุตรชาย

"ช่างเถอะ! เจ้าอย่าขุ่นใจไปเลย นางอยากไปก็ไปเถอะ ฆาอยู่ด้วยตัวนาง พวกเราอย่ามัวเฝ้าระวังไว้ไม่ได้ แล้วก็มีได้อยากให้นางอยู่ด้วยเสียหน่อย! แม่จะบอกเจ้าให้呢 พวกเรามีเรื่องดีๆ อีกเรื่องหนึ่ง"

ใบหน้านางเฉยรอยปริดาปราโมทย์

"ในเมื่อนางทำอย่างนี้ แม่ก็เลยบอกเรื่องของเฟิ่งเอ๋อร์ไปแล้ว
นับว่านางรู้ตนเองดี มีได้พูดว่าไม่ได้ แม่คิดเอาไว้ว่ารอเจ้ากลับมาที่รับ
เฟิ่งเอ๋อร์เข้าเรือนเถอะ"

เซี่ยฉางเกิงไม่เปล่งเสียงตอบ

นายหญิงเซี่ยกล่าวสืบไป "แต่ก่อนตระกูลเราตกอับ ท่านพ่อเจ้า
เป็นแค่หัวหน้าจุดพักม้า ดีที่นายท่านสกุลซีสายตาแหลมคม มั่นใจว่า
เจ้าต้องได้ดิบได้ดีในภายภาคหน้า เป็นฝ่ายขอผูกคองกับพวกเราก่อน
เพียงน้ำใจไมตรีนี้พวกเราก็ต้องจดจำไปชั่วชีวิต น่าเสียดายที่เป็นทอง
แผ่นเดียวกันไม่สำเร็จ แม่ไว้ว่าสนาจะได้ลูกสะใภ้คนนั้น ต่อมาเจ้า
ก่อคดีหนีไป ก็เคราะห์ดีที่ได้สกุลซีช่วยเหลือดูแล แม่ถึงอยู่รอดปลอดภัย
เฝ้ารอเจ้าหวนคืนมา บัดนี้พวกเราตั้งเนื้อตั้งตัวได้แล้ว สกุลซีกลับ
โชคร้ายตกอยู่ในฐานะที่ยากลำบาก"

นายหญิงเซี่ยถอนใจเฮือกหนึ่ง

"เฟิ่งเอ๋อร์ก็ใช้ชีวิตไม่ง่ายเลย หลายปีนั้นไม่มีข่าวคราวใดๆ ของเจ้า
จะเป็นตายร้ายดีก็ไม่รู้ แต่นางเห็นแม่เป็นดังแม่บังเกิดเกล้า คอยปรนนิบัติ
พัดวีตลอดเวลา ตอนหลังเจ้ากลับมาแล้วก็บอกว่ามีสัญญาหมั้นหมาย
กับสตรีเมืองอื่น ถึงแม่รู้ว่านางมีใจให้เจ้าแต่ก็สุดปัญญา พอลถามนางว่า
ยินยอมเป็นอนุหรือไม่ นางไม่ปฏิเสธสักคำก็พยักหน้าเดียวนั้นเลย สตรีที่ดี
ปานนี้ เกิงเอ๋อร์จะผิดต่อนางไม่ได้เชียวน"

ครั้นบุตรชายไม่เปล่งเสียงตอบดุจเดิม นายหญิงเซี่ยเริ่มไม่พึงใจ
ทันใด

"เกิงเอ๋อร์ คงมิใช่ว่าเจ้าตบแต่งสตรีสูงศักดิ์เป็นภรรยาแล้วดูแลคน

เฟิ่งเอ๋อร์กระมัง แม่จะบอกให้นะ คนเราจะอกตัญญูไม่รู้คุณคนไม่ได้"

เซี่ยฉางเกิงยิ้มบางๆ

"ท่านแม่อย่าหัวเสียไปเลย ลูกไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ในเมื่อท่านแม่พูดกับมู่ซื่อแล้ว รอนางกลับมาก็รับคนเช่าเรือนเป็นอันสิ้นเรื่อง"

นายหญิงเซี่ยถึงพออกพอใจขึ้นบ้าง เพียงแต่ยังไม่ชอบใจกับถ้อยคำของบุตรชายเล็กน้อย

"นางจะไปก็ไป ในสายตาไม่มีแม่สามีนี่อยู่สักนิด รวมถึงเจ้าตัวงิงเอ๋อร์ เหตุใดต้องรอนาง ใครจะรู้ว่านางกลับมาเมื่อใด ถ้าเกิดนางไม่กลับมาตลอดไป หรือว่าจะปล่อยให้เฟิ่งเอ๋อร์รอคอยไปเรื่อยๆ อย่างนี้"

เซี่ยฉางเกิงตริตรองชั่วครู่

"อีกสองวันลูกจะเดินทางไปที่นั่นเพื่อรับนางกลับเรือนเองขอรับ"

นายหญิงเซี่ยโมโหแล้ว

"ไม่ได้! นางเฟิ่งแต่งเข้ามาครั้งปีกว่าก็เป็นเช่นนั้น นี่มันเรื่องอะไรกัน นางไปของนางเอง อยากกลับก็ต้องกลับมาเอง แม่ไม่อนุญาตให้ไปรับนาง นางจะได้ไม่ผยองพองชน วันหลังอยากกลับไปทีนั้นบ่อยๆ"

เซี่ยฉางเกิงพูดอย่างมีน้ำอดน้ำทน "กลับมาคราวนี้ เดิมทีลูกตั้งใจจะไปแค่วันฉางซาอยู่แล้วขอรับ ตอนฉางซาอ่ององค์เดิมสิ้นไปเมื่อสามปีก่อน ตัวลูกอยู่ที่เมืองชีวูในเหลียงโจวไม่อาจกลับไปเคารพศพ ช่วงสองสามปีนี้ก็มิงานรัดตัวเรื่อยมา ช่วงนี้มีเวลาว่างแล้วพึงควรไปเช่นไหว นี่เป็นหน้าที่ของลูก และยังถือโอกาสรับคนกลับมาด้วยขอรับ"

นายหญิงเซี่ยได้ยินบุตรชายพูดเช่นนั้นแล้วก็กล่าวอย่างผินใจ "ช่างเถอะ เช่นนั้นเจ้ารีบไปรีบกลับ อย่าให้เฟิ่งเอ๋อร์รอนานเกินไป"

นางหยุดเว้นจังหวะแล้วพูดต่อท้ายอีกคำ

"นางคอยเจ้ามานานก็ปีแล้ว!"

เซียฉางเงิงรับคำ

นายหญิงเซียเริ่มอารมณ์ดีอีกครั้งหนึ่ง นางจะไปลงมือเก็บกวาดห้องหอที่เรือนปีกตะวันตกให้บุตรชายเองแต่เขาตัดทันทันไว้ บอกให้บ่าวไพร่ทำก็ได้ เพราะเขามีข้าวของไม่มาก

นางตะโกนสั่งงานเป็นการใหญ่

ชีวจวี่ยกกระถางไฟใบหนึ่งเข้ามาวางบนเตาผิงมุมห้อง

เซียฉางเงิงเดินไปเปลี่ยนถ่านไฟด้วยตนเองแล้วปิดฝา จากนั้นสั่งให้ชีวจวี่ปรนนิบัติมารดาตีๆ ถึงออกจากห้องกลับเรือนปีกตะวันตก

ชายหนุ่มสาวทั่วไปตามระเบียบยาว

อักษรมงคลคู่สีแดงที่แปะติดไว้ตามประตูหน้าต่างตอนแต่งงานเมื่อต้นฤดูใบไม้ผลิยังคงอยู่ทว่าสีซีดลง อีกทั้งสายลมหอบเอาหมอกฝนมาโดนจนเปียกชื้นยับย่นติดกัน พอลมพัดมาระลอกหนึ่งก็พัดหลุดจากประตูตกลงบนพื้นดังแปะ

เซียฉางเงิงชายตามองแล้วก้าวข้ามธรณีประตูเข้าห้องหอ

ผู้ติดตามยกสัมภาระประจำตัวเขาเข้ามาให้อาเมากับหญิงคนงานอีกคนง่วนอยู่กับการปูเตียงเช็ดโต๊ะ เห็นเขากลับมาก็เรียกขานทักทาย

"คุณชาย"

เขาพยักหน้าแล้วยืนอยู่ด้านข้าง

เมื่อสาวใช้ทั้งสองเก็บห้องเสร็จแล้วจะไปแก้ห่อสัมภาระของเขาเพื่อจัดเก็บอาภรณ์เข้าตู้แต่ถูกห้ามไว้ เขาบอกว่าจะทำเอง

พวกนางยอบกายค่านับเขาคราห์หนึ่งค่อยถอยออกไป
เชี่ยนางเกิงหยิบเสื้อผ้าของตนออกมา เขาเปิดประตูตู้ กลิ่นหอม
รวรินระลอกหนึ่งลอยมาแตะปลายจมูกซ้ำแรกเข้าสู่โพรงปอดทันที

เขากลอกตามอง

ภายในตู้จัดวางอาภรณ์ของสตรีไว้จนเต็ม แพรพรรณเนื้อดีนุ่ม
พลั่วดูจืดเมฆนานาสีสันละลานตา มีถุงเครื่องหอมงามประณีตปักลาย
กล้วยไม้ห้อยอยู่อย่างสงบบึงตรงมุมตู้

สายตาของเชี่ยนางเกิงหยุดมองนิ่งๆ ภาพคืนเข้าหอเมื่อต้นปีผุดขึ้น
ในห้วงความคิดในฉับพลัน

ขณะนั้นเขาเข้ามาในห้อง เพิ่งจะปลดผ้าคลุมหน้าของเจ้าสาว
ยังไม่ทันได้เห็นรูปโฉมของสตรีสกุลมู่เต็มตาก็มียเสียงตบประตูดังขึ้น
บอกว่ามีพระราชโองการด่วนจากราชสำนักมาถึง

เขาเร่งรีบออกไป ต่อจากนั้นถอดเสื้อคลุมเจ้าบ่าว กล่าวอำลา
มารดาแล้วออกจากเรือนไปในราตรีนั้นเลย

ตอนจากไปเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ วันนี้กลับมาก็กถึงปลายฤดูใบไม้ร่วง
แล้ว

ยามนี้ย้อนคิดถึงรูปโฉมของเจ้าสาว เขาถึงกับนึกไม่ออก

เพียงจดจำได้ว่าได้แสงเทียนไหววูบวาบ นางก้มหน้าจรดอก
จนผมดำลับเงางาม ในความทรงจำอันเลือนรางเขาคลับคล้ายทำเลื่อง
เห็นหน้าผากโหนกนูนเรียบเนียน งามละมุนดุจสายน้ำ

เชี่ยนางเกิงยืนนิ่งชั่วคราวแล้วปิดประตูตู้ วางเสื้อผ้าของตนเองทิ้งไว้
ด้านข้าง เขาได้ยินเสียงกวาดพื้นคละเคล้าเสียงควมูเพลงเบาๆ ของ

อาเมาดังมาจากกระเบื้องทางเดิน ลังเลใจนิดหนึ่งก่อนเดินไปข้างประตู
ส่งเสียงเรียกนาง

อาเมาโยนไม้กวาดทิ้งวิ่งไปที่หน้าห้อง สะโงกหน้าถามพร้อม
ฉีกยิ้มกว้าง "คุณชาย เรียกหาข้าเรื่องใดหรือเจ้าคะ"

เซี่ยฉางเกิงไต่ถามนาง "หลังสูหยินแต่งเข้ามาแล้ว ดูแลปรนนิบัติ
ท่านเป็นอย่างดีไม่ขาดตกบกพร่องหรือไม่"

อาเมาชมชอบสะใจจากแว่นดวงตาที่ไม่รังเกียจว่าตนสกปรกผู้นั้น
อยู่มาก พอได้ยินก็รีบเดินเข้ามาพยักหน้าฉีรัว "ไม่ขาดตกบกพร่องเลย
เจ้าคะ นางไปรอสางผมสวมรองเท้าให้สูหยินผู้เฒ่าที่หน้าเรือนแต่เช้าตรู่
ทุกวัน"

"อย่างนั้นเหตุไฉนอยู่ดีๆ นางถึงกลับไป เจ้ารู้หรือไม่"

อาเมาแบสองมือไปด้านหลัง "สูหยินน้อยไม่ได้บอกอะไรข้านี้เจ้าคะ"

เซี่ยฉางเกิงครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วผงกศีรษะ "เออละ หมดเรื่องแล้ว
เจ้าไปทำงานเถอะ"

อาเมาขานตอบในลำคอ นางหันหลังเดินออกไปสองสามก้าว
พอสูดน้ำมูกทีหนึ่งแล้วประหนึ่งสวรรค์ประทานพรให้ฉลาดหัวไวขึ้นมา
โดยพลัน

"คุณชาย ข้ารู้แล้วเจ้าคะ แต่ข้าไม่กล้าพูด ข้ากลัวท่านจะต่อว่าข้า..."

นางมองหน้าเขาด้วยท่าทางอึกๆ อักๆ

เซี่ยฉางเกิงกล่าว "ไม่เป็นไร เจ้ารู้อะไรก็บอกมาได้เต็มที่"

ตั้งแต่เล็กจนโตอาเมามักทำผิดจนยั่วโทสะสูหยินผู้เฒ่า ถูกด่าทอว่า
โง่งมเสมอๆ แต่เซี่ยฉางเกิงเป็นคนใจเย็นมาก ไม่เคยด่าว่านางมาก่อน

เขาเขียนความเรียงได้เยี่ยมยอดมาแต่วัยเยาว์ อายุเพิ่งสิบขวบ ก็สอบขุนนางผ่านได้เป็นบัณฑิตเชียงกั๋ง* อันดับหนึ่ง ทว่าพวกชาวบ้าน แอบพูดลับหลังว่าเขาดูเป็นคนสุภาพมีมารยาท แต่จริงๆ แล้วสามารถฆ่าคนตาไม่กะพริบได้

คนพวกนั้นต่างหวาดกลัวเซี่ยฉางเกิงอย่างมาก แต่อาเมาไม่กลัว พอเขาให้กำลังใจ นางก็ใจกล้าขยับเข้าไปใกล้ๆ พูดเสียงกระซิบ "คุณชาย ตอนท่านไม่อยู่เรือน ข้าได้ยินฮูหยินผู้เฒ่าสาธยายความดีของคุณหนูรอง สกุลซีต่อน้ำฮูหยินน้อยบ่อยๆ แล้วเมื่อสองสามวันก่อนนี้เองเจ้าคะ ชีวิตยังพูดกับพวกข้าว่าหากมิใช่ก่อนหน้านี้นั้นคุณชายไม่อยู่เรือน คุณหนูรอง สกุลซีก็ได้เป็นฮูหยินของคุณชายแต่แรกแล้ว ข้าโกรธจนทะเลาะกับนาง นางดั่งหนูข้า ข้าก็เลยวิ่งไปฟ้องฮูหยินน้อย เป็นไปได้หรือไม่ว่าฮูหยินน้อย โกรธแล้วถึงได้จากไป"

อาเมากล่าวจบแล้วเห็นเขาไม่พูดจา เพียงมุ่นคิ้วน้อยๆ รวากับ ไม่ชอบใจ ในใจนางเริ่มกระวนกระวาย พิศดูสีหน้าเขาแล้วกล่าวอย่าง ระมัดระวัง "คุณชาย...ข้าทำผิดอีกแล้วใช่หรือไม่เจ้าคะ วันหลังข้า ไม่กล้าปากมากอีก...ท่านอย่าโกรธเลย"

เซี่ยฉางเกิงถึงความคิดคืบมา เขายิ้มน้อยๆ เอ่ยเสียงนุ่ม "ไม่เป็นไร ข้ารู้แล้ว เจ้าไปเถอะ"

อาเมาเห็นเขาไม่ตำหนิโทษถึงระบายนมหายใจเอือก นางพูดขึ้นอีก อย่างใจกล้า "คุณชาย เมื่อไรท่านจะไปรับฮูหยินน้อยกลับมาไวๆ เจ้าคะ

* การสอบรับราชการในสมัยโบราณจะแบ่งผู้เข้าสอบเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเรียกว่าเจิงถู คือผู้เข้าร่วมสอบ ที่มาจากสำนักศึกษาในเมืองหลวงและเมืองต่างๆ กลุ่มที่สองเรียกว่าเซียงกั๋ง คือผู้เข้าร่วมสอบที่ไม่ได้มาจาก สำนักศึกษา แต่ผ่านการสอบระดับเมืองและมณฑลมาแล้ว

นางเป็นคนดีเหลือเกิน ยังช่วยรักษาโรคให้ข้าด้วย จมูกของข้าดีขึ้นมากแล้ว
ชีวิตข้าชอบด่ำข้าว่าจมูกเน่า ช่างน่าโมโหนัก!"

เสียดางเงิงพยักหน้า

อาเมาค้อมกายคำนับเขาแล้วออกไปอย่างแจ่มขึ้นเบิกบาน

ชายหนุ่มเหลียวมองห้องหอรอบหนึ่ง จากนั้นย่างเท้าไปริมหน้าต่าง
ทิศใต้ เอาสองมือโพล่หลัง แลมองเมฆดำทะมึนลอยต่ำทางด้านนอก
พลงจมลงสู่ภวังค์ที่ละน้อย

5

วันนี้ลู่อือตระเตรียมเนื้อสัตว์ห้าชนิดเป็นเครื่องถวายบูชา นำพาผู้ติดตามกลุ่มหนึ่งพร้อมด้วยมู่ฝูหลันออกนอกเมืองไปลงเรือ แล้วมุ่งหน้าสู่เขาจวินซานเพื่อเซ่นไหว้เทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ดำเนินักศาล เป็นการแสดงความขอบคุณที่คุ้มครองให้สามีของตนพ้นเคราะห์ในวันนั้นมาได้

เมื่อทำพิธีเสร็จ พี่สะใภ้กับน้องสาวสามีก็ออกมาแล้วลงเขามู่ฝูหลันเอยตามขึ้น "พี่สะใภ้ อาจารย์อยู่บนเขาหรือไม่เจ้าคะ ถ้าอยู่ข้าจะไปเยี่ยมเยียนท่านผู้อาวุโสสักหน่อย"

อาจารย์ของนางแซ่หลี่เป็นหมอสือดังในแผ่นดิน ใครๆ ล้วนเรียกขานเขาว่า 'เฒ่าโอสถหลี่' เมื่อครั้งวัยหนุ่มเคยเป็นหมอหลวงในพระราชวัง ภายหลังเขาออกจากวังหลวงแล้วท่องเที่ยวทั่วทุกสารทิศทางหนึ่งแต่งตำราแพทย์ ทางหนึ่งเป็นหมอรักษาชาวบ้าน หลายปีก่อนเขารอนแรมมาถึงทะเลสาบตั้งดังแล้วขึ้นชอบทิวทัศน์ธรรมชาติของที่

แห่งนี้ จึงปลุกกระท่อมอาศัยอยู่บนเขาจวินซาน

บิดาของมู่ฝูหลันเลื่อมใสในความสามารถของเขา เดินทางมาเยี่ยมคารวะด้วยตนเองและเริ่มไปมาหาสู่ เฒ่าโอสถเห็นธิดาอ่อนอายุน้อยๆ ก็แสดงความสนใจต่อยาสมุนไพรของตน ทั้งพึงใจที่นางฉลาดเฉลียว จึงรับเป็นลูกศิษย์ครึ่งตัว สอนวิชาแพทย์ให้นางบางส่วนยามว่าง

ตอนมู่ฝูหลันออกเรือน อาจารย์ของนางยังอยู่ที่เขาจวินซาน

ลู่อื่อพูยืมๆ "เจ้าออกเรือนได้ไม่นาน เฒ่าโอสถก็ลงเขาไปเช่นกัน ไม่รู้จะกลับมาวันใด"

มู่ฝูหลันกล่าว "พี่สะใภ้กลับเข้าเมืองก่อนเถอะ ข้าจะไปดูแลแปลงสมุนไพรที่เรือนของอาจารย์สักหน่อยเจ้าคะ"

ลู่อื่อรู้ถึงความเกี่ยวข้องระหว่างน้องสาวสามีกับเฒ่าโอสถดี นางจึงพยักหน้า "ก็ดี เช่นนั้นข้ากลับเข้าเมืองก่อน เจ้าก็กลับมาเร็วๆ นะ"

มู่ฝูหลันรับคำแล้วมองส่งลู่อื่อลงเขา ส่วนตนเองลัดเลาะไปตามเส้นทางบนภูเขาจนมาถึงที่พำนักของอาจารย์ เป็นเรือนที่ซ่อนตัวอยู่กลางเขา ใช้ไม้ไผ่สานเป็นรั้วล้อมกระท่อมหลายหลัง มีแปลงสมุนไพรขนาดใหญ่อยู่ด้านหลัง

แม้อาจารย์ลงเขาไปแล้ว แต่ยังทั้งเด็กกับใช้คนหนึ่งนามว่า 'อาต้า' คอยอยู่เฝ้าที่ดูแลแปลงสมุนไพร

อาต้าเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกอาจารย์เก็บมาเลี้ยงจนโต นิสัยซื่อตรง หัวอ่อน เขาทำงานง่วนอยู่ที่หลังเรือน เมื่อเห็นธิดาอ่อนมาถึงก็ตื่นเต้นดีใจ เหลือจะกล่าว รีบวางจอบลงแล้ววิ่งออกมาต้อนรับ

มู่ฝูหลันบอกเขาว่าไม่ต้องสนใจตนแล้วไปที่แปลงสมุนไพรช่วย

จัดเรียงต้นสมุนไพรที่เพิ่งตัดใหม่ๆ วางฝั่งแดด นางვნอนอยู่กับงานจนผ่านไปครึ่งวันโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

แม่นมม่เริ่มพูดเร่งให้นางกลับเมือง

ดวงตะวันคล้อยลงทางทิศตะวันตก มู่ผูลั่นก็รู้ว่าสมควรกลับได้แล้ว นางพูดกำชับอาต่าให้ดูแลแปลงสมุนไพรให้ดี จากนั้นล้างมือออกจากกระท่อม ยกชบวนลงเขาไป ตอนเดินผ่านต้นสนเก่าแก่ต้นหนึ่ง จู่วีสาวใช้ของนางพลันกล่าวด้วยรอยยิ้ม "ท่านหญิง พวกเขาพูดกันว่าต้นสนเก่าแก่นี้เป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ มีคนต้นต้นมาราบไหว้มันถึงที่นี้มากมาย ในเมื่อพวกเราผ่านมาแล้วก็ไปไหว้กันเถอะเจ้าคะ"

รากของต้นสนต้นนี้ยังลึกลงพื้นตรงริมผาเลื้อยพาดพันกันไปมาแผ่กิ่งก้านสาขาผลิบดกเต็ม แม้ลมภูเขาพัดกระหน่ำ มันก็ยังยืนตระหง่านมั่นคงข้ามผ่านกาลเวลามานับร้อยนับพันปี

มู่ผูลั่นหยุดฝีเท้าทอดสายตามองอยู่ไกลๆ ครู่หนึ่ง

"เย็นมากแล้ว ลงเขาเถอะ"

นางพูดจบแล้วดึงสายตากลับ หมุนกายก้าวลงบันไดสู่เชิงเขาต่อไป ที่มีตำนานท้องถิ่นเล่าขานว่าต้นสนเก่าแก่ซึ่งขึ้นอยู่ตรงริมผาบนเขาจวินซานต้นนี้มีอายุเท่ากับเขาจวินซาน เป็นท่านเฝ้าเชิงจวินกับเสียงฮูหยิน* ลงมือปลูก ช่วยประทານพรเรื่องคู่ครองให้ผู้คน

สาวใช้วัยเยาว์หลายคนที่มาด้วยกันล้วนเชื่อถืออยู่บ้าง ไม่คิดว่าธิดาองค์จะไม่สนใจเลยจำต้องล้มเลิกความคิดแล้วติดตามนางลงเขา

* เียงจวิน คือเทพเสียงซาน (ชื่อโบราณของภูเขาจวินซาน) ส่วนเสียงฮูหยินเป็นเทพธิดาลำน้ำเสียง

กว่าองค์กรฯตรงเชิงเขาจะพายเรือส่งกลุ่มของมู่ฝูหลันขึ้นฝั่งแล้ว
นั่งรถม้ากลับเข้าเมืองก็เป็นเวลาจืดจืดแล้ว

หญิงสาวเพิ่งก้าวเข้าวังองค์ก็รู้ข่าวเรื่องหนึ่ง

เขียนางอิงที่ปราบปรามกบฏเจียงตู๋องค์ได้แล้วส่งคนถือสาร
มามอบให้มู่เซวียนซิง แจ้งว่าเขาจะมาถึงแคว้นฉางซาเร็วๆ นี้

ลู่อื่อได้รับรายงานว่าน้องสาวสามีกลับถึงวังแล้วก็นำสารไปยัง
ห้องส่วนตัวของอีกฝ่ายอย่างว่องไว พอได้พบมู่ฝูหลัน นางถึงกับมี
รอยยิ้มบนหน้า

"หลันเอ๋อร์ น้องเซวียนเขียนมาในสารว่าเขาเดินทางมาครั้งนี้เพื่อเซ่นไหว้
ท่านพ่อ แน่แน่นอนนอกเหนือจากนั้นแล้วคงจะมารับเจ้ากลับไปด้วย"

น้องสาวสามีเพิ่งออกเรือนได้ครึ่งปีว่าก็กลับแคว้นฉางซา
ตามลำพังโดยไม่คำนึงถึงระยะทางที่ห่างไกล แม้จะพูดว่าเพราะ
ท่านเทพจวินซานมาเข้าฝัน ทำให้นางเป็นห่วงพี่ชายจึงได้เร่งรีบ
กลับมาเอง ทว่าหลายวันมานี้ลู่อื่อได้รู้จากปากของพวกสาวใช้เช่นจู่วี่ว่า
นายหญิงเซวียนมีเซ่นที่อยู่วางง่าย ๆ วันที่มู่ฝูหลันจากมายังเกิดเรื่อง
หมางใจกัน จนมารดาสามีถึงขั้นเอยเรื่องรับอนุ

หลังแต่งงานได้ไม่นาน สามีไม่อยู่เรือน ภรรยาถึงตั้งด้นกลับสกุลเดิม
โดยไม่ฟังเสียงห้ามปรามของมารดาสามี ถึงเรื่องนี้จะมีสาเหตุแต่ในสายตา
ของผู้คนก็มองว่าเป็นฝ่ายภรรยาที่ไร้เหตุผล

สามีของนางรอดชีวิตมาได้อย่างปลอดภัย อาการบาดเจ็บก็
ไม่หนักหนาเท่าใด แต่น้องสาวสามีกลับไม่เอยสักคำว่าจะกลับไป

ลู่อื่อนึกสงสัยว่ามู่ฝูหลันอาจโกรธเคืองอยู่ในใจที่นายหญิงเซวียน

เอ๋ยเรื่องรับอนุ

ด้วยกลัวน้องสาวสามีจะคิดมาก ถึงลู่อือไม่พูดกับมู่ฝูหลันตรงๆ แม้แต่ครั้งคำ แต่ในใจยังวิตกกังวลแทนนางเป็นอันมาก หวาดหวั่นว่านางจะเป็นที่ชิงน้ำหน้าของสกุลเซียเพราะเหตุนี้ ส่งผลให้สามีหมดรัก

เมื่อเซียฉางเกิงกลับเรือนมาแล้วเกิดถือโทษโกรธเคืองจนไม่มารับนาง ถึงตอนนั้นเกรงว่าน้องสาวสามีจะวางตัวลำบากอยู่บ้าง

จะไม่กลับ...ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ากลับไปเองก็เสียศักดิ์ศรีอีก อีกทั้งช่วงเวลาหลังจากนี้ยามอยู่ในสกุลเซีย หวั่นใจว่าสถานการณ์จะยิ่งแยกลง

ลู่อือลอบกลับดักลุ่มใจ ตอนไปเช่นไหว้ขอบคุณท่านเทพจวินชาน ยังตั้งใจขอพรให้น้องสาวสามีเป็นพิเศษ

ไม่คาดที่จะสมดังใจปรารถนา ทันทีที่กลับมาก็ได้รับข่าวดีนี้ จะไม่ให้นางสำราญบานใจได้อย่างไร

นางยื่นสารที่เซียฉางเกิงเขียนถึงมู่เซวียนชิงส่งให้

"หลันเออร์ เจ้าอ่านสิ"

มู่ฝูหลันกลับไม่รับสารไว้ ใบหน้าก็ปราศจากร่องรอยปีติยินดีใดๆ ให้เห็น

ลู่อือเอ๋ยถามอย่างกังขา "เจ้าเป็นอะไรไป น้องเขยจะมารับเจ้าแล้ว นี่มิใช่เรื่องดีหรือ"

มู่ฝูหลันบอกให้สาวใช้ออกไป รอจนในห้องเหลือเพียงตนเองกับลู่อือถึงกล่าวขึ้น "พี่สะใภ้ ข้าไม่กลับไป ข้าอยากจะหย่า และตัดความสัมพันธ์กับสกุลเซียเจ้าค่ะ"

ลู่ออกตกตะลึงพริ้งเพริดไปหมด ที่แรกนางนึกว่าตนเองหูผาด แต่เห็นน้องสาวสามีทำสีหน้าเคร่งขรึมไม่คล้ายพูดส่งเดช นางก็กล่าวอย่างตกใจ "เกิดอะไรขึ้น เจ้าเพิ่งออกเรือนได้ครึ่งปีกว่า กลับคิดจะหย่าร้างแล้ว? เมื่อก่อนเจ้ามีจิตปฏิพัทธ์ต่อบุรุษสกุลเซียเพียงผู้เดียวมิใช่หรือ อีกอย่างหลังพวกเจ้าแต่งงานกัน เกรงว่ายังไม่ได้พูดจากันสักคำด้วยซ้ำ ไยจู่ๆ ก็จะต้องความสัมพันธ์กันแล้วเล่า"

ระหว่างที่มู่ฝูหลันนั่งเงียบ ลู่ออกพลันนึกถึงคำพูดของสาวใช้นางรีบพูดหวานล้อมต่อ "หลันเออร์ ก่อนหน้านั้นข้าไม่เคยพูดเพราะกลัวเจ้าคิดมาก ข้าเคยได้ยินสาวใช้ของเจ้าเล่าให้ฟังบ้างว่าแม่สามีเจ้ามีความคิดจะรับแม่นางซีเข้าเรือน หากเจ้าไม่เต็มใจ รอพบหน้าน้องเขยแล้วพูดจาตีๆ กับเขาก็ได้ พวกเจ้าเพิ่งแต่งงานกัน ถ้าเจ้าไม่พยักหน้า ต่อให้เขากับสตรีสกุลซีมีอดีตลึกซึ้งปานใด ก็ไม่อาจหักหน้าแคว้นฉางซาเราด้วยการเอาเกี่ยวรับคนเข้าเรือนให้ได้"

นางจับมือของน้องสาวสามีไว้ ทอดเสียงอ่อนลง "หลันเออร์ เจ้าฟังคำข้านะ เจ้าเป็นประมุขหญิงของสกุลเซีย เรื่องนี้ขอแค่เจ้าไม่รับปาก นางก็เข้าเรือนมาได้ อาศัยรูปโฉมของเจ้าและใช้มารยาทหญิงบ้าง ไยต้องกลัดกลุ้มว่าจะมัวใจน้องเขยไม่อยู่ ยิ่งกว่านั้นยังมีแคว้นฉางซาอยู่อีก แม้เป็นแคว้นเล็กๆ แต่ฐานะท่านหญิงของเจ้าก็เป็นที่รับรู้กันอยู่ แค่อุตรินางเดียวทำให้เจ้าท้อแท้สิ้นหวังถึงขั้นนี้ได้เช่นไรกัน"

มู่ฝูหลันกล่าว "พี่สะใภ้ ข้าเข้าใจสิ่งที่ท่านกล่าวมาทั้งหมด แต่ที่ข้าอยากตัดขาดไม่เกี่ยวข้องกับสกุลเซีย มิใช่เพราะสตรีสกุลซี แต่ข้าเปลี่ยนความคิดแล้ว ข้าหมดความพึงใจต่อคนแซ่เซียผู้นั้นทั้งไม่ปรารถนา

จะปล่อยชีวิตให้สูญเปล่าอยู่ในสกุลเสียต่อไป ข้ากลับมาหนนี้ก็ไม่คิด
จะหวนกลับไปอีก และจะไม่เปลี่ยนใจด้วย พี่สะใภ้ได้โปรดให้อภัย
ในความดื้อรั้นของข้า ช่วยส่งเสริมข้า อย่าเกลียดกล่อมข้ากลับไปอีกเลย"

น้ำเสียงของนางสงบนิ่งดังเก่า แต่ท่าทางแน่วแน่อย่างยิ่งยวด

ลู่อือจ้องมองผู้พลัดอย่างตกตะลึง ท่ามกลางความสับสนงงง
นางถึงกับบังเกิดความรู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเป็นคนแปลกหน้า

นี่ไม่เหมือนความคิดอ่านของเด็กสาวอายุสิบหกปีคนหนึ่ง!

ภาพของน้องสาวสามีที่ประทับอยู่ในใจนางเป็นคนอ่อนโยนและ
สุภาพเรียบร้อย

จำได้ว่าในคืนก่อนที่ผู้พลัดจะออกเรือน ตนเองนอนอยู่เป็น
เพื่อนนาง ความประหม่าตื่นเต้น วาดหวังและขลาดอายของนางยัง
ชัดเจนอยู่ในความทรงจำ

ลู่อือไม่รู้จริงๆ ว่าในเวลาสั้นๆ แค่นี้ก็เกินกว่าจะเกิดเรื่องได้ขึ้นกับนาง
กันแน่ ถึงทำให้นางตัดสินใจเสีย

ราวกับว่านางเติบโตเป็นผู้ใหญ่กะทันหัน ไม่ใช่ธิดาองค์สกุลมู่ที่ตน
รู้จักมักคุ้นอีกต่อไป

"หลันเออร์..."

ลู่อือลำบากใจเสียแล้ว นางลังเลตัดสินใจไม่ได้

"เจ้าอยากตัดความเกี่ยวข้องกับสกุลเสีย เดิมก็ไม่ใช่ปัญหาอะไร
และหากไม่เต็มใจรั้งอยู่ในสกุลเสียต่อไปจริงๆ พี่สะใภ้ยอมไม่บังคับให้
เจ้ากลับไปเป็นธรรมดา แต่ตอนนี้มีเรื่องเล็ก แล้วก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเพียงนั้น
ถึงพูดว่าแม่สามีเจ้าเอ๋ยเรื่องรับอนุ แต่คนยังไม่เข้าเรือนมาเลย หรือต่อให้

เข้ามาแล้ว นี่ก็ไม่ใช่ข้ออ้างที่พวกเราจะขอหย่าร้างได้ เหนืออื่นใดนี่เป็นการแต่งงานที่ท่านพ่อจัดการให้เจ้าในตอนนั้น มันเกี่ยวพันถึงความสุขสงบทั้งสี่ทิศของเขตแดนแม่น้ำฉางเจียงและทะเลสาบตั้งถึงของเรา อยู่ดีๆ พวกเราจะเอ่ยปากกับเขาอย่างไร"

ปัญหากฎเจ้าแคว้นของทางราชสำนักที่ต่อเนื่องยืดเยื้อมานานหลายปีจนบัดนี้ยังไม่ยุติลงโดยสิ้นเชิง เริ่มต้นขึ้นในสมัยหลิวไทเฮา กุมอำนาจ พอเกิดการสู้รบซุลมุนก็ระส่ำระสายไปทุกหย่อมหญ้า บรรดาเจ้าแคว้นต่างๆ บ้างมักใหญ่ใฝ่สูง บ้างถูกความจำเป็นบังคับ ถูกดึงเข้ามาพัวพันต่อๆ กันคนแล้วคนเล่า ครั้งที่มากที่สุดมีรวมกันถึงสิบกว่าแคว้น

สองฟากฝั่งของแม่น้ำฉางเจียงมีกองโจรออกปล้นสะดมมาแต่โบราณ ส่วนทะเลสาบตั้งถึงนั้นทิศเหนือติดกับแม่น้ำฉางเจียง ทิศตะวันตกเชื่อมกับลำน้ำเซียง จื่อ หยวน หลี่สี่สาย รวมถึงแม่น้ำหมี่หลัว ทำให้การสัญจรทางน้ำสะดวกไปได้ทุกทิศทางยิ่งเอื้อต่อการเลี้ยงโจร พอภายนอกมีสงครามเขตทะเลสาบตั้งถึงก็เกิดความไม่สงบไปทุกหย่อมหญ้าอย่างไม่หยุดหย่อน

สามปีก่อนอดีตฉางซาอ๋องสังหรณ์ใจว่าตนเองอาจมีชีวิตรอยู่บนโลกได้อีกไม่นาน ตอนเขายังอยู่สามารถอาศัยอำนาจบารมีในกาลก่อนกำราบสี่ทิศได้ แต่หากตนเองไม่อยู่แล้วเกิดความซุลมุนวุ่นวาย เก่งกว่าสักวันต้องถูกลามมาถึงแคว้นฉางซาในตอนท้าย มู่เซวียนจึงผู้เป็นบุตรชายคงไม่อาจประคับประคองสถานการณ์ไว้ด้วยกำลังคนเดียว

ยามนั้นเชี่ยฉางเกิงในวัยสิบเก้าก็รวบรวมสมัครพรรคพวกพิชิตแม่น้ำฉางเจียงที่ซุกซุมไปด้วยโจรผู้ร้าย ยึดครองพื้นที่ตอนบนของเส้นทางน้ำทั้งหมดจนคุมการขนส่งลำเลียงเสบียงอาหารของราชสำนักไว้ได้

ก่อนหน้านี้ตอนอดีตนางซำอ่องกวาดล้างกลุ่มโจรที่ก่อความเดือดร้อนให้ชาวบ้านตามลุ่มน้ำแถบพรมแดนแคว้นฉางชามานานปี ก็เคยได้รับความช่วยเหลือจากเซี่ยฉางเกิง

ตอนทั้งคู่มีโอกาสดูพบหน้ากันคราวหนึ่ง ชายหนุ่มที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยต่ำหากความสามารถกล้าเลิศ และเป็นคนเคร่งครัดในกฎเกณฑ์ผู้นี้ก็สร้างประทับใจให้แก่ฉางซำอ่องอย่างลึกซึ้งแล้ว เขาเชื่อมั่นว่าวันข้างหน้าอีกฝ่ายจะต้องมีใช้คนสามัญธรรมดาเด็ดขาด

เขาหมายตาไปที่ตัวเซี่ยฉางเกิงในที่สุด

ราวกับส่งกระแสนิจถึงกันได้ ในเวลานี้เองเซี่ยฉางเกิงก็เป็นฝ่ายมาเยือนเพื่อผู้ขอบุตรสาวเขาพอดี

การแต่งงานจึงถูกกำหนดขึ้นอย่างราบรื่นด้วยดีเจกนี้เอง

ฉางซำอ่องยกผู้หลั่นธิดาวัยสิบสามปีให้แก่เซี่ยฉางเกิงหัวหน้าโจรแห่งฉางเจียงวัยสิบเก้าปี

หลังจากนั้นไม่นานนัก เพราะฉางซำอ่องทูลเสนอชื่อเซี่ยฉางเกิงกับราชสำนัก เขาจึงถูกตั้งตัวมาทำงานรับใช้แผ่นดิน สลัดคราบโจรทิ้งเลื่อนขั้นเป็นผู้ตรวจการเจียงหลิง

ต่อมาฉางซำอ่องล้มป่วยจากไป นับจากนั้นเซี่ยฉางเกิงก็อาศัยความชอบจากการรับใช้แต่ถ้าถึงตัวสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ในเวลาสั้นๆ เพียงสามปีเขาได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ราชวงศ์จนเป็นที่เกรงขามของผู้คน

ไม่ต้องเอ่ยถึงอื่นใด เพียงเรื่องการแต่งงานนี้ ไม่ว่าสำหรับเซี่ยฉางเกิงหรือแคว้นฉางซำล้วนเป็นการผูกดวงที่ต่างฝ่ายต่างได้รับผลดี

ฝ่ายเขียนฉางเงิงได้เข้ารับราชการ ส่วนแคว้นฉางซาก็สันติสุขไร้ทุกข์ภัย
ทั่วทุกทิศตั้งที่อดีตฉางซาอ่องวาดหวังไว้

ด้วยเหตุนี้ผู้พลันจะไม่เข้าใจว่าพีสะไ้ก็กริ่งเกรงในจุดนี้ได้อย่างไร

นางกล่าว "พีสะไ้ พวกท่านไม่ต้องเอ๋ยปาก ข้าจะเป็นคนบอก
กับเขาเอง ถ้าหากตัวเขาเห็นพ้องก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อความสงบของ
ดินแดนลุ่มน้ำรอบทะเลสาบตั้งถึงเรา พวกท่านจะส่งเสริมข้าหรือไม่"

เวลานี้มีคนผลึกประตูปิดออก

ผู้พลันหันหน้าไปเห็นพี่ชายมู่เซวียนซิงนั่งบนเสลี่ยงหามหยุดอยู่ที่
หน้าประตู ใบหน้าเขาฉายรอยโทสะเต็มเปี่ยม

"น้องพี สกุลเซียงยังแกล้งมากเกินไปแล้ว นี่เพิ่งผ่านไปเท่าไรกัน
ถึงกับกล้าหยาบเถิดเจ้าเช่นนี้ คนแซ่เซียงเดิมเป็นจอมโจรชื่อเสียงฉาวโฉ่
คนหนึ่ง ไหนเลยจะคู่ควรกับเจ้า ไม่ต้องเป็นห่วง ถึงพี่ชายของเจ้าจะไม่
ได้ความปานใดก็จะไม่ปล่อยให้เจ้าทนอภัยศอดสู่เยี่ยงนี้"

6

"เซวียนซิง..."

ลู่อื่อเรียกสามืออย่างห่วงใย

"ความประสงค์ของน้องซำก็คือความประสงค์ของซำ!"

มู่เซวียนซิงตวาดเสียงกร้าว ไม่เปิดช่องให้ต่อรองแม้สักนิด

แต่ไรมาพอกเขาสองสามมีภรรยารักใคร่กันดี เป็นคราแรกที่มีมู่เซวียนซิง
กล่าววาจากับภรรยาด้วยน้ำเสียงเช่นนี้ต่อหน้าผู้คน

ท่านอ่องกริ้วโกรธ ส่งผลให้คนรับใช้ที่อยู่ใกล้ๆ ต่างมีสีหน้าเกรงกลัว
พากันคุกเข่าลงหมอบราบกับพื้นไม่กล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

ลู่อื่อรู้ว่าสามือเดือดดาลปานนี้คงเพราะรู้เรื่องที่สกุลเซี่ยคิดจะรับอนุ
แล้ว ถึงได้มาที่นี้โดยไม่ใส่ใจว่าชายยังไม่หายสนธิ

นางรู้ในสยใจคอของสามือดี

เขาชิงซังฝั่งใจอยู่แต่เดิมที่ตนเองไว้ความสามารถ ครั้งนั้นเพราะ

บิดาไม่ไว้วางใจเขาถึงได้ยกน้องสาวให้จอมใจคนหนึ่ง

สำหรับน้องสาวของท่านเองคนหนึ่ง นี่ถือเป็นการลดศักดิ์ศรี
อย่างที่สุดแล้ว

ตอนนี้สกุลเขียวยังกล้าทำเช่นนี้กับนาง เขาจะอดกลั้นต่อไป
ได้อย่างไรไหว

มาตรว่าลู่อู้รู้สึกตามสัญญาตามว่าเรื่องนี้ได้ถ่ายทอดอย่าง
ที่น้องสาวสามีบอกต่อหน้าแค่นั้น บางทีอาจมีเบื้องหลังซุกซ่อนอยู่

ทว่าสามีของตนเป็นฉางชาอ่อง เขาแสดงท่าทีเช่นนี้แล้วลู่อู้
จะได้แย้งอีกได้เช่นไร

ยิ่งกว่านั้นท่าทีของน้องสาวสามีก็แน่วแนถึงเพียงนี้ อีกทั้งนางยัง
เพ่งช่วยสามีของตนไว้

ถึงแม้จะสามารถคาดการณ์ไปในทางร้ายที่สุดว่าการหย่าร้าง
อย่างกะทันหันนี้จะป็นต้นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นฉางชา
กับเซียฉางเกิงซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพเหอซีที่บัดนี้กำลังเรื่องอำนาจ
ดุจดวงตะวันกลางฟ้าต้องขาดสะบั้นลง อาจถึงขั้นตั้งตนเป็นศัตรูกัน

แต่ยังมีเรื่องอะไรอีกเล่าที่จะเกิดผลลัพธ์น่ากลัวยิ่งไปกว่าแคว้นฉางชา
สูญเสียท่านอ่องไป และตามมาด้วยการสิ้นแคว้น?

ถ้าหากมิใช่ท่านเทพเจ้าฝืนน้องสาวสามีแล้วนางสงสารมาช่วยชีวิตคน
ได้ทันทั่วทั้งที่เกรงว่าตอนนี้ตนเองคงไม่มีสามี แคว้นฉางชาไม่มีท่านอ่อง
และแคว้นนี้ก็จจะดำรงคงอยู่ไปอีกได้ไม่นาน

ปกติลู่อู้เป็นคนจิตใจกว้างขวาง เมื่อคิดถึงตรงนี้แล้วก็สงบอารมณ์
ลงได้

นางไต่ตรองครุ่นหนึ่งแล้วพยักหน้า

"ก็ดี ถ้าหั่นเอ๋อรรถกลงใจแน่วแน่ว่าจะตัดความเกี่ยวข้องกับ
สกุลเสียจริงๆ พี่สะใภ้จะช่วยเจ้าอย่างแน่อนน เหมือนพี่ชายของเจ้า"

"ตราบเท่าที่มีแคว้นแห่งนี้อยู่ เจ้าก็คือธิดาองค์ของแคว้นฉางซาเรา"

มู่เซวียนจึงมองภรรยาปราดหนึ่ง ในเวลานี้แววตาของเขาถึง
อ่อนแสงลง เขาออกคำสั่งให้คนรับใช้รอบข้างออกไปทั้งหมด

"น้องพี่ เจ้าจำเมื่อสิบปีก่อนได้หรือไม่ เรื่องที่อาหึงงูสวรรคตใน
วังหลวงตอนเจ้าหวิว ก่อนหน้านั้นข้าไม่เคยบอกเจ้ามาก่อน ตอนนั้น
ทั้งที่ท่านพ่อเคยได้รับข่าวว่าการตายของอาหึงงูมีเงื่อนงำอย่างมาก
และไทเฮาชู้ผู้นี้น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างหนึ่งไม่พ้น แต่ก่อนสิ้นลม
อาหึงงูกลับส่งคนสนิทนำคำสั่งเสียมาบอกต่อท่านพ่อ...ตอนนั้นข้าอายุ
สิบสองแล้ว ยังจำคำสั่งเสียของอาหึงงูได้อย่างแม่นยำจนทุกวันนี้
อาหึงงูบอกว่าเป็นตายฟ้าลิขิต ล้วนเป็นไปตามกรรมของตน นาง
ไม่คับแค้นโกรธเคืองแม้สักกระพริบ เดิมทีราชสำนักหมายจะกำจัด
ท่านองค์ต่างสกุล นางไม่อยากให้แคว้นฉางซาเกิดความวุ่นวายเพราะนาง
อาหึงงูบอกกับท่านพ่อว่าหลังจากนั้นจะต้องช้อนคมงำประกายมากยิ่งขึ้น
และถือความสันติสุขของแคว้นฉางซาเป็นภารกิจสำคัญอันดับหนึ่ง"

เขาหยุดคำพูดครุ่นหนึ่ง แววตาคลายหวนรำลึก

"น้องพี่ เจ้ารู้หรือไม่ว่าถ้อยคำนี้ของอาหึงงูมีความหมายใด วันนั้น
ข้าไม่เข้าใจเลยถามท่านพ่อ แต่ท่านพ่อไม่ตอบ ภายหลังข้าขบคิดด้วย
ตนเอง จนกระทั่งสองปีมานี้ถึงกระจ่างแจ้งในที่สุด...

น้องพี่ เจ้าคิดว่าเหตุใดตอนนั้นราชสำนักถึงเลือกสตรีสกุลมู่เราเป็น

สองเฮา คุณล้ายเซิดหน้าซุตา แต่แท้จริงแล้วเป็นเหยื่อล่ออาบยาพิษ! อาบหญิงต้องจบชีวิตในวังหลวงโดยไม่รู้เรื่องราว บางทีสิ่งที่พวกเขาเฝ้ารออยู่ก็คือแคว้นฉางซาเราบังเกิดความโกรธแค้น ทันทีที่ท่านพ่อมีความเคลื่อนไหวผิดปกติอันใดก็จะกลายเป็นข้ออ้างชั้นดีให้พวกเขาโจมตีสกุลมู่เรา"

มู่เซวียนซิงยิ่งพูดก็ยิ่งแค้นเคือง

"ท่านพ่ออดทนชมกลิ่นไว้เพื่อปกป้องรักษารากฐานของสกุลมู่ ยังตอบตกลงการสวามิภักดิ์ของคนที่แซ่เซี่ยผู้นั้น ยกเจ้าให้กับเขา ในเวลาเดียวกันนั้น ท่านพ่อยังผลักดันเขาเข้าสู่เส้นทางขุนนาง คาดหวังจะอาศัยกำลังของเขาคุ้มครองอาณาเขตรอบแคว้นฉางซาให้ร่มเย็นเป็นสุข แต่ตอนนี้คนที่แซ่เซี่ยกลับถูกไทเฮาชั่วดิ่งตัวไปเป็นพวก และมีความใกล้ชิดกับนาง ไทเฮาชั่วร้ายยิ่งอ้างเหตุผลกวาดล้างเจ้าแคว้นที่แข็งข้อเพื่อให้แคว้นฉางซาเราโดดเดี่ยวไร้พันธมิตรมาโดยตลอด เป็นการกำราบนัยๆ ท่านพ่ออาจทนได้ แต่ข้าทนไม่ไหว ความแค้นของอาหญิงข้าเร็วข้าต้องสะสางให้ได้สักวัน คำพูดเมื่อครูของข้าก็มีใช้อารมณ์ชั่ววูบอย่างแน่นอน"

ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง ก่อนมู่เซวียนซิงจะเอ่ยต่อว่า

"ตอนนั้นคนที่แซ่เซี่ยต้องการหลุดพ้นจากฐานะโจรร้ายถึงมาขอเกี่ยวดองกับสกุลมู่ ตอนนี้ยังยินยอมพร้อมใจเป็นสุนัขรับใช้ของไทเฮาชั่วเพื่อยศถาบรรดาศักดิ์อีก เขาไม่มีทางเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับสกุลมู่เราได้แน่ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่ายามนี้ถึงกับไม่ให้เกียรติเจ้าแล้ว เมื่อก่อนเป็นเพราะเจ้าอยากแต่งงานกับเขา ในเมื่อขณะนี้เจ้าเปลี่ยนใจแล้ว ต่อให้ข้ามู่เซวียนซิงจะไร้ความสามารถเพียงใด ก็จะไม่บังคับให้เจ้าฝากชีวิตไว้

กับคนไร้สำนึกพรรคนั้น!"

ในตอนท้ายเขาเอ่ยขึ้นว่า

"น้องพี่ เจ้าวางใจได้ รอคอยแต่เข้ามาถึง ข้าจะพูดกับเขาให้รู้เรื่อง แทนเจ้าเอง ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปข้าจะใช้กำลังความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่ สร้างความเกรียงไกรให้แคว้นฉางซา ปกป้องน้องสาวข้าไม่ให้ได้รับความคับข้องหมองใจใดๆ อีก"

ท่านฮ่องหนุ่มมีสีหน้าอีกเกิ๋ม สองตาฉายประกายแรงกล้ายาม ล้นวาจาอย่างฉะฉานหนักแน่น แสดงถึงความเด็ดเดี่ยวอย่างหาที่เปรียบมิได้ของเขา รวมถึงความหยิ่งทะนงและกล้าหาญเฉพาะตัวของลูกหลาน เชื้อพระวงศ์ให้ปรากฏชัดยิ่งขึ้น

กระแสน้ำไหลรินผ่านกลางอกหมู่ผู้หลันระลอกหนึ่ง

เชียวฉางเกิงมีอายุเท่ากับพี่ชายของนาง เพียงแค่ว่าไม่กี่เดือน เท่านั้น แต่จิตใจลึกล้ำขึ้นไต่ มีความอดทนข่มกลั่นปานใด และเป็นคน เจ้าเล่ห์เพทุบายเพียงไร บนแผ่นดินนี้อาจจะไม่มีใครคนใดขัดแย้งไป มากกว่านางแล้ว

ไม่สำคัญว่าถึงเวลามู่เซวียนซิงจะช่วยไล่เชียวฉางเกิงกลับไปให้นาง ได้จริงๆ หรือไม่ เพราะแค่ความรักใคร่ทะนุถนอมที่พี่ชายกับพี่สะใภ้มี ต่อนางก็ถือเป็นสิ่งทดแทนแสนล้ำค่าหลังจากสูญเสียลูกในไส้ที่รักยิ่ง ไปตลอดชาติ

นับแต่นั้นนางจะทุ่มเทแรงกายแรงใจปกป้องสิ่งที่สำคัญและมีค่า ต่อนางเหล่านี้ไว้

"ขอบคุณเจ้าคะ พี่เซวียนซิง พี่สะใภ้"

นางเพ่งมองพี่ชายกับพี่สะใภ้เบื้องหน้าพลางกล่าวอย่างขัดถ้อยขัดคำ

ครึ่งเดือนต่อมา ขุนนางกรมพิธีการของแคว้นฉางซาได้รับข่าวอีกครา
 เชิญนางเกิงผู้บัญชาการกองทัพเหอซี หรือสามีของท่านหญิงจะ
 เดินทางมาถึงเมืองเยวี่ในอีกสามวันให้หลัง

ตอนกรมพิธีการเริ่มลงมือจัดเตรียมพิธีต้อนรับแขกผู้ทรงเกียรติ
 กลับได้รับบัญชาจากท่านอ๋อง

ท่านอ๋องมีบัญชาให้พวกเขาไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น

ไม่ยับยั้งการมาเยือนของเชิญนางเกิง แต่ก็ไม่ได้เตรียมการต้อนรับใดๆ

ขุนนางกรมพิธีการจงใจยกใหญ่

มิต้องเอ่ยถึงว่าเวลานี้เชิญนางเกิงเป็นขุนนางคนสำคัญทรงอำนาจยิ่ง
 ตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพเหอซีประจำการเหลียงโจวนี้ยามมอบหมาย
 หน้าที่จะต้องประทานตราประกาศิต ให้สิทธิ์สั่งประหารในกองทัพ
 ปักธงผู้บัญชาการหน้าจวน อำนาจบาตรมีล้นเหลือ

และต่อให้เขาเป็นสามัญชน แต่ในฐานะสามีของท่านหญิงที่
 มาเยือนแคว้นฉางซาเพื่อเช่นไหว้ท่านอ๋องผู้ล่งลับ การแสดง 'มารยาท'
 เจกนี้ก็มีขอบด้วยประการทั้งปวง

แต่บัญชาของท่านอ๋องไม่อาจขัดขึ้นได้

ขุนนางกรมพิธีการไต่ถามท่านเสนาบดี แต่ตัวลู่หลินเองก็งุนงง
 จับต้นชนปลายไม่ถูกดูๆเดียวกัน เขาสอบถามจากชายาอ๋องก็ไม่ล่วงรู้ว่า
 มีเบื้องหลังอะไร ครั้นจะเกลี้ยกล่อมมู่เซวียนชิง อีกฝ่ายกลับไม่ให้เข้าพบ
 เขาได้แต่สะกดความรู้สึกหวาดหวั่นในใจ ดำเนินการไปตามคำสั่ง

เมื่อถึงวันที่สิบห้า ลู่หลินขอเข้าเฝ้ามู่เซวียนชิงอีกครั้ง พร่ำเตือนเขาว่าเซียงเงิงปาวประกาศว่าจะมาที่นี้เช่นไรหัวทานเองผู้ลวงลับ เขาไม่ควรลวงเกินคนปานนี้ไม่ว่าจะมีสาเหตุจากอะไรก็ตาม

ทว่ามู่เซวียนชิงไม่รับฟังคำพูดของเขา สะบัดแขนเสื้อจากไป

ลู่หลินจนปัญญา ได้แต่ออกคำสั่งให้เปิดประตูเมืองรับคน ส่วนตนเองนำพาขุนนางใต้บังคับบัญชาไปยังศาลขุนซาดิตเจ้าแคว้นรอกอยเซียงเงิงอยู่ที่นี่

ด้านเซียงเงิงเดินทางมาถึงเมืองเยี่ยหลังเที่ยงวัน

ชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมสีคราม รองเท้าทรงสูงสีดำพื้นรองเท้าขาว เป็นเครื่องแต่งกายที่แสนธรรมดา มีผู้ติดตามแค่ไม่กี่คนอยู่ด้านหลัง ซึ่งสวมชุดสามัญเฉกเดียวกัน ส่งผลให้ตอนควมม้ามาถึงประตูเมืองทหารยามก็คิดไม่ถึงว่าชายหนุ่มท่าทางสุภาพสง่างามตรงหน้าผู้นี้คือสามีของธิดาองค์แคว้นฉางซา ผู้บัญชาการกองทัพบัวเมืองชื่อดังที่หนุ่มแน่นที่สุดของราชวงศ์ เพียงเห็นผู้ร่วมทางของเขาดูเหมือนพกอารุหิตติดกาย จึงสกัดพวกเขาไว้เพื่อไต่ถามความเป็นมา

พวกผู้ติดตามของเซียงเงิงล้วนแล้วแต่เป็นคนที่เคยผาดโผนไปทั่วแม่น้ำฉางเจียง ดันรนต่อสู้มากับเขาเมื่อครั้งยังเป็นเด็กหนุ่ม แม้ดูท่าทางเหมือนชาวบ้านทั่วไป ยามอยู่รวมในฝูงชนจะมองไม่เห็นตัว หากแท้จริงแล้วแต่ละคนล้วนเป็นโจรดูร้ายฆ่าคนตาไม่กะพริบ หลังเข้าสู่แคว้นฉางซา พวกเขาเลิกแปลกใจกับการรับรองแขกของอีกฝ่ายตั้งแต่นั้น พอใกล้ถึงเมืองหลวงรอมร่อก็ยังไม่มีคนมาต้อนรับตามธรรมเนียมพื้นฐานที่สุด ข้าร้ายยังโดนทหารยามขวางหน้าซักใช้อย่างไรมารยาทอีก

เป็นเหตุให้ความอดทนขาดฝั่ง จะชักดาบปรี่เข้าใส่ด้วยความโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง แต่ถูกเชี้ยฉางเกิงห้ามไว้

ชายหนุ่มนั่งอยู่บนหลังอาสามองผ่านช่องประตูกำแพงเมืองหนา แข็งแกร่ง ภาพถนนหนทางของเมืองหลวงแคว้นฉางซาสะท้อนเข้าสู่คลองจักรู สีหน้าเขาสงบนิ่งยามบอกนามตน

ทหารยามได้ยินว่าเขาคือเชี้ยฉางเกิงแล้วตระหนกตกใจ ลนลานถอยหลบไปด้านข้างพลางเปิดทางให้

ตอนมาสู่ขอเมื่อสามปีก่อน เขาเพียงไปเยือนวังต้องเท่านั้น ไม่เคยไปถึงศาลบูชาเจ้าแคว้น จึงไถ่ถามเส้นทางจากทหารยาม

เขาทอดสายตาไปยังทิศทางที่ได้รับการชี้บอก หรีดตาลงน้อยๆ แล้วชักม้าเข้าเมือง

ตอนลู่หลินนำขุนนางได้บังคับบัญชามาเฝ้ารอที่เชิงบันไดทางเข้าศาลบูชา หยวนฮั่นตั้งก็มาถึงแล้วเช่นกัน

เขายืนตระหง่านแน่วนิ่งอยู่ตรงนั้น ดวงตาทั้งคู่มองตรงไปเบื้องหน้าดุจดั่งเสาหินมั่นคงแข็งแรง

ลู่หลินอยู่ในชั้นยศสูงกว่าหยวนฮั่นตั้ง นับตามอายุก็เป็นผู้อาวุโส แต่วันนี้เขากลับไม่อาจเยือกเย็นหนักแน่นดุจขุนเขาเช่นเดียวกับอีกฝ่ายได้เลย

เขาคิดไม่ตกจริงๆ ว่าเหตุใดมู่เซวียนจึงต้องวางท่าเย่อหยิ่งถือนกับน้องเขยซึ่งเดินทางไกลมาเยือน

เขายังกังวลใจว่าถ้าเกิดล่วงเกินเชี้ยฉางเกิงด้วยเหตุนี้ จะไม่เป็นผลดี

อันใดต่อแคว้นฉางซาในวันหน้าเป็นแน่แท้

ขณะที่เขาเหลียวซ้ายแลขวาอย่างกระสับกระส่ายวุ่นวายใจ พลันเห็นร่างคนผู้หนึ่งไกลๆ เป็นจุดดำเล็กๆ เคลื่อนมาจากสุดปลายทางเดินอีกฟากหนึ่ง

คนผู้นั้นเดินใกล้เข้ามาที่ละน้อย เกรงาก็ขยายใหญ่ขึ้นตามลำดับ ลูหลินจดจำได้ในแวบแรกว่าเป็นเชียวฉางเกิงที่เคยพบหน้าหนหนึ่งเมื่อสามปีที่แล้ว

ไม่พบกันสามปี รูปร่างโฉมพรรณของชายหนุ่มกลับมิได้เปลี่ยนแปลงไปสักเท่าใดเมื่อเทียบกับในความทรงจำ

ชะรอยว่าการต่อสู้พาดพิงในราชสำนักคงไม่ต่างจากสมัยเป็นโจรในอดีต เพียงเปลี่ยนสมรภูมิใหม่เท่านั้น รอยอำมหิตในดวงตาของเขาจึงไม่ต่างจากเดิมนัก

เพียงเห็นเขาเดินตรงเข้ามาตามลำพังด้วยฝีมือทำเป็นจิ้งหะจะโคน ชายเสื้อคลุมปลิวตามลม

ลูหลินเร่งฝีเท้าพาคนเข้าไปคารวะทักทายอย่างว่องไว เขากล่าวกลัวเสียงหัวเราะว่า "จากกันไปเนิ่นนานหลายปี ได้ยินได้ฟังแต่ชื่อเสียงอันเลื่องลือระบือไกลของผู้บัญชาการเชีย วันนี้ได้กลับมาพบกันอีกคราในที่สุด เห็นมิตรเก่ามีสง่าราศียิ่งกว่าในกาลก่อน รู้สึกเป็นเกียรติเหลือเกิน" น้ำเสียงของเขาเคารพนับถืออย่างยิ่ง

เชียวฉางเกิงหยุดฝีเท้าคำนับตอบ หยักยิ้มน้อยๆ "ท่านเสนาบดีกล่าวหนักไปแล้ว ท่านต้องเหนื่อยยากตรากตรำเพื่อบ้านเมืองและราษฎรทั้งมิจานราชการรัดตัว เป็นเพราะข้ามาช้า ทำให้ท่านรวมถึงคนอื่นๆ

ในที่นี้ต้องรอนาน ข้าละอายแก่ใจนัก"

ทั้งที่หมู่เขยียนซึ่งเป็นฝ่ายล่องเินอย่างรุนแรง คิดไม่ถึงว่าพอพบหน้ากัน เขยฉางเกิงกลับทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น พูดโต้ตอบด้วยวาจาสุภาพเข้าที่คล้ายไม่ถือสาแม้แต่น้อย

ลู่หลินถอนหายใจโล่งอกขึ้นเล็กน้อย

ในเมื่ออีกฝ่ายไม่เอ่ยถึงเรื่องที่แคว้นฉางซากระทำผิดธรรมเนียมมารยาท ลู่หลินยอมไม่เฝ้าปัญหาถึงกับพูดขึ้นมาเอง เขากุ๊กก๊อแนะนำหยวนฮั่นตั้งให้เขยฉางเกิงรู้จัก

"แม่ทัพหยวนเป็นบุตรชายบุญธรรมของเสนาบดีหยวนที่ล่องลัดไปแล้วของแคว้นฉางซาเรา วันนี้รู้ว่าท่านผู้บัญชาการมาเยือน จึงตั้งใจมาที่นี่เพื่อต้อนรับ"

หยวนฮั่นตั้งเป็นเพียงแม่ทัพคนหนึ่งของแคว้นฉางซา ห่างชั้นจากตำแหน่งของเขยฉางเกิงหลายขุม

เขาทำสีหน้านิ่งขมิ้ม ท่าทางไม่โอหังไม่ต่ำต้อย แสดงคารวะต่อเขยฉางเกิงพลางกล่าว "ข้าขอต้อนรับท่านผู้บัญชาการขอรับ"

ดวงตาทั้งคู่ของเขยฉางเกิงหยุดอยู่ที่ใบหน้าเขา เพ่งมองนิ่งๆ ครู่หนึ่งก่อนผงกศีรษะหนึ่งแล้วอย่างทำผ่านข้างกายเขาเดินไปข้างหน้าต่อ

ลู่หลินรีบไล่ตามไปเป็นผู้นำทาง พาเขาไปยังด้านหน้าศาลบรรพชนประตูศาลบรรพชนเปิดออกแล้ว เขยฉางเกิงล้างมือแล้วถือธูปปักเข้าไปด้วยหน้าตาเคร่งขมิ้ม คุกเข่าลงกราบไหว้เหล่าบรรพชนสกุลมู่ที่อยู่โน้นไปทีละคน จากนั้นแสดงคำนับต่อป้ายวิญญาณของฉางซาฮ่องผู้ล่องลัดไปเมื่อสามปีก่อนซ้ำอีกทีด้วยความเคารพนบนอบตามธรรมเนียม

อย่างเคร่งครัด

เมื่อกราบคำนับเสร็จ เขาก็ลุกขึ้นจากพื้นเสียบรูปลงในกระถางรูป
ก้าวถอยหลังสืบทว่าก้าวแล้วหมุนกายจะเดินออกจากศาลบรรพชน แต่
กลับต้องชะงักฝีเท้า

ฉางซาต้องมู่เซวียนซิงผู้เป็นพี่ชายภรรยาของเขาเข้ามาในศาลบรรพชน
ตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้ กำลังยืนอยู่กลางโถงขวางทางเขาไว้

พวกคนรับใช้ที่คุกเข่าอยู่ทั้งสองฝั่งนอกธรณีประตูหายตัวไปหมดแล้ว
มู่เซวียนซิงสวมหมวกเหมี่ยนกวน* หยกขาว บนศีรษะกับเสื้อคลุม
เจ้าแคว้นปักลายงดงาม รัตส่ายคาดเอวหยกประดับทอง ดวงหน้าขาว
กระจ่างราวหิมะ สีหน้าเย็นเยียบดุจน้ำแข็ง เขามองเสียฉางเกิงอย่างปึงชา
รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงัดวังเวง

ละม้ายมีดวงตาของวิญญาณคนตายล่องลอยอยู่บนเพดานศาล
จ้องมองลงมาที่คนทั้งสองซึ่งยืนประจันหน้าอยู่บนพื้นอย่างเงียบๆ

* หมวกเหมี่ยนกวน เป็นหมวกของจักรพรรดิหรือเชื้อพระวงศ์ชาย ด้านหน้าประดับลูกปัดหรือไข่มุกร้อย
เป็นสาย

7

"เซียงเงิง เจ้ายังมาที่นี่ทำอะไรอีก ถ้าหากมิใช่เห็นแก่ท่านพ่อ วันนี้ข้าไม่ยอมให้เจ้าเหยียบย่างเข้าแคว้นฉางซาของข้าอีกแม้สักก้าวเดียวเด็ดขาด"

เสียงพูดของมู่เซวียนชิงคล้ายสะท้อนก้องอยู่ตรงเพดานโถงสูงลิบกว้างขวาง

เซียงเงิงมีสีหน้าสงบนิ่ง เขาแสดงคารวะต่ออีกฝ่ายตามธรรมเนียมขุนนางต่างเมืองเข้าเฝ้าเจ้าแคว้นแล้วกล่าวขึ้น "ท่านอ่อนแอแต่เพียงผลลัพธ์ กลับไม่เอ่ยถึงต้นสายปลายเหตุของมัน ท่านบอกให้ทราบได้หรือไม่ว่าเป็นสาเหตุใดขอรับ"

นัยน์ตาของมู่เซวียนชิงฉายแววโกรธเกรี้ยวเสมือนธนูคมกริบพุ่งใส่เซียงเงิงที่อยู่ตรงหน้า

"เดิมเจ้าเป็นโจรผู้ร้ายคนหนึ่ง แต่ตอนนั้นท่านพ่อขึ้นชมในตัวเจ้า

โดยไม่ถือเรื่องศักดิ์ฐานะ ยกน้องสาวของข้าให้แก่เจ้า แคว้นฉางซาเราได้ทำตามคำสัญญาด้วยการให้น้องสาวข้าออกเรือนไปต่างเมืองตอนต้นปี ไม่เอื่อยถึงว่านางเดินทางข้ามน้ำข้ามภูเขาไปแต่งงานกับเจ้าในที่ที่โรคภัยชุกชุมอย่างชุกใจ เจ้ายังจากเรือนไป ทอดทิ้งนางไว้ตามลำพังในคืนเข้าหอ หลังจากนั้นไปอยู่ที่สกุลเซีย ไม่ว่าเรื่องการปรนนิบัติดูแลผู้อาวุโส ดูแลงานบ้านงานเรือน ให้ความเมตตาปรานีต่อบ่าวไพร่ นางเคยกระทำผิดธรรมเนียมแม้สักนิดหรือ เคยบริภาษบ่นสักรำคำหรือไม่ น้องสาวของข้าทำผิดเรื่องใดกันแน่ แต่งเข้าสกุลเซียของเจ้าครั้งปีกว่ากลับโดนหมิ่นหมายเพียงนี้ แล้วสกุลเซียเป็นวงศ์ตระกูลชั้นใดกัน ถึงกล้าลบหลู่ท่านหญิงของแคว้นฉางซาเยี่ยงนี้!"

มู่เซวียนชิงกำสองมือเป็นหมัดแน่นจนเส้นเอ็นที่แตกแขนงคล้ายร่างแหหลังฝ่ามือปูดโปน

"เซียฉางเกิง!"

เขากัดฟันกรอดๆ เรียกชื่อคนตรงหน้าด้วยน้ำเสียงเกลียดชังอย่างสุดแสน

"อันใดเรียกว่าหน้าเนื้อใจเสือ เดรัจฉานในคราบมนุษย์ ก็คือพวกไร้ร่างอายเฉกเช่นเจ้านี้เอง เจ้าสรรหาทุกวิถีทาง ทำได้ทุกอย่างกระทั่งใช้อุบายสกปรกเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย สามปีที่แล้วเจ้ามาสู่ขอที่แคว้นฉางซาด้วยมีใจหมายอาศัยบารมี ถ้าหากไม่ใช่ท่านพ่อข้าถูกเจ้าหลอกลวงปิดบังคอยช่วยเหลือเกื้อหนุนเจ้า มีหรือเจ้าจะได้เป็นขุนนางและได้ดิบได้ดีมียศศักดิ์"

เขายังคงไม่หยุด ยิ่งด่ายิ่งรุนแรงขึ้น

"เจ้าคนชั่วช้าต่ำทรามอกตัญญู! ที่เจ้าหมางเม็นน้องสาวข้าเพียงนี้ หรือดูแลคนที่แคว้นนางซาของข้าไม่มีใครให้พึ่งพาแล้ว ผู้บัญชาการเซียจริงอยู่ว่าตอนนี้เจ้ามากอำนาจสูงศักดิ์ เยอหยิ่งจองหอง แคว้นนางซาของข้าก็เป็นแคว้นเล็กๆ กระจ้อยร่อยเท่านั้น หากแต่บรรพชนสกุลมู่ของอาจห้าวหาญปานใด ข้าซึ่งเป็นลูกหลานต่อให้ไร้ความสามารถเพียงใดก็จะไม่นั่งนิ่งดูตายปล่อยยให้น้องสาวข้าโดนเจ้าเหยียดหยามเช่นนี้เป็นอันขาด

เจ้ามาราบไหว้วางวิญญานอดีตเจ้าแคว้น ข้าไม่ขัดขวาง ในเมื่อกราบไหว้เสร็จแล้วก็เชิญกลับไปเถอะ ศาลบรรพชนแคว้นนางซาคับแคบไม่มีที่ว่างสำหรับท่านเทพผู้ยิ่งใหญ่เช่นเจ้า!"

เขาหยุดเว้นจังหวะแล้วโยนหนังสือฉบับหนึ่งลงไปที่พื้น

"เจ้าฟังให้ดี ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปสกุลมู่ของข้ากับสกุลเซียของเจ้าไม่เกี่ยวข้อใดๆ ต่อกัน น้องสาวข้าก็ไม่มีความสัมพันธ์อะไรกับเจ้าอีก ฝ่ายชายจะตบแต่งภรรยาหรือฝ่ายหญิงจะออกเรือนก็สุดแท้แต่" ว่าแล้วก็หมุนกายสะบัดแขนเสื้อจะออกไป

"ข้าก่อน"

เซียฉางเกิงที่เมื่อครู่หนึ่งเงียบไม่พูดจาโดยตลอดอ้าปากพูดในฉบับลับมู่เซวียนซิงหยุดฝีเท้า ทว่าไม่หันกลับไป

เซียฉางเกิงมิได้มองดูสิ่งที่อยู่บนพื้น เขาเดินผ่านมันไปทางด้านข้าง

"ข้าเข้าใจความหมายของท่านอ๋องแล้ว ทุกถ้อยทุกคำที่ดูดำไว้กล่าวล้วนถูกต้องอย่างที่สุด ข้าไม่คิดจะแก้ตัว อีกทั้งก็แก้ตัวไม่ได้ แต่เรื่องนี้มีความเข้าใจผิดกันอยู่บ้างจริงๆ ถ้าไม่พูดอธิบายให้กระจ่างจนทำลายมิตรต่อกันไปเช่นนี้ เกรงจะผิดต่อคำสั่งสอนที่ท่านพ่อตาเอ่ยกับข้า

ต้นเหตุของเรื่องนี้เกิดมาจากมารดาของข้า เมื่อครั้งเป็นเด็กหนุ่ม
ข้าออกตัญญูจนเป็นเหตุให้มารดาต้องเดือดร้อนลำเค็ญ ในยามอับจน
ท่านได้รับน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จากคนผุ่หนึ่ง บัดนี้อีกฝ่ายสูญเสียทั้ง

บิดามารดา ตกอยู่ในภาวะยากลำบาก มารดาของข้าเห็นแก่ไมตรี
ในหนหลัง ทำให้ใคร่ครวญไม่รอบคอบไปชั่วขณะ ถึงได้ผลิลลามาเอย
ต่อหน้าท่านหญิงว่าจะรับสตรีคนนั้นเข้าเรือน แต่ตามคำบอกของ
มารดาข้า ตอนนั้นท่านหญิงก็ตกปากรับคำทันที"

เชียนฉางเกิงหยุดพูดเล็กน้อย

"มารดาของข้าไม่รู้หนังสือ วันๆ เก็บตัวอยู่ในเรือนหลัง ไม่ใคร่รู้จัก
โลกภายนอก ประกอบกับมีนิสัยเถรตรง พอเห็นท่านหญิงตอบตกลง
ก็มิว่าแต่ปีติยินดี คิดเพียงว่าท่านหญิงใจกว้างสนับสนุนตนให้สมหวัง
ไหนเลยจะไตร่ตรองการกระทำนี้อย่างรอบคอบ วันที่ข้ากลับเรือนถึงได้
รู้เรื่องนี้จากปากมารดา มิใช่ว่าข้าจะแก้ต่างให้ตนเอง ตอนนั้นข้าเอง
ก็รู้สึกไม่เหมาะสม แต่หักใจขัดอารมณ์ของมารดาไม่ได้ ทั้งได้ยืนยันว่า
ท่านหญิงรับคำอย่างใจกว้างแล้ว เลยคิดว่ารับนางกลับไปก่อนค่อย
หารือกันอีกทีในวันหลัง"

เขาเอ่ยต่ออย่างสงบ

"หากเรื่องนี้เป็นเหตุให้ท่านอ่องซุ่นเคื่อง คนผิดผู้นั้นก็คือข้าเอง
เดิมที่ได้ภรรยาเยี่ยงนี้เป็นวาสนาของข้าเชียนฉางเกิง เห็นคนอื่นใดยังมี
บุญคุณของท่านพ่อตาที่เห็นความสามารถของข้า จนบัดนี้ข้ายังทดแทนได้
ไม่ถึงหนึ่งในหมื่นส่วนเลย ท่านอ่องวางใจได้ ต่อจากนี้สมควรทำอย่างไร
ข้ารู้แก้ไขดี รอเมื่อรับท่านหญิงกลับไปแล้ว ข้าจะขอขมาต่อนางแทน
มารดาเองขอรับ"

เขาเพ่งมองมู่เซวียนซิงด้วยสีหน้านิ่งเรียบ

มู่เซวียนซิงกล่าวเน้นทีละคำ "เชียนฉางเกิง! เจ้าหาใช่คู่ครองที่เหมาะสม

กับน้องสาวข้า ในเมื่อนางกลับมาเองแล้ว เจ้าจะเล่นลั่นคารมอย่างไร
ก็อย่าหวังว่าข้าจะปล่อยให้น้องสาวข้าตามเจ้ากลับสกุลเสียอีก"

"คำกล่าวนี้นของท่านต้องข้าไม่อาจเข้าใจได้แล้ว การแต่งงานเป็น
การเกี่ยวดองของสองตระกูล มิใช่เรื่องเล่นสนุก"

เขาเหลียวมองไปรอบศาลบรรพชนสกุลมู่แล้วหยุดสายตาที่
ป้ายวิญญาณของอดีตนางซำอ่อง

"ไม่สำคัญว่าท่านอ่องจะคิดเห็นเช่นไรกับข้า แต่การแต่งงาน
ระหว่างข้ากับน้องสาวของท่านถือเป็นการตัดสินใจโดยท่านพ่อตา
ธรรมเนียมสามแม่สื่อหกพิธี* ก็ไม่ตกหล่นแม้แต่อย่างเดียว พุดว่า
จะตัดขาดก็ตัดขาดคุณเป็นวิสัยของเด็กน้อยอย่างช่วยไม่ได้ จริงอยู่ว่า
มารดาของข้ามีส่วนผิดที่ล่วงเกินท่านหญิงให้ชุ่นเคื่องใจ แต่ก็เป็นแค่
วาทะไม่เหมาะสม ยังไม่ได้กระทำให้เรื่องใดๆ ที่ออกนอกกลุ่นนอกทางจริงๆ
คนมิใช่เทวดา ใครบ้างไม่เคยทำผิด เหนืออื่นใดมารดาข้าก็เป็นแค่
หญิงชราในชนบทคนหนึ่ง ท่านอ่องมาไล่เลียงคาดคั้นเช่นนี้ ออกจะ
เป็นการไม่เห็นใจผู้อื่นกระมัง"

เขายังคงยกยิมน้อยๆ ดุจเก่า ทว่าเน้นน้ำเสียงหนักขึ้นหลายส่วน
แฝงด้วยอำนาจ

มู่เซวียนซิงทำสีหน้าซึ่งตึงสุดจะเปรี้ยว สายตาเขาจับจ้องบุรุษ
ในชุดดำที่ยืนอย่างสง่าผ่าเผยเบื้องหน้า นานครู่ใหญ่ถึงเอ่ยอย่างขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน "เซี่ยฉางเกิง เจ้าหน้าหนาประจบสอพลอเพื่อยศตำแหน่งได้

* สามแม่สื่อ หมายถึงแม่สื่อฝ่ายชาย แม่สื่อฝ่ายหญิง และแม่สื่อที่ชักนำให้สองฝ่ายรู้จักกัน หกพิธี หมายถึง
ขั้นตอนพิธีการตั้งแต่การหมั้นหมายไปจนถึงงานวิวาห์ของชาวจีนในสมัยโบราณ ได้แก่ เติญแม่สื่อแนะนำ
ถามชื่อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

ก็ช่างเถิด แต่อย่าเอาตัวลงไปเลือกกลั้วมั่วผสมสมคบกับคนชั่วอีก! เจ้า
ฟิงบาร์มี..."

"ท่านอ๋องเจ้าคะ"

ในเวลาเฝ้านี้เอง เสียงของสตรีนางหนึ่งก็ดังมาจากนอกศาลบรรพชน
ตัดบทหมู่เซวียนซิง

เซี่ยฉางเกิงเบนสายตาไป

ตรงบันไดด้านนอกมีสตรีวัยสาวซึ่งออกเรือนแล้วในชุดหรูหรา
ยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้ โคมงามเจิดจรัส ท่วงท่าสง่าภูมิฐาน นางคือ
ลู่อ้อชยายของเจ้าแคว้นฉางชานนั่นเอง

ลู่อ้อยับยั้งคำพูดด้วยความโกรธเกรี้ยวของสามีไว้ได้ทันการณ
สาวทำเดินมาพาลงลอบส่งสายตากับสามี จากนั้นก้าวข้ามธรณีประตูไป
หยุดอยู่ตรงหน้าเซี่ยฉางเกิง อดยิ้มกล่าวว่า "ผู้บัญชาการเซี่ยเดินทางมาไกล
แคว้นฉางชาของเราให้การต้อนรับไม่ทั่วถึง หากมีสิ่งใดเสียมารยาทไป
โปรดอภัยด้วย"

เซี่ยฉางเกิงยกยืมบางๆ คำนับทักทายลู่อ้อ

"ได้พบหน้าชยายเจ้าแคว้นฉางชาก็ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งใหญ่หลวง
ของข้าแล้ว จะพูดว่าเสียมารยาทได้อย่างไรเล่าขอรับ"

ลู่อ้อค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นการคารวะตอบ

"ผู้บัญชาการเซี่ยใจคอกว้างขวางเช่นนี้เป็นที่เลื่อมใสของข้านัก
ท่านตรากตรำเดินทางมา เห็นทีคงเหนื่อยล้าแล้ว เชิญท่านไปพำนักที่
จุดพักม้าชั่วคราว ราชินีนี้ท่านอ๋องเตรียมจัดงานเลี้ยงในวังเพื่อต้อนรับ
การมาเยือนของท่าน สำหรับเรื่องของน้องสาวท่านอ๋อง..."

นางหยุดเว้นจ้งหะ

"ผู้บัญชาการเชียโปรดใจเย็นก่อน ไว้ค่อยหาหรือกันทีหลัง ไม่ทราบ ว่าท่านเห็นเป็นเช่นไร"

เชียฉางเก็งยิ้มบางๆ "ขอบคุณมากจริงๆ เช่นนั้นก็ขอรับกวนแล้ว ขอรับ"

ชายหนุ่มหุบยิ้ม สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม เขาหมุนกายไปคุกเข่าลง คำนับป่ายวิญญูณของฉางซาต้องผู้ลวงลับอีกครั้งแล้วลุกขึ้นก้าวเท้า ข้ามธรณีประตูเดินดุ่มๆ จากไป

ลู่ออกกลับถึงวังอ่อง นางไม่แม้แต่จะผลัดชุดถอดมงกุฎก็รีบร้อน ไปที่ห้องของมู่ฝูหลัน บอกให้คนรับใช้ด้านข้างออกไปแล้วปิดประตู

"หลันเออร์ เคราะห์ดีข้าทำตามที่เจ้าบอก รุดไปที่ศาลบรรพชน ตระกูลถึงหยุดยังไม่ให้พี่ชายของเจ้าพลั้งวาจด้วยความโกรธจัดได้ทันเวลา เขายังคงหุนหันพลันแล่นเกินไป ถ้าเกิดให้เชียฉางเก็งได้ยิน เขาพูดจาลบหลู่หิวไทเฮาแล้วนำความไปฟ้องนาง หวังใจว่าวันหน้า แคว้นฉางซาเราจะตกอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลมยิ่งขึ้น"

มู่ฝูหลันนั่งเงียบ

"เชียฉางเก็งผู้นี้ ตอนมาสู่ขอเจ้าเมื่อสามปีก่อน ข้าแอบมองเขา จากที่ไกลๆ แค่วาบเดียว ยามนั้นเพียงรู้สึกว่าเขาสง่างามจิดจาก คนทั่วไป วันนี้ได้เผชิญหน้ากับเขา ถึงรู้ว่าเขากลายเป็นผู้บัญชาการ กองทัพทั้งที่ยังอายุน้อยได้เพราะเหตุใด เขาน่าจะรุ่มราวดุเดือดกับ พี่ชายของเจ้า แต่ว่ากันถึงเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงกลับลึกล้ำเหนือชั้นกว่า

อย่างที่ว่าพี่ชายเจ้าเหียบไม่ติด"

นางขมวดคิ้วแน่นอย่างกลัดกลุ้มใจ

"ข้าพึ่งน้ำเสียงเขาแล้วไม่ยินยอมปล่อยเจ้ากลับสกุลเดิมนะ เจ้าแต่งเข้าไปแล้ว คำพูดของเขาก็ไร้ช่องโหว่ใด บัดเรื่องรับอนุให้พ้นตัวได้อย่างหมดจด ถ้าหากเขาดึงดันไม่ยอมวางมือแล้วต่อแยะไม่ลดละ เกรงว่าความปรารถนาของเจ้ายากจะเป็นจริงได้ในตอนนี้"

มู่ฝูหลั่นกล่าว "พี่สะใภ้ หลังงานเลี้ยงคืนนี้ ท่านให้เขามาหาข้าที่นี้เถอะ"

ลู่อู่ออกกล่าวเสียงรวดเร็ว "หลั่นเออร์ เจ้าอย่าเข้าใจผิด ข้ารับปากจะช่วยเหลือเจ้าก็ยอมไม่ผิดสัจจะ ความหมายของข้าคือคนผู้รับมือได้ไม่ถ้อยปากบอกให้เจ้าระวังตัวไว้ก่อน เพราะว่าเรื่องนี้ไม่อาจยุติโดยเร็วแล้ว เจ้าจะผิดหวัง เจ้าวางใจได้ ต่อให้เขาไม่พยักหน้าตกลง ในเมื่อตัวเจ้ากลับมาแล้ว ขอแค่พี่ชายเจ้าอ้างเรื่องสกุลเชื้อรับอนุโดยไม่ไว้หน้ากัน ยืนกรานไม่ปล่อยเจ้าไป ที่นี้คือแคว้นฉางซา เขาจะกล้ากระทำเรื่องใช้กำลังชิงคนรี"

มู่ฝูหลั่นเอ่ยอย่างเข้าใจ "เสียฉางเกิงรับมือได้ไม่ถ้อยตายจริง ๆ เจ้าคะ ด้วยเหตุนี้เอง เรื่องราวยึดเยื้อคาราคาซังต่อไปล้วนไม่เป็นผลดี อันใดต่อพี่เซวียนชิงรวมถึงแคว้นฉางซาเรา ปัญหาที่เกิดขึ้นจากข้าแล้วก็เป็นเรื่องของข้ากับเขา ถึงพี่เซวียนชิงกับพี่สะใภ้พูดกับเขามากเพียงใดก็เป็นดังเช่นการเกาไม่ถูกที่คัน ข้ามีผู้พูดกับเขาเองให้แจ่มแจ้งให้มันจบลงเร็วที่สุดดีกว่า"

ลู่อู่อึ้งไป

"หลันเออร์ เชี่ยนางเกิงผู้นี้มีใช้คนที่รับมือได้ง่ายจริงๆ ข้ากลัวเจ้า
ด้านทานไม่ไหว"

"พี่สะใภ้วางใจได้ ข้ากับเขาถือได้ว่าเป็นสามีภรรยากันแล้ว จำต้อง
พูดกันให้รู้เรื่อง ไม่ว่าจะสมดังใจหมายหรือไม่ ข้าล้วนอยากลองดูสักตั้ง
เจ้าคะ"

ลู่อีมองดูน้องสาวสามที่ยิ้มน้อยๆ มองตนด้วยแววตากระจ่างใส
นางล้งเลใจชั่วครู่ก่อนพยักหน้า "ก็ดี เช่นนั้นข้าไปบอกกับพี่ชายเจ้า
เอง เจ้ามีเรื่องใดก็พูดกับเขาซึ่งๆ หน้าให้แจ่มแจ้ง หากเขายอมรับฟัง
ก็คงไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้ว"

ผู้หลันกล่าวยิ้มๆ "ขอบคุณพี่สะใภ้เจ้าคะ"

ไม่นานมานัรตติกาลก็คลีคลุมลง
โงงานเลียงในวังอ่องของแคว้นฉางซำกำลังจัดโต๊ะสุราเลี้ยงรับรอง
แขกอยู่

เทียนเล่มใหญ่เท่าท่อนแขนเด็กตั้งเรียงรายเป็นแถวยาวอยู่สองฝั่ง
ซ้ายขวาเสมือนมังกรไฟสองตัว เปล่งแสงโชติช่วงส่องทั่วทั้งโถงตำหนัก
ให้สว่างไสวดูจยามกลางวัน ได้ชายคาด่านหน้าตำหนักแขวนเครื่องดนตรี
ไว้ทั้งสองมุม ส่วนด้านในวางกลองใหญ่บรรเลงประกอบพิธีการไว้ตรง
เสาศิได้ จอกสุราฝั่งทองบนโต๊ะหยกเขียวด้านหน้าแถวแท่งเทียนยักษ์
ทอประกายวิบวับล่อแสงไฟ

การตกแต่งประดับประดาทั้งหมดล้วนด้อยกว่าของเจ้าแผ่นดิน
ชั้นเดียวเท่านั้น

ความโอ้อ่าหรรษาเจกนี้ก็มีแต่ในเรือนอาศัยของเชื้อพระวงศ์จึง
จะให้เห็น

เบื้องหน้าแท่นที่นั่งเจ้าภาพทางทิศตะวันออก ตั้งรูปปั้นเต่าสำริด
ทางซ้าย รูปปั้นกระเรียนสำริดทางขวา ปล่อยไอควันหอมของอำพันทะเล*
ออกมาทางปากไม่ขาดสาย

มู่เซวียนซิงนั่งอยู่ตรงนี้

ด้านซ้ายนางเกิงผู้บัญชาการกองทัพเหอซื่ออยู่ตรงที่นั่งแขกคนสำคัญ
ขุนนางน้อยใหญ่ของแคว้นฉางซาซึ่งมารับรองแขกก็ต่างนั่งประจำ
ที่ลดหลั่นกันไปตามลำดับตำแหน่งสูงต่ำ

คำคืนนี้ขณะโถงหน้าของวังอ่องสว่างเจิดจ้าไปด้วยแสงโคม เคล้าคลอ
เสียงบรรเลงดนตรีอย่างรื่นเริง ทางเรือนหลังกลับส่งดวงเงาไปทั่วบริเวณ

มวลพฤกษาหลบเร้นใต้ผืนความมืดเห็นเป็นเงาตะคุ่มๆ โคมไฟ
สองสามดวงแผ่แสงเหลืองสลัวเรื่อเรื่องทาบทามทางเดินคดเคี้ยวที่เชื่อมสู่
เรือนพำนักของธิดาอ่อง

รอบด้านเงียบเชียบไม่ได้ยินสรรพเสียงใด

มู่ฝูหลันหลับตาสนิทแช่ตัวอยู่ในน้ำอุ่น รวากับมีมืออันอ่อนโยน
นับไม่ถ้วนแย่งกันลูบไล้ นางพาไอร้อนกำซาบเข้าสู่ทุกอณูขุมขนทั่ว
สรรพางค์กาย ปลุกปลอบร่างกายที่ขดเป็นก้อนกลมของนาง

สุดท้ายนางค่อยๆ เหยียดแขนขาออกอย่างผ่อนคลายเป็นเต็มที่

* อำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก เช่น อำพันขี้ปลา อำพันทอง หรือขี้วาฬ คือไขจากไส้วาฬหัวทุย
ที่ถูกสำลักหรือขับถ่ายออกมา เมื่อถูกน้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว น้ำตาล เทา หรือดำ
และเมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศและแสงแดดจะทำให้กลิ่นเหม็นหายไปและเกิดกลิ่นหอม สามารถใช้เป็นส่วน
หัวน้ำหอม ใช้แต่งกลิ่นอาหาร และเป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ

นางล้มตาลุกขึ้นจากน้ำ เกาะขอบถังอาบนํ้าก้าวออกมาเช็ดเนื้อตัว
จนแห้ง สวมเสื้อผ้าย่างเท้าเดินไปข้างประตูก่อนดึงกลอนประตูออก

ในห้องมีแม่นมมู่เพียงผู้เดียว

นางรอคอยอยู่นอกห้องชำระกาย หัวคิ้วย่นเข้าหากันแน่น ดวงตา
ฉายแววกลัดกลุ้ม พอเห็นมู่ผู้หญิงหันออกมาในที่สุด นางก็เดินรี่เข้าไป
ยื่นมือประคองแขนของผู้เป็นนาย

"ท่านหญิง ท่าน..."

"ข้าไม่เป็นไร"

มู่ผู้หญิงยืนอยู่กับที่อย่างมั่นคงพลางส่งยิ้มให้นาง

"เรียกพวกนางเข้ามาผลัดชุดให้ข้าเถอะ"

แม่นมมู่สะกดความวิตกกังวลไว้ มองนางปราดหนึ่งแล้วหมุนกาย
เปิดประตูร้องเรียกสาวใช้ด้านนอกเข้ามา

พวกสาวใช้เข้าห้องมาแล้วล้อมวงรอบตัวหญิงสาวช่วยกันแต่งกาย
ให้นาง

เมื่อสวมอาภรณ์เสร็จ มู่ผู้หญิงยังไม่ลุกขึ้น นางนั่งอยู่หน้าคั่นช่อง
ดั้งเดิม แลมองเงาสะท้อนตนเองในนํ้านิ่งนาน

สีหน้าของนางเฉยเมยคล้ายคล้ายเริ่มใจลอย

ปกติพวกสาวใช้ล้วนสนิทสนมกับนาง แต่ช่วงขณะนี้กลับยืนอยู่
ด้านข้างไม่กล้าเปล่งเสียง

เนิ่นนานพักใหญ่ พลันมีเสียงฝีเท้ากระชั้นดังลอยมาจากกระเปียง
ทางเดินนอกประตูระลอกหนึ่ง

ประตูกุญแจเปิด ต้นจุก้าวเข้ามา

แม่นมมูรีบออกไป

ต้นจุกบอเสียงเบาๆ คำหนึ่งแล้วแม่นมมูก็ย้อนกลับเข้าห้องด้าน
ในไปหยุดอยู่ข้างหลังมู่ฝูหั่น นมมูตัวลงไปกระซิบพูดซิดริมหูนาง
"งานเลี้ยงเลิกแล้ว เขาน่าจะใกล้มาที่นี่แล้วเจ้าคะ"

พระพายราตรีลอดทะลุประตูพัดผ่านม่านโปร่งบางเบาที่คลี่ลงกางกั้น
เข้ามาในห้องอย่างไร้ผู้มเสีย

มู่ฝูหั่นเบือนหน้าไป สายตาของนางจับจ้องโคมไฟซึ่งแกว่งไกวไป
มาตามแรงลมไม่ใกล้ไม่ไกลดวงนั้นพลางกล่าว "ข้ารู้แล้ว พวกเจ้าออกไป
ให้หมดเถอะ"

๘

ในห้องเหลื่อมผู้หล่นอยู่ตามลำพัง ข้างโบรินหางสงบเงียบ
เสียงสะกิดไฟแตกเปรี๊ยะดังมาจากเทียนไขที่ปักบนฐานแก้วสี
สลักลายดอกบัวข้างคั่นช่องกะทันหัน
เปลวเทียนไหววูบหนึ่ง จากนั้นรอบตัวก็นิ่งเงียบลงทันที
แสงไฟส่องสะท้อนกับนัยน์ตาของหญิงสาวเป็นประกายรำไร
สายตาของนางจับอยู่ที่มันนิ่งๆ นานสองนานถึงยกมือขึ้น ปลายนิ้ว
เรียวยาวขยับเข้าไปใกล้เปลวเทียนช้าๆ รวากับไม่รู้ตัว
ผิวเนื้อโดนเปลวไฟลามเลียที่หนึ่ง
ความเจ็บปวดปนแสบร้อนน้อยๆ แผ่ลามจากปลายนิ้วไปทั่วร่าง
อย่างรวดเร็ว แต่คล้ายว่าผู้หล่นปราศจากความรู้สึกใดๆ มีเพียงแวว
ปวดร้าววาบผ่านดวงตาหม่นแสงของนางไป
นางคิดถึงซีเฮอร์ของนางอีกแล้ว

ลูกคนเดียวของนางที่นางรักมากที่สุด ตอนนางจบชีวิตเขาเพิ่งสามขวบเท่านั้น

โยนางจะหักใจทอดทิ้งเขาได้ลงคอ ด้วยความห่วงหาอาลัย วิญญาณของนางจึงไม่ยอมไปที่ใด สิ่งสถิตอยู่ในดวงประทีปที่ไม่มีวันดับหน้าป้ายวิญญาณเหนือแท่น

สิบปีอันยาวนานมีเพียงความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุด และความโดดเดี่ยวเปล่าเปลี่ยวคอยกัดกินหัวใจ

นางมองดูเขาสมปรารถนาได้ก้าวขึ้นครองแผ่นดิน มองดูเขาเป็นฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่ทรงอำนาจ โดดเด่นทั้งในฐานะนักปกครองและนักรบ แล้วก็นางมีเหล่าสนมชายาโฉมงามละลานตา

แต่เรื่องพวกนี้ไม่เกี่ยวข้องกับนางโดยสิ้นเชิงแต่แรก จิตใจของนางเป็นดังผิวน้ำนิ่งสนิทมานานแล้ว

การที่นางตั้งต้นไม่ยอมจากไปเพราะความอาวรณ์เพียงประการเดียวเพื่อว่าวันหนึ่งนางจะได้เห็นซีเฮ๋อร์เติบโตเป็นผู้ใหญ่ด้วยตาตนเอง เมื่อนั้นนางก็จะจากไปอย่างหมดห่วง

ทว่าท้ายที่สุดสิ่งที่รอนางอยู่กลับเป็นภาพที่ทำให้หัวใจนางแหลกสลายไม่เหลือชิ้นดี

ไหนเลยความเจ็บปวดจากการโดนไฟร้อนลวกที่ปลายนิ้วนี้จะเทียบได้กับความปวดร้าวยามเห็นซีเฮ๋อร์ปาดคอตายต่อหน้าต่อตา

ตรงกลางอกคล้ายถูกปีบรัด นางรู้สึกว่ตนเองหายใจไม่ออกไปชั่วขณะ

นางลุกพรวดขึ้นยืน ยกมือผลักบานหน้าต่างเปิดออก

สายลมหนาวเหน็บเสียดแทงกระดูกพัดกรูมาปะทะใบหน้า
นางยืนอยู่ริมหน้าต่างพลางหลับตาลง แหงนคอมองท้องฟ้าที่
มืดมิด สูดอากาศเย็นเฉียบเข้าไปลึกๆ เฮือกหนึ่ง
ทั้งที่จิตใจไม่ยอมคิดเรื่องอดีตมากเกินไปอีก แต่ราวกับว่าพอ
ความเจ็บตรงปลายนิ้วแทรกลึกถึงกลางใจก็พลันแตกทะลักไหลออกมา
ทุกเรื่องราวทุกเหตุการณ์ประหนึ่งเข้ามาฉายที่กระหน่ำท่วมท้น
ตามอวัยวะภายในของนางโดยไม่ยั้ง

การพบกันครั้งแรกของมู่ฝูหลันและเซี่ยฉางเกิงเกิดขึ้นตอนนาง
เดินทางสู่เขาจวินซานในฤดูใบไม้ผลิปีที่อายุสิบสามปี

หลังจากมารดาของนางล่องลับไปหลายปี สุขภาพของบิดาก็ทรุดลง
เรื่อยๆ สร้างความกังวลใจให้เด็กสาวตัวน้อยเสมอ

วันนั้นนางนั่งเรือไปหาอาจารย์ที่เขาจวินซานเพื่อถามไถ่เรื่องอาการ
ป่วยของบิดา และถือโอกาสขอคำชี้แนะเกี่ยวกับสมุนไพรรักษาด้วย

นางมาถึงกระท่อมโอสถของอาจารย์ กลับได้รู้จากอาตั่วว่ามีแขก
มาเยี่ยมเยือนอาจารย์อยู่

ตามคำบอกเล่าของอาตั่ว ผู้มาเยือนเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง ดูเหมือนว่า
เมื่อก่อนตอนอาจารย์ออกไปท่องโลกเคยประสบอันตรายแล้วได้เขา
ช่วยไว้ ทั้งสองถูกชะตากันอย่างยิ่ง ผู้ที่ไม่ตรีเป็นสหายต่างวัยคอยไปมา
หาสุกกัน

เรื่องของนางไม่นับว่าแรงดวนรอไม่ได้ กอปรกับแขกเป็นชายหนุ่ม
เด็กสาววัยสิบสามเริ่มรู้ประสีประสา ไม่นับเป็นเด็กหญิงอายุน้อยแล้ว

นางบอกอ้าว่าไม่ต้องรายงานให้อาจารย์ทราบ ตนเองจะมาใหม่
วันพรุ่งนี้

ระหว่างเดินลงเขา ยามผ่านข้างต้นสนเก่าแก่ในตำนานต้นนั้น
นางก็หยุดฝีเท้าลง

วันนั้นบนภูเขาลมแรงมาก ลูกนกตัวหนึ่งถูกพัดตกจากรังหล่นลง
บนซากเถาวัลย์แก่ที่เลื้อยเกาะหน้าผาเถาหนึ่ง

เพราะสุสานบรรพชนของสกุลมู่ถูกสร้างไว้ที่นี่ ดังนั้นนอกจาก
วันที่สิบห้าของทุกเดือนที่อนุญาตให้ชาวบ้านขึ้นเขาจิวินชานสักการะ
ท่านเทพได้แล้ว ปกติจะห้ามมิให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องขึ้นเกาะปีนเขา

ตอนนางขึ้นเขา ทั้งพวกองครักษ์ให้รออยู่ที่เชิงเขา เวลานี้มีแต่
สาวใช้ไม่กี่คนอยู่ข้างกาย

มู่ผู้หล่นอยากช่วยลูกนก แต่เถาวัลย์เผ่งนั้นอยู่ห่างจากขอบหน้าผา
เกินไป ลีกลงไปหนึ่งจั้งเศษเห็นจะได้ ถึงเป็นสาวใช้ที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว
แล้วก็ไม่มีทางเอื้อมถึง

ลูกนกยังเล็กมาก จะงอยปากสีเหลืองแหลมกระจิด มีขนปุกปุย
ตามตัว ขนปีกสองข้างยังขึ้นไม่ครบ มันเกาะอยู่ตรงเถาวัลย์แล้ว
กระพือปีกเล็กๆ อ่อนแอพิบพับไม่หยุดเหมือนพยายามจะโฉบิน ทว่า
ทุกครั้งที่มีมันตีปีก มีแต่ทำให้ตัวมันขยับออกไปมากขึ้น ดูท่าทางใกล้จะ
ร่วงหล่นจากหน้าผาขอแค่มีลมภูเขาพัดมาอีกกระลอกหนึ่ง

ส่วนแม่นกบินวนตรงข้างหน้าผาอย่างร่อนรน กู้อ้องเสียงแหลมเล็ก
เป็นระยะ

มู่ผู้หล่นรีบให้คนลงเขาไปตามองครักษ์ แต่องครักษ์ยังไม่ขึ้นมา

เจ้าลูกนกซึ่งกระเสือกกระสนอย่างเสียแรงเปล่าก็สิ้นไถลมาถึงปลาย
แถววัลย์เจียนร่วงตกลงไปรวมร่อ

ขณะที่หมู่ฝูงหลันร้อนใจเต็มที ทันใดนั้นมีเสียงผีทำดังมาจาก
ข้างหลังนาง

นางหันหน้าไปเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าสาวเท้ามาตามทางลงเขา
คนผู้นั้นกับพี่ชายของนางมีวัยไล่เลี่ยกันราวสิบแปดสิบเก้าปี
ร่างผอมเพรียวสวมเสื้อคลุมสีคราม ปลิวพะเยิบพะยาบตามแรงลม

ราวกับเขาไม่ได้สังเกตเห็นเหล่าเด็กสาวที่กำลังร้อนรุ่มใจอยู่ได้
ต้นสนเก่าแก่กลุ่มนั้น สองตาเพียงมองตรงไปข้างหน้า เดินดุ่มๆ ลง
บันไดหินผ่านไปทางด้านข้างด้วยสีหน้าเรียบเฉย

หมู่ฝูงหลันแลมองตาม ในตอนที่เขาเดินสวนไปแล้วนี่เอง นางก็
ตั้งสติได้จับปล้น ตะโกนไล่หลังเขา 'รอประเดี๋ยว! ท่านหยุดก่อน!'

คนผู้นั้นชะงักฝีเท้า หันศีรษะมาช้าๆ มองหน้านาง

'มีลูกนกตัวหนึ่งตกลงไป ท่านรีบคิดหาวิธีช่วยมันขึ้นมาที่เกิด
ได้หรือไม่'

นางขอร้องเขาแล้ว

คนผู้นั้นนิ่งชะงักครู่หนึ่ง แต่ยังคงเดินเข้ามาหา เขาก้าวเท้าไป
ตรงริมหน้าผาที่แทบจะตัดตรงลงสู่ที่ราบเบื้องล่าง ตะโกนตัวมองแวบหนึ่ง
ก่อนจะยื่นมือจับแถววัลย์เส้นใหญ่เส้นหนึ่งแล้วออกแรงกระตุกดึง จากนั้น
ม้วนสายเสื้อเหนือตรงเอวสอบ ก้มตัวลงชักกริชสีเงินสองประกายวาววับ
เล่มหนึ่งจากรองเท้า

เขาเอากฤษปักเข้าไปในรอยแยกของหินผา สองเท้าเหยียบบนแถววัลย์

ที่เกาะยี่ดผนั่งผาไต่ลงไปใกล้ๆ ลูกนกแล้วพามันขึ้นมามีอย่างว่องไว
แม่นกเหินบินตามขึ้นมามีวนเวียนรอบรังนกตรงยอดไม้ เปล่งเสียง
ร้องกรูกรู

เขาหยุดยืนแหงนคอมองก่อนจะปีนขึ้นต้นไม้ นำลูกนกกลับไปวาง
ในรังแล้วกระโดดจากบนนั้นทิ้งตัวลงพื้นอย่างมั่นคง

ตอนเขาไต่ผาเมื่อครูนี้นักผู้หลั่นกลั่นหายใจอยู่ด้านข้างตลอด
ด้วยความตื่นเต้นเหลือจะกล่าว ครั้นเห็นเขาพาลูกนกขึ้นมามีอย่างราบรื่น
ทั้งยังเอามันกลับไปวางในรัง นางถึงโล่งอกได้เต็มที่ ยกขากระโปรง
วิ่งไปหาเขา

เรือนกายของเขาสูงมาก ส่วนนางเพิ่งอายุสิบสามปีเต็ม แม้ว่า
เรือนร่างจะอ่อนแออันธรร มีเค้าของสาวงามทรงเสน่ห์ตัวน้อยอยู่
หลายส่วน แต่ตอนยืนอยู่เบื้องหน้าเขา นางกลับสูงเรียว หน้าอกของ
ชายหนุ่มเท่านั้น เหมือนเป็นแค่เด็กหญิงคนหนึ่ง

นางต้องแหงนคอตั้งบ่าถึงสบตากับเขาได้

เด็กสาวเงยดวงหน้างามละไมดูจนปลาขึ้น สองตาเป็นประกาย
ระยับจับจ้องเขาพร้อมกล่าวว่าคำขอบคุณอย่างดีอกดีใจ

คล้ายว่าชายหนุ่มนั่งลงไป เขามองนางปราดหนึ่ง อาจเพราะ
ความปีติยินดีจากใจจริงของนางถ่ายทอดมาถึงเขา จึงเรียกรอยยิ้มบางๆ
ให้ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากเขาในที่สุด

เขาพยักหน้าให้นางแล้วเสียบกริชกลับเข้าร่องเท้า ปล่อยชายเสื้อคลุม
ลงหมุนกายออกเดินไป

ตลอดเวลาตั้งแต่ถูกเรียกไว้จนจากไป เขามีได้เอื้อนเอ่ยวาจาสักคำ

ทว่าเสียขณะที่เขาส่งยิ้มให้นาง รวากับทุกสรรพสิ่งหยุดนิ่งไปในพริบตา ช่างหูไร้เสียงอื่นใดปะปนนอกจากเสียงใบไม้ร่วง ซึ่งกำลังปลิดปลิวตามลมอยู่ตรงบันไดทางลงเขาที่ชายหนุ่มจากไปสายนั้นและลอยคว้างเหนือศีรษะของนางเนิ่นนานไม่จางหาย

ผ่านไปหลายวัน มู่ฝูหลันได้รับข่าวข่าวหนึ่ง

มีคนมาเยือนวังอ่องเพื่อสู่ขอนาง และบิดาตอบตกลงแล้ว

แม่นมมู่ลั้งกำชับสาวใช้ทั้งหลายไม่ให้เอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อหน้านาง แม้สักครั้งคำพิเคราะห์ไปลอบใจนางว่าตนเองเห็นหน้าผู้มาสู่ขอคนนั้นแล้ว แม้ชาติกำเนิดไม่อาจเทียบเคียงกับศักดิ์ฐานะธิดาอ่องได้ แต่นับว่ารูปงามหนุ่มแน่น และเป็นคนเก่งกาจมากความสามารถอย่างยิ่ง

แม้แต่บิดาเอง หลังกลับมาก็มองนางด้วยสายตาขลุ่ยแก๊วโทษบอกนางว่าตนเองมิใช่บิดาที่ดี ทำให้นางต้องคับข้องหมองใจแล้ว

มู่ฝูหลันคลี่ยิ้ม พูดว่าเรื่องแต่งงานของบุตรสาวย่อมต้องให้บิดาตัดสินใจ นับประสาอะไรกับนางที่เป็นธิดาของเจ้าแคว้น การออกเรือนเพื่อแคว้นจางซาถือเป็นหน้าที่ของผู้เป็นธิดาอ่องคุณเดียวกัน

บิดารับรองกับนางช้าแล้วช้าเล่าด้วยความอึดเอมใจว่าเหตุผลที่ตอบรับการสู่ขอของอีกฝ่าย ไม่เพียงคำนึงถึงส่วนรวม หากยังพึงใจในตัวคนผู้นั้นด้วย มั่นใจว่ายามบุตรสาวครองคู่กับเขา จะไม่ต้องพบกับความลำบากไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่

มู่ฝูหลันกล่าวขอบคุณบิดาของตนเอง

จางซาอ่องมิลังเลรู้ว่าราตรีนี้นับบุตรสาวของตนจะแอบหลังน้ำตาคนเดียว

น้ำตาของนางไหลรินให้กับเจ้าของแผ่นหลังเสื้อคลุมสีดำที่เข้ามาประทับอยู่กลางใจเจี๊ยบๆ เมื่อหลายวันก่อน ทว่ายังไม่ทันได้ประจักษ์ชัดในความรู้สึกก็ต้องลบมันทิ้งไปเสียแล้ว

เด็กสาวมีความในใจเต็มอกจนข่มตานอนไม่หลับทั้งคืน กลับไม่คาดฝันว่าวันถัดมาเรื่องราวจะพลิกเปลี่ยนกะทันหัน

บิดาจัดงานเลี้ยงต้อนรับขับสู้คหบดีผู้ห่มคลุมหมายของนาง

พี่สะใภ้อยากให้นางสบายใจ จึงลอบพานางไปที่ด้านข้างของโถงงานเลี้ยง

นางมองเห็นว่าที่สามีของตนจากหลังมานั่น

เขานั่งอยู่ข้างกายบิดาด้วยสีหน้าเป็นปกติ พุดคุยยิ้มหัวอย่างสำราญใจ

นับแต่แวบแรกที่มองเห็นคนผู้นั้น พันปฐพีก็คล้ายมีเสียงสัญญาณขานเคล้ากลืนหอมบุปผาอบอวล ดอกไม้ในหัวใจบานสะพรั่งอย่างอิสระเสรี

ว่าที่สามีของนางก็คือบุรุษชุดสีดำซึ่งพบกันโดยบังเอิญที่ข้างต้นสนบนเขาจวินซานวันนั้น

ลมตึกกรูเข้ามาทางหน้าต่างพัดพาชายเสื้อนางปลิวพะเยิบดุจเริงระบำ แสงเทียนข้างหลังเต็นระริกัวบวม เงาของนางก็ไหววูบวาบตามไม่หยุด

เสียงกระแอมกระไอของแม่นมผู้ต้งมาจากข้างนอกโดยพลันตามมาด้วยเสียงสนทนาแว่วๆ ระลอกหนึ่งเหมือนว่ามีคนกำลังเดินมา

ทางนี้

มู่ฉูหันลิ้มตาพริบ ปิดหน้าต่างแล้วหมุนกายไป

แคว้นฉางชาจัดงานเลี้ยงรับรองเชื้อฉางเกิงครั้งนี้มีผู้มาร่วมงาน
อย่างน้อยร้อยคน แต่บรรยากาตกลับต้องใช้คำว่า 'อิมครีม' มาพรรณนา
หลังมู่เซวียนซิงเข้านั่งประจำที่แล้วไม่มีใครปรึกษาพูด เพียงบั่นหน้า
ปึงชาไม่มองหน้าเชื้อฉางเกิงตรงๆ เลย

ในบรรดาขุนนางของแคว้นฉางชา ยกเว้นเสนาบดีหลูหลินที่มีรอยยิ้ม
เต็มหน้าคอดย่นคล้ายบรรยากาตอยู่ด้านข้างตลอดเวลา คนอื่นๆ
ล้วนไม่กล้าล่วงเกินท่านอ๋องของพวกตน และแน่นอนว่าคงไม่กล้า
ล่วงเกินเขาเช่นกัน ส่วนใหญ่ทุกคนจะก้มหน้าก้มตากินดื่ม บางครั้ง
เปล่งเสียงหัวเราะผสมโรงบ้างในยามจำเป็น

งานเลี้ยงในราตรีนี้น่าจะเป็นงานรื่นเริงผิดสามัญที่สุดตั้งแต่ที่เคย
พบประสบมาในชีวิตของเชื้อฉางเกิง

เขาเดินมาถึงวันนี้ได้ หากเปรียบกับคำกล่าวที่ว่า 'เสียเลือดบน
คมดาบ'* ก็ออกจะผิวเผินเกินไป คลื่นลมมรสุมแบบใดบ้างที่ไม่เคย
ผจญผ่านมา มีหรือจะเก็บท่าทางมึนตึ๋งของมู่เซวียนซิงมาใส่ใจ

ท่านอ๋องหนุ่มของแคว้นฉางชาผู้นี้ไม่เพียงไม่อาจเทียบเคียงได้กับ
ท่านอ๋องผู้ล่วงลับได้โดยสิ้นเชิง ในสายตาของเชื้อฉางเกิงแล้ว อีกฝ่าย
ยังเป็นเพียงลูกหลานเชื้อพระวงศ์ที่ใช้อารมณ์เหนือเหตุผลคนหนึ่งเท่านั้น

ความห้าวหาญล้นเหลือ แต่ความสามารถกลับมีไม่พอ

* เสียเลือดบนคมดาบ เปรียบถึงการกระทำที่เสียอันตรายอย่างมาก

ว่ากันตามสัตย์จริง เขากลับถึงเรือนหนนี้คิดไม่ถึงว่ามู่ฝูหลันจะไม่รอเขากลับมาก็จากไปโดยไม่ลา และคิดไม่ถึงว่าตนเองเดินทางมาแคว้นฉางชาคราวนี้จะติดขัดไม่ราบรื่นปานนี้

กระทั่งจะเจอหน้าภรรยาที่แต่งงานกันสักครั้งก็มีอุปสรรคนานัปการ มู่ฝูหลันยกเรื่องเขารับอนุเป็นข้ออ้าง หมายถึงหย่าร้างเป็นการตัดความสัมพันธ์กับเขา

แน่นอนว่าเป็นเหตุผลหนึ่ง แต่คิดไปคิดมาอาจไม่ใช่เพียงเท่านั้นจริงๆ ก็ได้

ชายหนุ่มในวันนี้ก้าวหน้ามาไกลเกินกว่าตัวเขาเมื่อสามปีที่แล้ว จะทาบเทียบได้ ส่วนแคว้นฉางชาในวันนี้ก็มีความหมายต่อเขาเหลืออยู่ไม่กี่มากนัก

หากไม่พินิจถึงสิ่งอื่นๆ ทั้งหลายทั้งปวง เพียงว่ากันถึงจุดประสงค์ที่เขามาขอเกี่ยวดวงในตอนนี้ตรงไปตรงมาที่สุด อันที่จริงใช้ว่า เขาจะยอมรับสถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้

วันหน้าถ้าเกิดเหตุพลิกผันในแคว้นฉางชา เขาย่อมให้ความช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ เช่นนี้นับว่าไม่ผิดต่อเป้าหมายที่ฉางชาต้องผู้ล่วงลับตอบตกลงยกบุตรสาวให้แต่งงานกับเขา หรือไม่เป็นการไม่สำนึกในบุญคุณที่อีกฝ่ายช่วยส่งเสริมเกื้อหนุน

ถึงกระนั้นใครๆ ล้วนล่วงรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับแคว้นฉางชา รวมถึงหลิวไทเฮาและชาวสกุลหลิวเป่ของหลันนาง กลุ่มอำนาจทุกฝ่ายต่างคานอำนาจซึ่งกันและกันอย่างลับๆ ขณะที่เขาเวียนว่ายอยู่ในใจกลางวังวน และเป็นช่วงเวลาสำคัญของการวางแผนเตรียมการ ดังนั้นพึง

สงวนท่าทีและใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหวดีกว่า

ถ้ามีข่าวระหองระแหงระหว่างสามีภรรยาแพร่ออกไป ต้องก่อให้เกิดการคาดเดาและคลางแคลงใจต่างๆ นานา ส่งผลให้อำนาจที่คานกันอยู่ที่นี่ถูกทำลายลงอย่างไม่ต้องสงสัย

สำหรับเขาแล้วนี่จะสร้างความยุ่งยากให้ไม่น้อย

ด้วยเหตุฉะนั้นหลังจากตรองดูแล้ว เขายังคงตัดสินใจรักษาการแต่งงานไว้ รับผิดชอบต่อโดยไวแล้วพามู่หลานกลับไป

เชียวจางเกิงมาถึงหน้าห้องนอนของธิดาห้องแห่งแคว้นฉางซาหรือภรรยาที่ไม่ได้พบหน้าอีกเลยนับจากวันเข้าพิธีมงคลคนนั้น เขาตวัดตามองหญิงรับใช้ด้านข้างที่เอ่ยอ้างว่าเป็นคนนำทาง แต่มาถึงที่แล้วยังคงไม่ยอมถอยไป

แม่นมผู้คาดเดาได้เลาๆ แล้วว่าธิดาห้องต้องการทำสิ่งใด

แต่นางก็ไม่อยากจะเชื่อว่ามันเป็นแค่เพราะสกุลเซียะแสดงเจตนาจะรับอนุเท่านั้น มิเช่นนั้นธิดาห้องก็ไม่น่าจะถึงกับตกลงปลงใจอย่างเด็ดขาดถึงขั้นนี้

นางยังเป็นห่วงว่าธิดาห้องจะทำร้ายตนเอง

หากถึงคราวจำเป็น ต่อให้ต้องสละชีวิตเพื่อธิดาห้อง นางก็ไม่ลังเลใจ แม้แต่น้อยนิด

ทว่านับแต่ยามเช้าของวันที่ออกจากเรือนสกุลเซียะ ราวกับว่าธิดาห้องไม่ต้องการการปกป้องจากนางแล้ว

และนางกระจางแจ้งเช่นกันว่าตนเองก็ไร้กำลังไปปกป้อง

แม่นมผู้สับสายตาของชายหนุ่มที่มองมายังตนเอง ความรู้สึกทุกซอก

แกมกระวนกระวายพลุ่งขึ้นกลางอกระลอกหนึ่ง

นางสงบอวณณ์ก่อนจะขานบอกเข้าไปในห้องเสียงดังว่า "ท่านเขย
มาแล้วเจ้าคะ" ถึงจะถอยหลังสองสามก้าว

เชี่ยนฉางเกิงยกมือผลักบานประตูที่แง้มไว้ตรงหน้าบานนั้น อย่างเท้า
ก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป

ข้างในอุ่นสบาย แสงไฟสว่างไสว ตรงมุมห้องด้านนอกมีของ
ตั้งประดับส่งกลิ่นหอมทั้งสองฝั่ง มุมซ้ายเป็นเตากายานพ่นควันลอย
อ้อยอิ่ง มุมซ้ายเป็นแจกันหยกเสียบดอกเหมยเดือนสิบสอง* ไว้กิ่งหนึ่ง

กลิ่นเครื่องหอมกับกลิ่นหอมอ่อนของดอกเหมยผสมกันชวนให้
สดชื่นปลอดโปร่งใจลอยมาปะทะหน้า

เชี่ยนฉางเกิงหยุดยืนข้างประตูชั่วครู่ ยังคงไม่ได้ยินเสียงผู้ใด

เขาเป็นอนหน้าทอดสายตาข้ามซุ้มประตูโค้งที่แบ่งกันห้องเป็น
สองส่วนเบื้องหน้าเข้าไปด้านใน

ในนั้นแขวนม่านสีน้ำตาลแดงคลี่ลงปิดฝั่งหนึ่ง บดบังห้องด้านในไว้
ให้เห็นได้เพียงเลื่อนรางรำไร

ยังไม่เห็นวิแววใครดูเงา มีแต่แสงเทียนสลัว ดวงหนึ่งเด่นระริก
อยู่หลังม่านละม้ายเชิญชวนให้เขาเข้าไป

เชี่ยนฉางเกิงสาวเท้าเดินไปหน้าม่าน ยกมือแหวกออกตั้งท่าจะเข้าไป
แต่แล้วเขาพลันชะงักฝีเท้าหยุดยืนนิ่งเป็นคำรบที่สอง

นี่เป็นห้องส่วนตัวของสตรีที่ตกแต่งประดับประดาอย่างสุดแสน
วิจิตรประณีต

* เหมยเดือนสิบสอง (สาเหมย) เป็นไม้ดอกที่ออกดอกในฤดูหนาว ส่วนมากเป็นสีเหลือง แต่ก็มีที่สีชมพู
หรือแดง คนทั่วไปรู้จักในชื่อต้น Japanese Allspice (Chimonanthus praecox) แต่คนญี่ปุ่นเรียกโรโบ

ด้านตรงข้ามกับเตียงมีตั้งคนงาม* ปลูกด้วยพรมขนสัตว์สีขาว
ราวหิมะตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ด้านข้างวางโคมเงินไว้หนึ่งดวง

สตรีนางหนึ่งรูปโฉมปานหยกสลัก ข้อมือขาวนวลดูจมน้ำค้างแข็ง
นางกึ่งนั่งกึ่งเอนหลังบนตั้งคนงาม ถือหนังสือในมือพลิกอ่านอย่าง
สบายอารมณ์อยู่ได้แสงโคม

รูปโฉมภายนอกของนางแลดูเป็นสาวน้อยวัยสิบห้าสิบหก แต่
แต่งกายแบบสตรีออกเรือนแล้ว คล้องผ้าตัวนบางเบาผืนหนึ่งไว้หลวมๆ
ตรงข้อพับแขน สวมกระโปรงรัดเอวสีแดงทับทิม กล้ามเป็นมวยหลวมๆ
ปักปิ่นทองที่ตกห้อยลงคล้ายรับน้ำหนักไม่ไหว เรือนผมยาวสลวยดำขลับ
บางส่วนก็ทิ้งตัวลงปรกข้างลำคอระหง

คลับคล้ายนางไม่สังเกตเห็นว่าเชี่ยนางเงิมาเยือน กระทั่งเขา
แหวกม่านเปิดยื่นอยู่ข้างซุ้มประตูโค้งก็ไม่มีอาการตอบสนองใดๆ
ไม่แม้แต่ข้อนตาขึ้นมองเขาสักแวบหนึ่ง

นางเพียงพลิกหนังสือหน้าถัดไป กำไลสองวงบนข้อมือก็กระทบกัน
เบาๆ ตามแรงขยับ บังเกิดเสียงกรุกกริกเสนาหุ

เชี่ยนางเงิไม่คาดคิดว่าตนจะได้พบกับการต้อนรับนี้ และยัง
คาดไม่ถึงว่าผู้ผู้หลังจะอยู่ในอากัปกิริยาเช่นนี้

สายตาของเขาเลื่อนจากใบหน้าของนางไล่ลงไปตามร่างกายแล้ว
หยุดที่เท้าของนางในที่สุด

สองเท้าของนางโผล่พ้นชายกระโปรงสีทับทิมออกมา

* ตั้งคนงาม เป็นอีกชื่อหนึ่งของเก้าอี้ก่าย คือเก้าอี้ยาวมีเท้าแขนข้างหนึ่งให้เอนนอนได้ สตรีสูงศักดิ์ในวัง
เช่น อัครชายา (ก่ายเพย) และราชชายา (เชี่ยนเพย) นิยมใช้เอนกายพักผ่อนริยาบถ เก้าอี้เชี่ยนเพย พนักคนงาม
ก็เรียก

นางถึงกับมิได้สวมถุงเท้า เท้าเล็กๆ น่ารักเปลือยเปล่าขาวกระจ่าง ทั้งสองข้างวางบนพรมโดยไร้สิ่งปกปิด ละม้ายลูกนกพิราบนอนสงบนิ่ง อยู่บนพื้นหิมะคู่หนึ่ง นอกจากจะงดงามแล้ว สำหรับมวลหมู่บุรุษยัง แอบแฝงไว้ด้วยเสน่ห์ชวนวาบความใจในอีกทางหนึ่ง

ประกายตาของเขี้ยวนางเงี้ยวเงี้ยว เข้าง้องมองสองเท้าของนาง ครู่หนึ่งถึงตึงสายตาค้นกลับมา เดินเข้าไปยื่นมือหยิบหนังสือในมือนาง มาวางลงด้านข้าง

"เจ้าก็คือมู่ชื่อ?"

เขาก็้มลงมองหญิงงามบนตั่งพลางไต่ถาม

หมู่ผู้หลังยังนั่งฟังอยู่ที่เดิม ช้อนดาขึ้นสบกับเขาว่าไม่พูดตอบ

กิริยาท่าทางของนางเมินเฉยสุดจะเปรียบทำนองเดียวกับพี่ชาย ของนางคนนั้น

หลังจากมาถึงแคว้นฉางซา แม้เขี้ยวนางเงี้ยวจะได้รับการปฏิบัติ อย่างเย็นชาต่างๆ นานา ถึงขั้นโดนหมู่เชวียนชิงบริภาษด่าทอจนกระทั่ง น้ำลายแทบกระเด็นใส่หน้า แต่เขาก็รักษาความเยือกเย็นไว้ได้ มิได้ บันดาลโทสะสักน้อยนิด

มีเพียงชั่วขณะนี้ที่มองเห็นสตรีสกุลมู่ผู้นี้แสดงท่าทีเช่นนี้กับตน ในใจเขาพลันบังเกิดความไม่สบายอารมณ์ มันเป็นความรู้สึกเดียวกับตอนที่ เขาเพิ่งกลับถึงเรือนแล้วได้รู้ว่าภรรยาที่แต่งงานกันได้ไม่กี่เดือนจากไป โดยไม่บอกกล่าว

กระนั้นสีหน้าของเขากลับดูอ่อนละมุนลง

เขาเพ่งมองดวงตาคู่งามของหญิงสาวพลางนั่งลงข้างกายนาง

อย่างซ้ำๆ

"มูซื่อ ในคืนเข้าหอข้าไม่สมควรทอดทิ้งเจ้าแล้วจากไป แต่เจ้าก็รู้ว่า พระบัญชาของฮ่องเต้ขัดขึ้นไม่ได้ ข้าไม่อาจกระทำตามใจตน เดือนก่อน ยามที่ข้ากลับเรือนมา เจ้ากลับไม่อยู่..."

เซียงฉางเกิงหยุดเว้นจังหวะแล้วกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ข้ารู้ว่าท่านแม่ข้าทำให้เจ้าขุนเคืองใจ อันที่จริงเจ้าไม่จำเป็นต้องถือสาเรื่องของสตรีสกุลซีถึงเพียงนี้เลย ถ้าเจ้าไม่ยินยอม เป็นไปได้อย่างไรที่ข้าจะขัดใจเจ้า ดึงดันรับคนเข้าเรือน เห็นคนอื่นใด เดิมที่ข้าก็ปราศจากความคิดนี้ เจ้ากับข้าเป็นสามีภรรยากัน ต่อให้เจ้าไม่พอใจปานใด เพียงรอข้ากลับเรือนแล้วจะมีอะไรพูดคุยกับข้าไม่ได้เล่า"

มูฝูหลันคลี่ยิ้ม แต่ไม่พูดตอบเขาดังเก่า

รอบห้องตกอยู่ในความเงียบงัน

เซียงฉางเกิงยื่นมือไป เอาฝ่ามือที่ผิวสากกร้านน้อยๆ วางทาบบน หลังเท้าเปลือยเปล่าข้างหนึ่งที่อยู่นอกชายกระโปรงผ้าไหมของนาง

เขาค่อยๆ บีบฝ่ามือเข้าหากัน กุมเท้าขาวกระจ่างแล้วบีบเบาๆ ที่หนึ่ง

"หลันเออร์..."

เขาเรียกขานอีกชื่อหนึ่งของนางด้วยเสียงทุ้มต่ำอย่างสนิทสนม

มูฝูหลันพับขาแล้วหดเท้าเปลือยเปล่ากลับไป เท้าหลุดออกจาก ฝ่ามือชายหนุ่มเสมือนลูกปลาที่ลื่นไหลตัวหนึ่ง

นางดึงชายกระโปรงลงปิดคลุมสองเท้าไว้อย่างมิดชิด ไม่ให้แผ่ล ออกมาแม้แต่หน่อย

เซี่ยฉางเกิงเห็นกิริยาอาการของนางแล้วนัยน์ตาก็เป็นสีเข้มขึ้น
ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงเบาๆ คราหนึ่ง เขาชักมือกลับ เปลี่ยนเป็นยกแขน
ดึงปิ่นทองที่ปักบนมวยผมนางออก

เรือนผมยาวสลวยทั้งศีรษะแผ่สยายลงมาดุจน้ำตก

เขาจับปอยผมดำลื่นๆ เย็นๆ ของนางไว้พร้อมกับโอบร่างนุ่มนิ่มที่
นั่งหันข้างอยู่เข้ามาในวงแขน ใบหน้าคมคายขยับเข้าไปใกล้จนริมฝีปาก
ชิดใบหูของนาง เขากล่าวเสียงกระซิบ "หลันเออร์ อย่าโกรธเลยนะ ครั้งนี้
เป็นข้าทำผิดต่อเจ้าจริงๆ ข้าเพิ่งกลับถึงเรือนก็มาที่นี้ทันที ตั้งใจจะมา
รับเจ้าโดยเฉพาะ พรุ่งนี้ตามข้ากลับไปเถอะ หลังจากนั้นไม่ว่าเรื่องใด
ล้วนหาวิธีกันได้"

ผู้หลันออกแรงผลักเขาออกกะทันหัน นางแค้นเสียงเยาะแล้ว
อ้าปากพูดเป็นคำแรกในคืนนี้

"เซี่ยฉางเกิง ท่านไม่สละคันท่องบ้างรี ท่านนึกว่าตนเองมีดีอะไร
นักหนา ข้าถึงต้องอยากเป็นสามีภรรยา与您ถึงเพียงนั้น!"

ชายหนุ่มนั่งหมิ่นๆ ตรงริมตั่งคนงามอยู่แต่เดิม เขาไม่ทันระวังตัว
ก็โดนนางใช้สองมือผลักตกจากตั่งจนล้มลงไม่เป็นท่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3bTP81Q>